

Kdo se boji Sokrata?

miha jensterle

Dandanes, sredi vzdušja totalne vojne, vsi cenjeni guruji, duhovni in posvetni, govorijo le o miru. Vsi se 'borijo za mir'. Si celo podeljujejo Nobelove nagrade za mir. V popolni duhovni temi, v 'vsakdanjem' vzdušju, kjer je umoriti brata le stvar cene, vsi govorijo o svetlobi in se grebejo za luč. In morilci najglasneje govorijo o Bogu in iščejo Hudiča, da ga ubijejo in se izkažejo. Pred kom?

Dokler smo v temi, se lahko pogovarjamo le o temi. In šele ko smo bili spregledali temo, se pokaže žarek svetlobe in svet se 'zjasni'. Ko pa nas obsije svetloba, se nam o njej ni treba več pogovarjati, saj občutimo njeno prisotnost. Obstaja. Je vseprisotna. Ne da se je zanikati ali mimoiti njene lepote...

Hrepenenje ne vidi poti, a nikoli ne obupa, zato počasi tli in tli in na vsem svetu najbrž ni BI(t)ja (kam?), ki ne hrepeni ^{BI}ti ljublj^{JE}n, svo^{BO}den, sre^{ČE}n, ve^{ČE}n...

Toda, vsak bi imel vse, kar je in vse, kar bo.

VsaKdo?

Kdo?

Kdo ne?

Zakaj pišeš?

Samo-zaslišanje

Že od malega me je neprestano zanimalo, ZAKAJ so na svetu vojne. ZAKAJ se ljudje prepiramo? ZAKAJ je toliko trpljenja, krivičnosti, toliko zlega in zlaganega v tej človeški družbi in toliko 'teme' v človeški duši? Obdajajoči svet svetlobe okoli nas pa je tako veličasten in skrivnostno lep, poln otroku mamljivih dreves, cvetočih mavričnih rož, nagajivih veveric in ptičjega petja.

Tega paradoksa enostavno nisem mogel razumeti.

Videl sem za kaj se ljudje tepejo, videl vse cilje, ki ljudem opravičujejo dejanja, a še vedno nisem vedel zakaj se tepejo. Zakaj vsakdo hoče priti na vrh?

In ker mi aroganca in grebatorstvo odraslega sveta nista šla v 'račun', v otroku normalno obnašanje oziroma človečen odnos, sem normalnost/ne-normalnost pričel opazovati, opazovati vse, kar se okoli mene in v meni dogaja. Opazil sem, tako kot marsikdo, saj je na to današnji razumnež ponosen in so zaradi tega mnogi prevzetni, kako je človek v zadnjih nekaj stoletjih poglobil svoj pogled od atoma do subatoma in kako razkriva skrivnost kromosoma in vesolja. A znanost ga ni naredila 'boljšega'. Postal je fantastičen analitik, saj zna vse, kar ujame, razčleniti na prafaktorje. Postal je specialist za 'globino' in 'točko', a izgubil je, na žalost, širino ter sposobnost sinteze. Osredotočeno zazrt le v točko, v cilj, v še ne-obstoječe, v neprisotno 'lepoto', je zato izgubil nežnost. Pozornost. Prisotnost v obstoječem. In občutljivost. Drugih ne upošteva več in ne vidi več, kaj ga poganja po svetu. Le nori z vse večjo hitrostjo, mori z vse večjo spretnostjo, a ne vidi, kam se mu mudi, ne vidi, zakaj se mu sploh mudi in ne dojema, koga mori. Izgubil je človečnost. Srce. Sočutje. Celost. Boga.

Postal je predator. Osredotočeno lovi le zase. Grabi le zase in gradi 'svoj lastni' svet. In vsak 'normalen človek' hoče svoj svet razširiti čez vse ostale svetove in si podrediti vse.

A drugi svetovi?

Zanj ne obstajajo več.

V 'našem' svetu, kjer 'cilj opravičuje sredstva in tudi dejanja' in 'dober plen' torej opraviči tudi umor, slehernik svoj cilj doživlja kot center vesolja, živi le za izpolnitev svoje sanje. Ne sočuti bolečine, ki jo njegovo prizadevanje prizadeva okolju. Ne vidi mogočne lepote narave in ne občuti, kaj ga neposredno obdaja.

Na eni strani zna dandanašnji normalnež izračunati število vesolij in klonirati človeka, a na drugi strani ta-isti človek še vedno ne ve, zakaj še vedno sovraži. In nima pojma, zakaj ga je strah. Zakaj ga 'življenje tepe'. In zakaj je agresiven, povsem izdvojen in odtujen iz okolja, 'ujet vase' in zazrt vase in zato brezobziren do okoljnega. Celo do najbližjih. Celo do lastnih otrok.

Takšen brezobziren, egoistični odnos današnjega 'normalnega' človeka do obdajajoče okolice, vsaj meni, kaže na nekakšno slepoto, ki je, lahko ugotoviva, kar skupni problem celotne človeške rase. In ta zagonetka je v meni sprožila vprašanje: ZAKAJ dandanašnji človek, po eni strani tako objestno bitje, polno vzvišenega zaničevanja do 'manjvrednega', na drugi strani nebogljen, preplašen, zmedeno blodi skozi prilikoooooživljenja, obupano oklepajoč se 'odrešilnih sanj' in besed odrešenikov?

Moja 'pisma zemljanom' so moja opažanja, zakaj smo, kot se pač razkriva meni, odrasli ljudje slepi, čeprav gledamo. In kaj nas zaslepljuje ter nam jemlje nežnost in svobodo. V

njih so moja opažanja, zakaj smo ljudje gluhi, zakaj se ne slišimo in zakaj na svetu sploh živi vojna. Pa tudi, kaj nas, lutke 'greha', odnaša v Smrt.

Toda, kot lahko na vsakem koraku vsakdo opazi, si ljudje dandanes ne znamo več prisluhniti. Sogovorniku venomer skačemo v besedo, kajti v 'demokraciji' je ja vsakdo pameten in vsakdo že ve resnico in ima pravico do lastnega mnenja, zato vsakdo vedno hoče le drugega prepričati v pravilnost svoje resnice. In ker zato nikomur, niti najbližjim, nisem mogel ničesar razložiti, sem prišel pisati pisma. Kajti če napišeš pismo, se bralec, ob branju pisma, nima s kom kregati, lahko pa se 'prička brez prič', torej le s samim seboj. Pismo lahko sicer tudi vrže proč, kot herezijo, ali kot 'neumnost', a če mu vseeno ni vse-eno, bo nekoč le prisluhnil do konca; in vsaj enkrat slišal piščevo opravičilo do konca.

Opravičilo?

Moja pisma so, enostavno povedano, opravičevanje vsem soljudem, vsem 'očetom' in 'materam' in vsem otrokom sveta, zakaj vrednot, katere so dandanes, v slovenski družbi, hiteči iz prijateljskega odnosa nazaj na prejšnje, v predvojno gospostvo/tlačanstvo, spet v uveljavljanju, sam ne morem sprejeti za normalnost. In zakaj mačizma, ki ga (ne)morala naše objestne družbe otrokom zapoveduje, ne morem sprejeti za 'običajnost'. Pa tudi pojasnilo vsem bližnjim in daljnim, vsem, ki jih pač mogoče zanima, zakaj se nekdo ne gre več njihovih igric. Odpovedujem se dvolične normalnosti. Ne grem se več kaplarstva in ne ugajaštva. Niti navijaštva. Niti pripadništva. Niti ponižnosti. Niti vzvišenosti. Niti po-vzpetniškega ritolizništva. Ne igram se več slepih miši za denar.

V demokratičnem vzdušju človečnih bitij, kakršno zapisuje vsaka demokratično-humanistična ustava, ni vzvišenih/ponižnih. Ni cesarja in ne sužnja. Ne 'naših' in ne 'tujih'. Ne pravice, ne dolžnosti. V družbi obzirnih in so-upoštevajočih prijateljev, po kateri vsi, zavedno ali nezavedno, hrepenimo, ni potrebnih nobenih zakonov, kajti v prijateljstvu smo le enakovredni, enako-vredno zmedeni otroci, ki pa so drug do drugega obzirni in nežni. Vsakdo vsakogar upošteva kot enakovrednega. Vzdušja ne mrtvijo brezčutni privilegiranci. Ni izkoriščanja in nasilnega ukalupljanja neukih otrok 'po svoji podobi'.

A današnja družba?

Kam Sizif rola svet?

... dan DAVni, nEkoč...

...nikoli mi ni bilo treba pogledati 'nazaj', 'škiliti' v vzvratno ogledalo. Vozil sem najhitrejši avto in vedno sem bil najhitrejši na cesti. Nikogar nisem mogel prenašati pred seboj. Nепrestano na dirki, sem bil vedno komaj, komaj še lovil robove bežeče ceste, katera se mi je v ostrih vijugah, kot z repom opletajoča neskončna kača, izmikala izpod koles.

A nenadoma, sredi vožnje...

...megleno je bila mimo mojih oči okolica bežala v preteklost in vsi, vozeči normalno, so bili zame... "Kot bi bili parkirani," me je spreletelo. Počutil sem se kot 'king of the road'...božansko... in zagledal sem samega sebe, najhitrejše drvečega skozi nejasno, megleno sivino...

Noga mi je kar sama stopila dol s plina.

"Le kaj počnem?" me je mraz prešnil čez hrbtenico, kajti nenadoma sem jasno videl, kako, zaradi neznanske hitrosti svojega norenja, živosti in barvitosti okolja sploh nisem bil imel več časa opaziti. Kajti, kot zver s prekrižanimi očmi ujame, fixira in lovi svoj bežeči plen, sem bil tudi sam venomer osredotočeno lovil le točko smrti. S prekrižanimi očmi sem neprestano sanjal točko za ovinkom 'opletajoče kače'. Sive ceste. Toda popolna osredotočenost v 'konec' ceste, mi je bila povsem vzela periferni vid, ukradla jasnost okolju in me pahnila v nejasno, megleno, statično sivino. Z vsemi čutili prilepljen le na točko izza ovinka sem bil, neprestano iščoč mejo med obvladljivim-**ne-ne**-nenadzorovanim, v točki norosti iskal ššškarje, dotik neznanega in nepredstavljivega. Srkal sem bil kapljice adrenalina in prisluškoval instinktu -intuiciji- stiku življenja s smrtjo. Nепrestano sem bil iskal smrt in se istočasno izogibal smrti. Iskal zlitje trenutnega z večnostjo. Strahu z željo.

"Toda, osredotočen v točki, živim zato v sivem svetu. Vozim se po mračnem, neizoblikovanem svetu, saj je bila cesta, za mene, postala živa, bežeča kača. Normalni vozniki mi predstavljajo le še v minulo švigajoče sence. Sivina. Mrtvo okolje. Kaj pa barve?"

Sivina je nenadoma postala neznosna.

"Lovim cesto in nenehno in vse hitreje drvim," me je spreletel dvom. "Le kam drvim? Kam in zakaj se ženem?"

Kaj pa drevesa, po katerih sem bil, kot otrok, plezal? Kaj se dogaja s cveticami, vevericami in ljudmi ob cesti? Kaj pa žene?"

Skozi vetrobransko steklo mi je šinil žarek sonca in mi za trenutek razsvetlil roko. Avto se je počasi zaustavil. Izstopil sem v 'zunanji svet' in se peš počasi napotil v mavrični čudež, med valoveče trave, kričoče cvetlice in žlobudrajoče ptice. Hitrost in zasvojenost s 'točko/smrtjo' sta v meni počasi zamirali in 'brzinomer' se mi je 'izklopil'. Sprehajal sem se dolgo, dolgo. Razgledoval sem se po rajju, se priklanjal zibajočim cveticam in ptički so mi peli odo radosti. Čas se je ustavil.

Pozabil sem že bil na 'adrenalin' in že tudi na ljudi, ko sem ne-nadoma spet zašel mednje. Prihajati so mi pričeli nasproti, najprej poredkoma, a vedno pogosteje in gosteje. Ko smo se srečevali še poredko, smo se med seboj še pozdravili, včasih celo kaj poklepe-tali. A bolj ko sem se bližal centru mesta, bolj pogosto so se, z obra-zi zapredeni v domišljjsko zmedo v lastni glavi, zaletavali vame, potem pa se zbegani vljudno opravičevali: "Nisem te bil videl..."

Bolj sem se bližal centru človeške družbe, bolj so bili ljudje 'slepi'.

“Saj sploh ne vidijo, kod hodijo in kaj se dogaja pred njihovimi očmi,” sem opazil. “Z glavo so očitno že tam, kamor so se bili namenili... Cilj usmerja njihov korak in noga že samodejno ve, v katero smer leži ‘prihodnost’... Hodijo ‘na pamet’ in sledijo svoji pameti. In ker jim sploh ni treba več gledati navzven, saj imajo načrt mesta v registru svojega spomina in se venomer gibljejo v že poznanem okolju, sploh ne opazujejo okolice in zato tudi ne morejo videti niti, kje stopa njihova noga niti, kaj njihovo telo obdaja...”

Zagledal sem sebe... nekoč...

“...tudi sam dolgo, dolgo nisem bil opazil, skozi kakšen čudovit raj drvim. Tam na robu možnega sem bil nenehno vohal le smrt, a obenem pozabljal na prisotno življenje. Na cilj hiteči okoli mene prav tako ne vidijo okolice, ko slepo le sledijo vsak le-svoj načrtovan načrt, vsak svoj ‘praznik’. Osredotočeni v le-svojo sanjo o osebni varnosti in osebni pomembnosti, preostalega sveta sploh ne opazijo. Vse, razen ‘njegove podobe’ seveda, je Narcisu le ‘megla’. Sivina. Nerazločno in nepomembno. Kot je bilo brezlično vse-obdajajoče meni...”, me spreleti.

In nenehno so prihajali, vse gosteje, vsi le nasproti, in mi vse bolj vijugali korak. Bolj ko sem se bližal centru mesta, bolj steklenih pogledov so mi hodili nasproti in težje se mi je bilo izogniti ‘nesreči’. Nenadoma je nastal ‘traffic jam’. Od zadaj me je bilo potisnilo naprej, da sem še sam treščil v pred mano ‘bežečega’, a obrazov porivajočih nisem mogel videti. Nisem se več mogel obrniti.

Spreletelo me je spoznanje: “V katerokoli smer se premikam, tistih, ki gredo v isto smer kot jaz, nikoli ne srečam; in tisti, katere srečujem, gredo vedno mimo prehitro, da bi jih sploh imel čas spoznati....”

Hotel sem upočasniti hojo, a od zadaj so me še bolj potiskali naprej in z vseh koncev so se v ‘izpraznjen prostor’ pred menoj gužvali s strani. Vedno bolj so me stiskali in odrivali... Vsi za menoj so me hoteli izriniti v stran in prehiteti. Vsem se je neznansko mudilo...

“Le kam?” me spreleti. “Le kam se je mudilo meni?”

Bilo mi je dovolj.

Utirati sem si pričel počasi pot na rob človeške reke. Izpljunil sem se iz ‘gužve’ in se sesedel na zelenico sredi križišča poti. Utrujen od prerivanja, sem otrplo sedel, počival v ‘sebi’ in opazoval ‘veliko platno’ drvenja. Potuhnil sem se povsem vase, umolknil; in pričel otopelo opazovati zunanjo zmedo. In ker sem miroval, se mi je nenadoma zazdelo, da se je vse okoli mene pričelo nenadoma dogajati veliko počasneje kot prej, ko sem bil sam še tam sredi ‘gužve’. Videl sem prihajajoče prihajati z vseh strani in vsi, prav vsakdo je prišel mimo mene. V katerokoli smer že je šel. Nikogar nisem več mogel spregledati.

“Le ko se ustaviš, vsi pridejo mimo in imaš dovolj časa, da jih opaziš, opazuješ njihov ‘hod’ in spoznaš bolečino njihovega koraka,” sem obsedel, pričel opazovati njihove preračunljive maske in prave obraze, energijo njihove hoje, njihove misli in domišljajske svetove - bloodnje in h.rep.en.en.ja...

...in še vedno sedim tam in opazujem...

...nekaterim med vami se vedno tako zelo mudi, da me zato niste še nikoli imeli časa opaziti. Spominjate me na sebe, ‘sebe’ nekoč. Opominjate me na moje lastno osamljeno norenje in iskanje ‘meje’. Nenehni lov na bežečo točko za ovinkom. Na točko dotika smrti/življenja. Spominjate me na moje lovljenje neulovljivega in posledično slepoto do VSEmeneOBdajajočega. Na lastno nekdanjo osamljenost in brezup.

Toda še je upanje. Saj včasih, v tej kaotični gneči vase-zatopljenih utopljenecv, ukalupljenih odraslih, še ujamem kak še bister, okolico raziskujoč otroški pogled in spoznam

novo otroško, nepokvarjeno, nekoristolovsko, umetniško dušo. Ob meni na zelenici se kak popotnik utrujen ustavi, si oddahne od poti in mi zaupa svojo skrivnost. Namen svojega prerivanja v 'gužvi'. V gužvi kaotičnih strahov, ki prestrašene pošiljajo na tlako. V gužvi kaotičnih želja, katere mamijo in vlečejo v začaranost. V gužvi, kjer sovraštvo naklepa maščevanje. V gužvi, kjer pohlep išče priliko ukrasti. Gužva nama odkriva sssmisel-ne-sssmisel najinega življenja in obelodanja korenine najinega trpljenja, trpljenja, ki je vzrok vseh hitrosti in izvor vseh 'svetosti' in bitk s 'svetom' in bitk s 'seboj', ki jih doživljamo, ko potujemo skozi učilnico življenja.

A nič ne traja prav dolgo.

Kaj hitro me namreč lahko opazi redar v zeleni uniformi, mi pristopi 'v imenu ekologije' in me s pendrekom učinkovito odstrani iz parka, češ da sedeti na sveti travi ni v skladu z zakonom ekološke družbe, in da sredi delavnega dne, ko vsi normalni normalno drvijo in se potijo in drenjajo za položajem in denarjem oziroma učinkom, tako nimam v parku kaj početi. Da poležavajo sredi delavnega dne tako ali tako le brezdelni lenuhi. In vsi državni nekoristni, vsi 'neučinkoviti', da so tako in tako za v zapor, kajti nedelo je z zakonom prepovedano, nepokornost zakonu in zakonodajalcu pa pomeni izdajo naroda...

...kajti gospodje pijAVke, ki živijo od tlake soljudi, potrebujejo redne davkoplačevalce, da polnijo zakladnico, drugače morajo politik (duhovni ali posvetni 'pastir'), ekonomist, pravnik, soldat, palicaj in birič (be rich) prenehati pljuvati v tuj obraz in pljuniti v svoje roke. Začeti delati sami. A s tujo roko po kostanj v žerjavico - to je, gospodu, dosti lažje, zato Gospod naivnim otrokom laže...

Ciganska duša

oziroma

Davek, ki davi, da VI in da VEK (čas in jok)

Nič ni vprašal, če lahko prisede. Prisedel je s samoumevnostjo in prostodušnostjo, ki je bila očitno že obhodila svet.

“Norenja in bluzenja imaš, za nekaj časa, kot vidim, dovolj. Dovolj imaš resnih stvari in resnih ljudi, resno tekajočih tam, kjer RES NI poti...”, je očitno jasno razbral moj panični pobeg prestrašenega vnovo-rojenca iz norišnice osamljenih, porivajočih in prerivajočih se ‘slepcev’ v centru mesta. Beg obupanega. Beg upirajočega, brez opore za upor.

Strinjanje naju je povežalo v skupno resničnost.

Njegov izbrzdan obraz je nakazoval minula leta, a njegove pozorne otroške oči so ga mlajšale v nedoločljivo starost. V njih sem zaslutil pravljličnost.

“Zato ti bom povedal pravljico,” je uganil mojo željo.

Naslonil sem glavo na mehko zemljo... duša se mi je umirjeno vgnezdila v suho listje, ki je zahrustljalo pod mano...in zagledal sem se v... v nekoč...

“Nekoč,” je hipnotično zazvenel njegov hrapav glas, “v davni deželi, se je bil, v lovsko-nabiralniški družini, rodil radoveden otrok. Oče ga je učil vse tisto, kar se je bil naučil in kar je pač znal - loviti in nabirati hrano. Napolniti želodec.

‘Le kadar ujameš smrt, sam ostaneš živ, saj le ako ujameš, ubiješ in poješ najmočnejši strah (najšibkejši plen), preživiš smrt. Ali ješ ti (druge), ali pa si hrana (drugim),’ mu je, otroku, razlagal svojo lovsko logiko življenja.

Toda otrok je bil ‘odprte glave’.

Pogled so mu pritegovale tudi očetu popolnoma nebistvene stvari.

Na svoji poti proti srečanju s trenutkom, ko naj bi nekoč tudi sam omagal v najbolj slaboten člen in zato postal slasssten plen in hrana lačnim, ni neprestano le sledil sled in sanjal smrt plena ali nabiral sadje in zelenje ali se smukal okoli žene ali pa, kadar je bil želodec poln ter žeja in žena potešena, počival, kot je to -izmenično- celo svoje življenje počel njegov oče.

Pričel je opazovati ‘navade’ narave in nenehno je opazoval vse obdajajoče - rastline in živali in potoke in nevihte in potrese in... ni vedel, zakaj in kako, a nenadoma je vedel, da obstaja čas zime, čas lakote, ko je treba loviti meso in jesti ‘smrt’, in čas poletja, ko lakota ne lovi smrti, saj je plodov in zelenjave v izobilju. Opazil je bil torej ‘kolo narave’ - po-navljanje in menjavanje letnih časov - opazil je ‘leto’. Opazil je bil tudi, kako iz semen, ko skopni sneg, kali žetev, kajti mati Narava mu je razodela skrivnost semena. Spoznanje: ‘V semenu je korenina, listje, cvet in seme. Če eno seme vtakneš v zemljo in ga zaliješ s kapljico vode, seme oživi, potem vzkali in zraste v rastlino, polno semen. In več semen posadiš, več jih zraste. Več plodov in semen, več hrane! Kar poseješ malo (law?), to boš obilno (ill?) žel.’

In nenadoma na dež, kateri ga je bil prej vedno le motil pri lovu ‘mesa’ in nabiranju sadja in zelenjave, ni več gledal tako, kot je bil gledal prej in kot je še vedno gledal oče. Voda mu nenadoma ni bila nič več brezpogojni sovražnik, temveč mu je postala ‘sveta tekočina’, kajti spoznal je bil: ‘Brez kapljice vode, so vsa semena mrtva. Kamni. Kljub milijonom semen je, brez vode, zemlja le puščava, kot je, brez solze, srce le kamen. A dežna kapljica oživi puščavo. In solza sočutja oživi srce in dušo.’

Comment [A1]:

Spoznanje o moči solze, ki oživlja 'speče kamne', mu je spremenilo način mišljenja in njegov vzorec življenja. Pozornost mu je vse bolj pritegovalo bližnje. Njegov, prej nenehno v daljavo zroč pogled lovca, se je prizemljal.

Ustavil se je. Prenehal je biti nomad in lovec.

Iz lovsko-nabiralniške logike je preklopil v poljedelsko logiko.

Nič več ni sanjal plena. Zazrl se je v 'kolo narave'. V žetev in setev. Glavo mu je zapolnila za začetek predvsem setev. Posadil je seme, pričel zalivati vrt in upajoče sanjati, čakati na pridelek. Opazoval je vsak 'premik' rastline, se dan za dnem bal pozebe in se vsak dan veselil rasti. Čakal je in čakal in dočakal. Bogata žetev mu je potrdila sanje.

Ne več kri in nos, seme in predvidevajoči razum sta mu pričela voditi pot. Popotniški šotor je vkopal v zemljo in spremenil bivališče v stalno polno kaščo. Ustvaril si je dom. Vzdušje varnosti. In zaživel je v obilje. Pognal je 'korenine', pričel živeti od dela lastnih rok in od svoje njive. Prenehal je loviti meso in ostal le rastlinojdec.

Nič več mu ni bilo treba pozimi loviti in zmrzovati. Bivši 'čas največjega trpljenja' se mu je spremenil v čas počitka in meditacije o skrivnostnem delovanju narave. Zima mu je postala čas preplevanja storjenih napak in uspešnih zamisli ter planiranja prihodnjega pridelka.

Še neresnično, neprisotno, jesenski pridelek mu je postal pomembnejši od sedanjosti. Prihodnji pridelek, 'duhovno' je pričel 'kanalizirati' in 'materializirati' v obstoječe. Vstopil je v sanjanje - v čas ustvarjanja lastne prihodnosti. Čas materializacije sanj.

In nezavedno je človek izstopil iz brezčasa večnosti. Mistika se je spremenila v znanje in magija je vstopila v svet. Svet se je premaknil iz utečenih 'božjih' tečajev. Pričelo se je 'obdobje človeka'.

O poljedelstvu neuki soljudje, lovci in nabiralci, so ga bili, zaradi nenehne polne skleda in posledične večne sitosti, pričeli spoštovati. Celo oče lovec, kajti malce jih je vse skupaj begalo in zato tudi plašilo njegovo 'božansko' znanje. Očarani nad njegovo božansko močjo nad 'zemljo', nad njegovim nadzorom rastlin, so ga, klanjajoč se njegovi modrosti, vse bolj hodili spoštljivo spraševati za nasvet. In pričeli so upoštevati njegove pomisleke in namige. Ustavili so se, pričeli so saditi, zalivati rastline in postali poljedelci. Vse več in več ljudi je pričelo slediti njegovi logiki setve in žetve. Prošnje za nasvet in pomoč soljudi so se množile in ga silile v razmišljanje o skupnem dobru, dobru za vse prijatelje in brate; in prikazal se mu je načrt za oživitvev puščave. Načrt, dober za vse ljudi.

Sklicali so ljudi in vsi so mu prisluhnili.

Smrtno tišino je rezal le njegov: 'Le ko vse roke skupaj in vse roke naenkrat, ubrano zagrabijo in premaknejo zemljo, lahko ukrotimo vodo in reko ujamemo v namakana polja.'

Vsi so prisluhnili 'božanskemu načrtu'. Ljudstvo se je soglasno, z navdušenjem strinjalo in v evforiji 'bodoče blaginje' so naprej-mislečega navdušeno povzdignili v svojega kralja.

Kralj - načrtovalec projekta - je preko poštarjev usmerjal gradnjo jezov in nasipov. Rodila se je koordinacija. Mreža. Informacijska zanka. Sel je prenašal sporočila, poročal kralju in kot glasnik (bog HERmes-singer ? nadangel Gabriel) ukazoval delavcem, a po sto rok je na komando 'Primi!' prijelo, na ukaz 'Vzdigni!' vzdignilo in na klic 'Držiiii!' podpiralo bremena. In ko jim je padlo na noge, se je slišalo 'Avaaaa'. (Od tod beseda 'drž-ava'. 'Iiii' jih je učil napora in postal sonant bolečine, a 'aaaa' je postal zvok spoznanja napake?pravila, kajti vsaka napaka je preživelim prinesla novo spoznanje, jih učila previdnosti, spretnosti in 'izboljševala tehniko'. Šele v Indiji Buda 'osupne' in obmolkne ob lepoti narave in v stari Grčiji zvok začudenja ooooo-prinese razcvet filozofije in znanosti in...)

Pričeli so graditi Raj. Gradili so z navdušenjem in vsakdo je, z močjo očaranega, poprijel 'na svojem mestu'. Na sebi najtežjem mestu. Nihče ni 'hvatal krivine'. Poljedelski narod je zaživel v blagostanju. Dežela Raj, namakano polje, je cvetela v maku. Iz hvaležnosti za podarjeno bogastvo, so prebivalci Raja dobremu radovednemu otroku, sedaj že osivelemu starcu, darovali drobna darilca. Kot zahvalo, ker je bil vsa svoja spoznanja daroval soljudem.

Toda, tudi modrijanu pride čas. Zapustil je bil ta svet.

Nasledil ga je sin.

Ta je bil neznansko ponosen na svojega očeta in častil je, kot pač vsi živeči v Raju, očetovo modrost. Naučil se je bil vse očetove VEDE ponoviti. Slišal je očetovo besedo že, kot bi bile njegove lastne misli. Zanj so postale 'svete besede'. ZAKON.

Razsojal in svetoval je še naprej po očetovi postavi in samemu sebi se je zdel pravičen, a tudi pomemben, saj je bil opazil veličino očetove 'stva-ritve'. Vsi ljudje Raja so seveda verjeli njegovi veličini, saj se jim je zdel moder, kot je bil moder njegov oče. Saj je svetoval in presojal kot oče. Klanjali so se mu in mu, kot očetu, darovali. Toda neprestano klanjanje ljudi ga je bilo počasi napravilo prevzetnega. Ljudje so se še vedno klanjali modrosti njegovega očeta, a on je bil pozabil na očeta. Domišljati si je začel, da se klanjajo njemu. Pričel je častiti sebe in svoj omejen razum.

Postal je domišljav in prevzet. Otroški ponos je v njegovi glavi odrasel v napuh.

Oklical se je za ZAKON in za sodnika. Za božanskega raz-sodnika. In dodal je očetovemu 'zakonu setve in žetve' še svoj zakon. 'Novi' zakon je prej prostovoljna darivalna darila uzakonil in tako uvedel obvezno dajatev - dAVek. Pričel je zahtevati ter terjati desetino. Davek na d® e© k. Z uvedbo tlake je ljudem kraljestva, brez njih soglasja, objestno naložil večno dolžnost. Tlako. Prilastil si je bil, objestnež, pravico do desetega dela življenja soljudi, katere je vzvišeno ponižal in preimenoval v podanike. S pobranimi davki si je dal zgraditi zakladnico in v njej pričel graditi piramido iz suhega zlata. Vse manj je bil modri svetovalec in vedno-pravični razsodnik. Vse bolj je v svojih ukazih postajal pristranski in premišljeni bankir, tiran.

Ljudje so pričeli dvomiti tako v modrost, kot tudi v zdravo razsodnost svojega domišljavega vodnika, ki je bil pričel daviti njihovo svobodo in zažirati ljudstvo. Nad objestnostjo svojega kradljivega kralja razočarano ljudstvo, se je ljudstvo pričelo upirati. Niso hoteli plačevati davka nerazsodnemu, ki se je bil iz svetovalca in razsodnika prelevil v krutega gospodarja in krivičnega sodnika.

Bogatega tirana je postajalo strah nezadovoljnega in upirajočega se ljudstva, zato si je za svojo varnost, za boljše počutje visokosti kralja, kupil biriča. Ta je, podkupljen s privilegiji in zlatom, branil kraljevo pravico kraje in zastraševal neposlušne ljudi. Uveljavljal je kraljevi zlati red. Kajti, ako obveznega dolga kralju ni prinesel tlačeni tlačan sam, so po 'obvezno darilo' prišli biriči in pobrali uporniku vse imetje. Oboroženi brezsrčni krvniki so miroljubnim kmetom, ki so bili do tedaj živeli vsak v svojem rajčku, vlivali strah. Ta bojazen pred bolečo kaznijo biriča in izgubo doma, je, v mir in bogatost zagledanih kmetih, zatrla vsako željo po upor proti krivičnemu tiranu. Niso se upali upreti krivičnosti. Upognili so svoje hrbte in si nadeli breme tlake. In ta prestrašena ponižnost ljudi je v bankirju-sodniku vzbudila še večji občutek nadmoči nad celotnim Rajem. Postal je egocentričen Narcis. Zaljubljen vase. Sebi vse-pomemben. Poveličal je sebe-kralja v božanskega. V boga. Zaverovan v mogočno moč svoje 'božje besede' in prevzet z magično močjo nad dogajanjem prisotnega sveta, je sebe poimenoval: Faraon.

Domišljati si je začel gradove v oblakih in hotel v njih živeti. Da bi prišel do oblakov, je pričel graditi stopnice v nebo. Velikansko piramido. Za gradnjo je seveda potreboval nešteto

delavcev in ogromno hrane, zato so se davki večali in večali, ljudje pa so postajali bolj in bolj revni in bolj in bolj nesrečni. Sfinga jim je vse bolj pila kri. Vse več časa in poti jim je nasilno vzel birič, vse manj časa so bili svobodni.

Sosednji kralj, pohlepen lovec na bogastvo, je pričel zbirati svoje pohlepne vojake, da oropajo faraonovo zakladnico, kajti zvedel je bil za razbojniško zlato. Toda tudi faraon je izvedel za nakano soseda. Biriči so se postavili na mejo v obrambo kraljestva in se spremenili v vojake. A 'družba' je, za trenutek, ostala brez nadzora. Tlačanom strah vzbujajoči biriči so nenadoma postali graničarji. Psi, ki grizejo neubogljive ovce, so bili trenutno zaposleni z volkovi.

Nenadoma brez strahu pred ugrizi in v skupno sovraštvo proti tiranu povezano ljudstvo, so složno odrekli pokornost faraonu in mu odrekli davek. In faraon je, za trenutek, poklical vse pse z okopov, zatrl uporne davkoplachevalce v 'nulo' in uredil državo - do konca. Do danes. Postavil je na mejo vojake, da čuvajo zaklad pred tujci, med ljudi pa je spustil biriče, da poberejo davek, gasijo upore ljudstva in ga, faraona, branijo pred ljudstvom. Še dokupil si je vojsko, mogočnejšo od pohlepne vojske soseda, za čuvanje 'svojega' zaklada. Rodila se je 'popolna država' (zaklad - faraon !!! policija > raj,a? < vojska !!!).

Toda vojak ne dela. Le neprestano zažira zakladnico raja. Čaka, žre proračun in, po potrebi, za zlato ubija. In velika vojska? Faraonova vojska? Nenadoma je vse bogastvo naroda, ki ga je bil faraon neprestano zbiral v svoji zakladnici, sproti požirala požrešna plačana policija in plačana vojska. Blagajna je bila neprestano prazna. Gradnja piramide se je ustavila.

Zato je faraon uvedel reformo države in uvedel 'krvni davek'. Neprestano prisilno delo. Zasužnjil je 'svoj' narod. Vzel je ljudem svobodo. Možnost lastnega koraka. Ukradel jim je pot in čas in prostor.

'Jaz sem vaš bog! In vi ste moja piramida sužnjev', je grozil s stopnic napol zgrajene piramide. 'Ubogajte! Gradite mojo zakladnico, mojo grobnico! Bodite pokorni mojemu ukazu! Plačujte mi večno TLAKO, ali pa vas izničim.'

Zavladal je egocentrizem. Njegova želja, njegov ukaz, njegova beseda, njegov migljaj je pričel določati smrt/življenje sužnju. Beseda NJEGOVA je postala 'meso'. NJEGOV ukaz se je spreminjal v resnično. Postal 'božji' zakon, 'vrhovni' zakon. Biriči so pričeli vihteti biče in suženjska kri je spremenila rodovitno zemljo in namakana polja spet v puščavo. Sad krute objestnosti...

Od tedaj naprej, otrok moj, na tem svetu ni nobene pravičnosti več. Od tedaj naprej je vsak državljani suženj, dolžan plačevati krvni davek in denarni davek faraonu. V vseh državah sveta. Faraon zahteva od vsakega očeta otroka za soldata in davek za plačilo vojaka, policaja in biriča ter ugodje faraonskega dvora.

Toda ali suženj res potrebuje faraona?

Ali ljudstvo res mora plačevati biriča, kateri ga neprestano tepe?

Poglej...

Očetova modrost ni bila potrebovala ne palice in ne meča, saj ni bila ukazovala, temveč je le svetovala učečemu, ni pa od nikogar zahtevala uboganja in ni pričakovala pokornosti. Kajti modrost lahko le osvetljuje in svetuje. Ukazuje nikoli.

A domišljava krivičnost pohlepnega sina je 'iznašla' davek. Ukaz-kazen. Ljudstvu je njegov pohlep vzel svobodo, saj je bil v svoji domišljavosti izgubil srce in, z njim, občutljivost in prisotnost v obdajajočem. Prevzet je bil pričel zahtevati in krasti. Postal je rak, ki zažira lastno

telo. V strahu za svojo rit si je bil kupil biriča - policaja, a v strahu za zlato si je dokupil še soldata. Da branijo njegov 'sveti zakon' in njegovo zakladnico.

Toda oboroženi birič (be rich), soldat in policaj so dobili orožje in z njim moč. Vrgli so krivičnega in objestnega Narcisa s prestola in sami prevzeli oblast nad zakladnico in si prilastili piramido sužnjev. Vojaki so prevzeli 'državo'.

In danes jo, državo, vodi... KDO? Kdo je 'faraon'?

'Zgradite mi državo čez cel svet, svetovno piramido! Kajti JAZ sem NADčlovek. Le JAZ in moji sužnji smo živi ljudje, ostali ste le mrtva statistika. Če niste čiste rase, in če mi ne služite, ste izničeni!', je Hitler še nedavno prevzetno grozil tako kraljem, vladam, vsem ne-arijcem. Vsem nepokornim in neukrotljivim 'sužnjem'. Celemu svetu. In v ovce vzgojeni Nemci, katerim uniforma in 'ordnung und disciplin' pomeni več od neukalupljene svobode lastnih otrok, so navdušeno pričeli skakati v smrt in sejati smrt. Za firerja. In za domovino objestnih gospodarjev/ničvrednih sužnjev. Svetovno piramido. Faraonove sanje.

Opaziva lahko, kako na čaščenju ikon minulega ter sanj o prihodnosti stoji verniška piramida. Na vedno nepopolnem znanju stoji ves napuh 'vsevedne' piramide znanosti. Vojaška tiranija se živi na pohlepu po tujem zlato ali na strahu pred zunanjim sovražnikom. Brez sovražnika izven meja ali če ne vidi plena zunaj doma, je vojska brez vsakega smisla? Le sama sebi namen.

Demokracija teži k povezovanju s sosedi, zato v demokratičnih državah za varnost državljanov zadostuje policija. A brez cefizla v Butalah ne potrebujejo niti policaja, zato na strahu pred 'notranjim' sovražnikom stoji vsaka policijska tiranija, tudi obstoječa slovenska.

Vse diktature, vse piramide duha, ki so bile nastale v zgodovini človeštva, tako država kot cerkev kot mafija kot univerza, prav tako kot faraon pobirajo ® (stopi z mojega ozemlja ali plačaj davek) in © (povem ti, če plačaš). Živijo torej od davka na preplašenost in neozaveščenost. **Prodajajo spoznanja, ki jih je bog namenil vsem, in zaračunavajo zemljo, ki je od vseh.**

In danes, sredi demokracije, si novi faraoni spet gradijo nove in nove tiranske piramide. Multi-nacionalke. Nič več vkopane v fizične meje kot država, temveč delujoč 'razpršeno', po vsem svetu, interesne vele-piramide rušijo vse uveljavljene - tako državne kot religijske piramide, ki temeljijo na strahu in veri. 'Interest' se ne ozira na državne in religijske meje. Ne na vero in ne na strah. Denar ne gleda na pripadnost roke. A ves namen početja in bivanja KRAdLjivih pijavk v upravnih odborih vseh teh novih piramid je spet le kraja energije 'glupim ovcam' in prerazporejanje dobička v gosposko shrambo. Študirajo gospodje le, kako čim nižje plačati delavca in čim bolj pomolsti kmeta, da več smetane ostane šefom. In kako nabiti raji čim več davkov. In jo držati na meji upora. Na minimumu preživetja.

Toda poglej.

KRALj, ki naj bi nekoč baje 'zakonito', od boga poslano, določal 'usodo' - pot in duševno stanje tlačanu ter od boga dovoljeno krvoločno pil življenjsko energijo raje, ko je soljudem kradel tlako, je v FRANCOSKI REVOLUCIJI izgubil glavo pred rajskim sodiščem. Od tedaj je, z demokratično-humanistično ustavo, kralj mrtev in brez vsakih pravic. Zdravo telo, ljudstvo se je bilo uprlo gnojni rani in si izrezalo rakavo tkivo s 'čistim rezom' giljotine. Kralj je pravno mrtev. In kraja obglavljena. 'Daj cesarju cesarjevo' je prazna floskula.

Zato je kraljev privilegij, privilegij kraje in brezsrčnega izsiljevanja, mrtev. Vsako poniževanje človeka v pozicijo tlačana je po humanistični ustavi kršenje človekove svobode. In

izterjevanje 'tlake' oziroma ljudstvu vsiljenih 'davkov' je v pravni družbi z demokratično ustavo, v svoji osnovi protiustavno. Kraja sočloveku je izključena z ustavo.

A kamorkoli na tem svetu padeš, ko se skotališ izven naročja matere, si nek posvetni in cerkveni gospod že lasti tisti prostor in ti, samoumevno, prične zaračunavati najemnino oziroma pobirati davek. Davek na bivanje. Davek na življenje. Davek na priraščenost. Davek na dom. Otrok se ne rodi v materino naročje, rodi se, še vedno, v zavezanost davku. V zavezanca zakladnici in generalu. Povsod, kamor otrok pride, je že ustvarjena piramida, na vrhu katere sedi 'od boga poslan' ali 'od ljudstva izbran' Oče, ki otroku z 'zgodovinsko pravico' postavlja pogoje, mu določi prostor in mu meče kosti, medtem ko zase pobira tako-imenovani 'cerkveni davek' in 'davek državi'. Nenehno ti, državljanu-verniku-otroku, grozijo: *'Če pa nam ne plačaš tlake, greš v zapor na odsluženje svoje dolžnosti! Mi, država, ti zarubimo hišo. Polomimo ti noge. Prekolnemo te. Plačaj svojo tlako - podkupnino rablju, pa ti pustimo pravico živeti v miru. Delaj za nas, gospodo. Prosi za nas. 'Fehtaj' za nas in nam daj pridelano in nafehtano.'*

Kajti gospodje pastirji, sedeči na vrhu piramide steklenega 'All-I'm-pa', so si bili iz skupne zakladnice kupili biriča in izmislili so si hudiča, da tepe neubogljive otroke in jih, uporne, spreminja v ubogljive, prestrašene, vodljive ovce. Očetu, državi, papežu, direktorju banke, učitelju odgovorne, vsem nadrejenim pokorne ovce. Spoštljivce.

In ovcam je sčasoma postalo povsem normalno, da se odrasli svet igra kraljevsko igro 'kraja energije bratu in otroku' in da psi grizejo, če ne spoštuješ gospodarjeve besede. Vampiriska logika je uzakonjena. Zato pijavke še vedno, navkljub humanistični ustavi, pijejo življenjsko energijo obrez-pravljenih ovac povsem nekaznovano. Nihče se o tem sploh več ne vpraša. In vampirji svoje otroke veselo vzgajajo v nove pijavke.

Poglej zdaj človekovo telo.

Vsaka celica zdravega telesa nesebično sodeluje z okoljem, z vsako celico telesa. Neverjetno, kakšna božanska harmonija, ali ne? A pojavi se, v tem sozvočju, le ena sama narcisoidna celica, en povzpetnik, in rak izmaliči in razje celo človekovo telo. Ena sama celica s povzpetniško logiko raka, le en objestni zmagovalec, ena 'pijavka' telesu že pomeni pogreb. Šokantno, ali ne?

In zdaj si ogledva telo bolnika, ki se imenuje slovenska družba. Človeška družba.

Sestavljeno je iz med seboj zročih se, egoističnih celic, povzpetnih tiranov in zavistnih sosedov. Polno je različnih zajedalskih rakcev, pohlepno plezajočih čez trupla tja na kak vrh, kjer je BOG-Ass-TV-%. Tja gor, kjer je sedež moči in kjer s prestola določajo simetrijo (sem meter) in dirigirajo vzdušje človeški družbi.

In najbolj grozljivo pri vsem tem je, kar tudi kaže na stopnjo zblojenosti celotne družbe, da vsak egoist, vsaka požrešna rakava celica, živeča v 'olimpijski' skupnosti, kjer je 'rakova logika' brezobzirnega zmagovalca uzakonjena in celo občudovana, o sebi seveda (celo) misli, da je normalen človek. Dober človek. Za to, da je 'dober', bi se stregel in dokazal svojo dobroto s pestmi.

Toda, ali je, prevzeten, zavisten in vse bolj objesten Slovenec, res dober človek?

In vrli parlamentarci? Voljeni oziroma ljubljene ponos in 'vzor' Slovenije? Ali so, najmodrejši in najbolj poštene izbranci med Slovenci, res dobri, ko sebi volijo pogačo in imuniteto, a svojim volilcem uzakonjajo drobtinice in jim mečejo kosti za glodanje - afere?

Vsi poslanci, ki so bili sebi volili kraljeve privilegije, a volilcem namenili drobtinice, so s tem pokazali svoj pravi obraz in odkrili simptom svoje bolezni - 'rakavosti'. Dokazali svojo neetičnost oziroma ne-skromnost. Svojo oholost in objestnost. Napuh. Izkazali so, kako

precenjujejo 'svojo veličino' in kako, napihnjeni v 'božanskost', dejansko zaničujejo in podcenjujejo svoje - 'le kosti vredne' - volilce.

Quo vadis, Slovenija?

Ali vas rakavi bolniki lahko vodijo v 'zdravje'? Ali ne hodijo raki vedno le nazaj?

Ni potrebno, da imava diplomo iz medicine, da ugotoviva, da ima Slovenija raka. In Slovenci se lahko pripravite na pogreb, kajti pot do zdravja - 'recepte' oziroma zakone - predpisujejo objestni, podkupljivi, oholi. Narcisi, uzakonjujoč lastne koristi, katere jim diktirajo njihova 'mnenja'...

Poglej le vašo obstoječo vzgojo. Poglej le, kam starši otroke gonijo. Kam vas usmerjajo? Kje si vas želijo videti na koncu poti?

Sami častijo moč in spoštujejo velike ribe. Vrh. Športne gladiatorje. Zvite politične spletkarje v parlamentih in cerkvah. Znale medijske zvezde. Čez noč obogatele prevarante. Duhovne in posvetne avtoritete. Skratka - zmagovalce in bogastvo.

In otroku pomagati splezati med pomembno 'gospodo', čim višje nad druge glave, čim višje na tuja ramena, do čim večjega pečata, to so sanje vseh takoimenovanih 'dobrih' staršev, ali ne? Vzgojiti zmagovalca, ki bo vladal podanikom, je idealna želja današnjih 'idealnih' staršev. In ni jim več važen način; pomembno je le priti na vrh. Cilj opravičuje sredstva in žrtve. Tako poškodbe glave kot izgubo nedolžne riti.

Le poglej usodo dandanašnjega otroka.

Ambicija je otroku danes družbeno zapovedana. Pohlep je čaščen kot vrlina. In če si ne nakradeš denarja, če nisi zmagovalec, v očeh obstoječe družbe izpadeš zguba, bedak, nevreden. Vsi 'normalni ljudje' te zaničljivo ali pomilujoče gledajo kot 'zgubo', če ne dosežeš vseh, od okolja narekovanih, 'zvzišenih' ciljev. Danes vsak otrok mora diplomirati, in celo lastni starši se 'faliranega otroka' sramujejo. Če ne izpolniš vseh njihovih dobrih načrtov zate in ne zadovoljiš vseh njihovih pričakovanj, te prekolnejo in 'odstavijo' od seskov... Vsak otrok se mora ukloniti in prikimati vsem njihovim 'moraš, če ne te ne maram'.

Kajti starši sploh ne občutijo otrok, z njimi le 'kalkulirajo'. Z njimi in na njih računajo. Jih 'dobro' možijo in množijo, seštevajo in odštevajo. Vidijo jih že vnaprej kot pomembne dr. ali ing. ali far ali karkoli, kar se njim oziroma prisotni družbi pač zdi pomembno in visoko. In osredotočenost le v čim-višji cilj, v denar in ugled, jim danes izgleda kot največja vrlina otroka. Brezobzirnost v imenu cilja je, vedno in povsod, opravičljiva in grehi vnaprej odpuščeni, saj cilj opraviči vso krutost v imenu pozitivnega mišljenja. V imenu ljubezni? Kakšne ljubezni le?

A ko se oba strinjava, da rakava celica ni dobra za zdravje telesa in da torej noben zmagovalec ne bogati družbe, temveč jo vedno siromaši in uniči, in če resno in odgovorno zaničava vzgojo v tirane/ovce oziroma pijavke/krvodajalce kot namen izobraževanja otrok, lahko s kritično distanco vpogledava v dosedanji tradicionalni, na strahu temelječ vojaški in na strahu/nagradi temelječ cerkveni avtoritativni sistem šolanja.

Poglej.

Ni težko otroka z olimpijsko vzgojo navdušiti v čaščenje zmagovalcev in ga sprogramirati v ambiciozno, egoistično, povzpetho 'rakavo celico', v neprestano tekmujočega 'zmagovalca', ki nenehno teži k 'rasti' in objestno 'žre' so-tekmovalce. Toda, ali ga s tem ne pahnemo v pohlep povzpethnika in vanj ne vsadili nenehno brezobzirno nujo po dokazovanju in rivalstvu, v vojno s sosestvom?

Niti s permisivno vzgojo, kjer je 'princu' dovoljeno vse, otroka ni bilo težko vzgojiti v objestnega tirana, ki le ukazuje in zahteva strežbo. Toda, ali ne bo potem celo življenje le zahteval uboganje in zato vedno iskal sužnje in zahteval ubogljivost od klanjajočih okoli sebe ter vsako nepokornost svojemu 'božanskemu' ukazu kruto kaznoval?

A prav gotovo je še najlaže otroka z avtoritativno vzgojo enostavno 'ubiti' - prestrašiti in uročiti v ne-samozavestno, s strahom napolnjeno ubogljivo ovco, v zastrašenega ponižnega služabnika gospodom 'bogovom?', avtoritetam, pijavkam, ki še danes prevzetno in objestno ceremonizirajo po cerkvah in gradovih in univerzah in sodiščih in bankah.

Če pogledava torej obstoječo vzgojo v civilizirani družbi nepristransko, lahko priznava, da obstaja enostavna trojna vzgoja, a vsaka vodi v rakavo vzdušje. V vojno med 'ljudstvom' in tiranom. Med zdravjem in rakom.

Tiranija pomeni diktat in zatiranje (ukazovanje, strahovanje, kaznovanje) ter izkoriščanje časa in poti sočloveka. Tiranija simbolizira rakavost medčloveških odnosov, saj rak vedno ruši harmonijo celote. Vsaka nadvlada, tako enega nad mnogimi, kot tudi pritisk množice nad posameznikom, je torej, če pogledamo 'veliko platno', v svoji osnovi anarhično delovanje, saj ruši harmonijo celote (čeprav so kot anarhisti še danes označeni uporniki proti tiranski oblasti. A kdo jih imenuje za anarhiste? Anarhistična oblast?). Vsak povzpetnik, ki si prevzetno podredi in izkoristi sosedno 'celico' ter jo fizično in/ali psihološko brezčutno grize in boli, je objestna pijavka, ki sesa dušo sočloveka, saj podcenjenemu krađe pot in čas. Fizična bolečina, kot tudi tesnoba ujetost v neprestano samozatajevanje, sili izkoriščane in podrejane v odpor in v reakcijo na krajo energije, v revoltproti zatiralcu in izkoriščevalcu. V revolucijo proti avtoriteti, ki samoumevno jemlje, si lasti sodbo, ukaz in kaznovanje.

Nenehno se dogaja upor telesa proti bolezni. Upor ljudstva proti tiranu. Upor nedolžnega otroka proti tiraniji očeta. Poglej, kako obupno si vsi običajni ljudje želijo zdravo telo in konec vojne, toda v konec vojne v resnici sploh ne verjamejo. 'Vojne so vedno bile, so in bodo', je njihovo življensko stališče, stališče vseh stoikov, ki svet krutosti s tem betonirajo v 'vedno'. 'Kralj je mrtev! Živela vlada!', tulijo ljudje demokratičnih držav, toda ali je kralj res mrtev? Ali je mrtev in pokopan faraon?"

Nenadna tišina me je vrgla v opazovanje 'vampirске duše', ki je bila pila kri milijonom, kako se plazi in splazi v vsakega otroka, vzgojenega v povzpetnost...

"Faraon ne more umreti," je žalostno ugotovil pravljničar, "in se vrača v duše primernih ljudi, vse dokler ljudje faraonske objestnosti in posledične brezsrčnosti ne izgube iz svoje duše in akcije. Poglej. Vaši prastarši so bili nekoč sprejeli tirana in davke in faraonsko vzdušje družbe za 'normalno', in postali so farani. In vaši starši so se naučili, kar so jih bili pač naučili njihovi starši: poslušnosti, upati in obupavati. Ali ukazovati. In v demokratičnih državah odrasli otroke učijo plezati po piramidi brezsrčja navzgor, po lestvi uspeha in moči na, po 'Petrovem zakonu', mesto svoje nesposobnosti. Mesto, kjer bodo postali blokatorji vsakega spreminjanja družbenega vzdušja.

Naučili so vas starši, kar so znali sami. A nekaj vas niso naučili. Niso vas mogli naučiti zaupanja. 'Zakaj ne?', se lahko vprašava. Ker ga sami niso bili nikoli spoznali in zato zaupanja ne poznajo? Kako naj bi torej zaupali otroku, ko niso nikdar zaupali sebi? Kako naj v otroka vzgajaš zaupanje, ko si predstrašen in zastrašen in sam nikomur ne zaupaš? Kako zaupati sebi, ko ne zaupaš bogu?

Odrasli, starši, že celo svoje življenje živete v vampirskem vzdušju, kjer se od njih nenehno nekaj terja in se jim neprestano krađe, ne zaupajo nikomur. Niti sebi. Niti vase. Ne upajo si z verige spustiti hudega psa, saj ne vidijo, da pes grize le, kadar pade v paniko. Ko psa

privežeš, izgubi svobodo neujetega, pade v strah in 'izgubi glavo'. Zato grizejo le privezani psi, prestrašeni psi. Potepuški psi, svobodni nabiralci, bi umrli od lakote, ako bi grizli. Naučijo se prijaznosti, ponižnosti in skromnosti. Polizejo roko, ki jih hrani.

Toda zastrašeni ljudje se ne sprašujejo o tem, zakaj psi grizejo. Pse le prestrašeno brcajo, a bolj ko jih brcajo in bolj ko se jih bojijo, bolj jih psi grizejo. Kajti psi grizejo strah, ne ljudi. Ostrašenim je popolnoma samoumevno, da ima vsak državljan na vratih 'Pozor, hud pes!' in da vsak državljan pač veča, ko plačuje davek gospodi, ki se je bila nekoč davno ali šele včeraj samopovzdignila v lastnike zemlje ali 'posestnike duš' ali v 'usmernike duha' svojih ovac. Samoumevno ovce plačujejo 'davek na strah' državi in 'davek na greh' cerkvi.

A povej mi, odkod si, kdorkoli na tem svetu, lahko kar vzame in lasti p@avi©o, da prične daviti 'druge'? Ter jih davi in davi, davi vsak mesec, vsak dan vse njihovo življenje? Nalaga davek oziroma tlako sočloveku? Kdo si dovoli sosedu-otroku krasti del življenja? Ukazovati sosedu ali otroku življenjsko pot in si lastiti čas in življenjski prostor sočloveka? Sootroku rubiti lastnino zaradi krivične terjatve le zato, ker ubog ni zmožen zadovoljiti apetitov očeta faraona? Pravične kraje kralja?

Z uzakonjenim davkom se je bil zgodil smrtni greh, izdaja kraljeve pravičnosti. Kajti mati Pravičnost nam govori, da je vsak davek, določen otroku od očeta, ljudstvu od kralja, krivična terjatev. Kraja svobode. Vampirstvo. Vsaka terjatev je uzakonjena kraja. Razen prostovoljnega darila, je vsaka drugačna 'dajatev' tatvina. Prisila in nasilje nad otrokom oziroma ljudstvom. Kraljev greh nasilja nad rajo. Vzvišeni privilegij, krivični delež, 'tlaka', ki so jo bili ovcam določili in s psihološkim pritiskom vsilili kralji sami. Očetje otrokom.

Ljudje v demokratičnih državah so to tlako -davek- nasledili iz fevdalizma in se na krivičnost spet navadili. Postala jim je, spet, 'normalno'. In prav kot nekoč v absolutizmu, mirno molčijo in okopani stojijo, ko rubežnik pride in rubi, lomi uporne roke in zapira uporna srca. Tudi pod demokratično ustavo rubežnik ne kaznovano, celo 'pravno korektno' in 'sodno upravičeno', kot zatrjuje slovensko 'pravično' sodstvo, rubi in siromaši ljudstvo v tlačane.

In sedaj mi povej, ali je sodstvo države, ki dopušča državi, da s koncesijami nagrajuje ubogljivost služabnikov, res demokratično-humanistično sodstvo? Kajti s pravico rubeža npr. RTVju dovoljuje zakonito vampirstvo. Stvar je živa, človek mrtev? Ali nimajo (podjetje-interest-številk) 'mrtve stvari' torej v vašem pravosodju večjo pravico kot živi ljudje? Je takšno sodstvo humanistično? Nepriistransko? Za vse ljudi in do vseh enako? Kredibilno?"

Nisem vedel odgovora.

"Kraljevi privilegij kraje (dolžnost suženjske pokore) je protiustaven v vseh državah z demokratično ustavo, saj je v nasprotju z logiko zdravja. Harmonija telesa je osnovno vodilo vseh demokratičnih sprememb. Kajti človek, zgodovinsko gledano, beži iz tiranskega, rakavega, egoističnega, bolnega vzdušja. Sanje človeka o padcu rakavega faraona in o zdravem telesu sanjajo mistiki od vedno, zato nuje po svobodi in nedavljenosti niso bili mogli zatrei vsi tiranski očetje zgodovine, čeprav so vse neukročene otroke izničili v imenu resnice ali v imenu ljubezni. Pohoda svobode in rojstva ljubezni ne more zatrei noben tiran. Noben zakon. Nobena palica. Niti meč. Niti križ. Niti polmesec. Niti denar.

Svoboda uide iz vsake ječe in ljubezen zaživi tudi na kamnu.

Zato, zgodovinsko gledano, je lahko vsakomur jasno, da je bil kradljivi kralj moral pasti s konja /francoska revolucija/, kajti noben teror, noben tiran, noben 'rak' ne more trajati večno. Ko je bil postal 'pijavka' ljudstvu, je kralj pričel svojo rakavo pot proti smrti. Ugriznil je bil namreč v svoje lastno telo. V zaupano mu ljudstvo. V 'jabolko', ki ga je bil dobil v nego od boga. In ko

zasadi svoje ostre zobe v svoje lastno meso in se zažre v svoje lastno telo, vsaka sfinga umre. A sebe Sfinga ne more pojesti do konca. Zobje vedno ostanejo. Rak sicer lahko ubije eno telo, a izničiti ne more življenja. Svobode. Ljubezni. Nič...”

Ničičičičivčivčiv je odmeval v prazno polnost vesolja. Vse dimenzije, vsi ‘metri’ in plotovi so izgubili smisel in čas se je ustavil. Nič ni bilo več. Le ptičje petje....

“Le kot romar si svoboden,” je pomolčal in se s pretegom ugnezdil v ugodje, “a le da se ustaviš, da počiješ svoje utrujene noge, že se ti prilepi pijavka, že prileti rubežnik in ti zaračuna ležarino. ‘Plačaj parkirmino ali izgini. Ali pa ti rubimo. Ali te zapremo v temnico’.

Mi, kar nas je ostalo še pravih ciganov,” je izdal svoje korenine in mi razjasnil skrivnostne poteze svojega obraza, “svoobodni ljudje. Nikoli nismo bili mogli sprejeti tujega ukaza za svojo moralo. Nismo mogli ponižno poklekni v podrejenost in upogniti hrbtenice. Niti pred papežem, niti pred cesarjem. Krivičnega kraljevega zakona, ki zaukazuje krivični davek, nikdar nismo mogli sprejeti za pravični zakon. Niti cerkvene dvoj-ne morale in dogme za ‘božjo’ resnico, kajti nismo mogli sprejeti tuje nadesnavlevaade za svojo navado. Klečeplazništva pred prevzetnimi objestneži in ritolizništva nismo mogli sprejeti za svoje obnašanje. Nismo mogli trpeti plačevanja davkov na ‘stalno varnost’. Nismo mogli pričeti podkupovati oblastnike za zaščito pred njimi samimi. Kajti svobodno bitje, nepod-redljiv otrok svojih rok in nog, svojih besed, svojega odnosa do okolja ne more podrediti niti očetovemu niti tujemu ukazu, niti kadar mu grozi cesarjev meč, niti kadar mu grozi papeški pekel, niti kadar ga čez prag meče koristolovski razumar, brat Kajn, niti kadar njega samega svari razum oziroma strah.

Ko ga je strah in kadar ne ve, cigan prisluhne srcu in vpraša melodijo vetra; a le bitje srca mu pove pravo smer...”

Tišina je poglobila njegovo neujeto, neukalupljeno držo...

“Nismo se mogli ukloniti, zato je bil moj rod davno nekoč postal rod romarjev. Romov. Ciganov. Večnih popotnikov. Ostali smo ‘svobodno’ pleme. Nikjer nismo ukoreninjani, saj je bila vsaka korenina tega sveta že postala sesek ‘od boga’ štemplanim, sebe-čaščečim pijavkam, ki prestrezajo ‘sok’ ljudstva in jim kradejo ‘nebeški nektar’, pozornost in energijo. Zato se, ker smo brez korenin, neprestano selimo. Zato, vidiš, nimamo nikjer doma. Ostal nam je le večni beg pred s?ata?nom, ki nam hoče ukrasti našo neujetost v tlako in ukrojiti življenje v ‘normalno’. V uboganje in v odkupovanje strahu. Zato hodimo in blodimo naokoli, neprestano ravno odhajajoči iz minulega in prihajajoči v nov, drugačen, nam še neznan svet. Pred nami vedno stoji še neznana vas. Pred našimi nogami vedno leži neznano. Svet, poln neznank in še odtujenih ljudi, ki povsod posedujejo in branijo obstoječe.

Ko smo bili prisiljeni postati popotniki, nenadoma ni bilo nič več časa posaditi seme in požeti pridelek, kajti ob žetvi smo vedno že v drugem koncu sveta, kot smo bili ob času sejanja. Vedno pol-lačni, smo postali nabiralci in priložnostni delavci. ‘Prilika’ nam je postala kažipot življenja. Moški smo v zameno za hrano popravljali dežnike, brusili nože in opravljali druga občasna moška dela, a naše vedežne žene so prodajale zdravilna zelišča in prosile vbogajme v zameno za šloganje. A prodajale so tudi ljubezen. Kajti neupognjena samosvoja sobitnost in naravnost, to so edine korenine našega ciganskega življenja. Naši bogovi so Zemlja, Luna, Sonce in Zvezde in potočki in ptički in vetrovi in ogenj in otroci, a naše preroške ženske so center našega, ciganskega sveta. Cigankina ljubezen je brez predsodkov in brez pogojev, zato so naše ženske nam, ciganom, živ ogenj, ki seva življenje in nam, moškim, vodi korake, zažiga in cvre naša srca. Zato naše violine nikoli ne korakajo ne v napad in ne v protest, in nikoli ne prosijo, temveč jočejo od razneženosti, se napihujejo v dvorjenju ali od bolečine ob zavrnitvi norijo. Cigani živimo in igramo, kot migajo naše žene, a one nam migajo, tako kot igrajo naše violine.

Cigansko življenje je harmonični kaos. Naši otroci odraščajo brez pogojev. Živijo brez 'moraš, drugače boš tepen.', kot otrokom neprestano grozita v svoji 'božanski ljubezni', iz zlatih gradov in cerkva, vaš cesar in papež. In od njiju je, na žalost, enak vzgojni odnos do otrok pobral še 'normalni oče'. 'Moraš, ali te ne maram,' je stavek, ki otroku vzame svobodo nepristranskosti. Svobodno voljo. Radovednost. A brez ČEja svoboda prinese odvezo in ljubezen postane večna..."

Zastal je.

"A danes?" se zagledam v njegove modre, žalostne oči.

"Ciganov skoraj ni več," je povedal pogled v brezno bolečine. "Poglej v zgodovino in preštej, koliko neupogljivih duš je bilo brezsrčno pribitih na križ sramote. Naša neuklonljiva neukalupljenost oziroma 'ukalupljena neukalupljivost' je bila, ako pogledaš v zgodovino, vedno postala 'smrtni' sovražnik vseh 'bogov' preteklosti - gordijski vozni vseh fanatikov religije in države. Koliko svobodnih so požrli levi ob navdušenih ovacijah rimskih krvnikov? Koliko strohnelih svobodnih src leži v kraljevih kletah? Koliko nepokorjenih je zgorelo v križarskih in jezuitskih 'pravičnih' ognjih? Koliko 'nepravih' duš ima na vesti nadčlovek Hitler? Koliko statistik Stalin?"

V vseh časih zgodovine so se bili pojavljali fanatiki, gorečno pripravljene krotiti in izničevati nepokorne in neobvladljive in vse 'neprave' po-teptati v temelj svojega blodnega napuha. Krutost jih je povezala v idejo o sebi kot nadčloveku oziroma podbogu, o 'Sebi' kot nezmotljivem nadzorniku in o lastni božanski posvečenosti. Blodnja o moči jim je bila, gorečnejšem, vzela človečnost. Vzela srce. In bolj ko so nas, 'nečiste', kot so nas klicali, teptali, večji so se samemu sebi zdeli v svoji pravičniški pokorščini bogu.

Ker so se vsi ti 'dobri ljudje' torej veliko in gorečno ukvarjali z nami, kadarkoli so pulili plevel in zatirali škodljivce v imenu 'reicha', ljubezni ali domovine, nas je ostalo le še malo preživelih. Toda," ga je stiskalo v grlu, "še ti preostali ciganski otroci so se bili večinoma že ustavili, ukoreninili, sprejeli tujo moralno, tuj moraš/ne smeš za svojo mejo in dolžnost; a zato izgubili neujeto srce. Sprejeli so bili 'davek na stalnost' in 'davek na varnost'. In danes, kot vsi drugi 'normalni', normalno odkupujejo strah pred biriti in rubežniki, toda," na dnu očesa kot da se polni solza, "izgubili so bili s tem svojo nedolžnost, neujetost v dolg, svojo svobodo nezavezanega, in z njo tudi dar nepogojenega opazovanja. Otroško dušo. Vidovitost.

Ciganski otroci danes hodijo v 'gosposke' šole. Pozabili so že na magično besedo 'Dost!' in izgubili uvid v dušo soljudi, vpogled v dogajanje družbe in sposobnost videnja v prihodnost. Učijo jih v šoli vikanja in spoštljivosti. Učijo jih upogniti hrbet in nalagajo jim na pleča krivični dolg državljana. Svoj 'dolg' prenašajo gosspodje na svoje otroke. Učenčke. Učijo jih 'dolga'. Dolžnosti. Ubogati. Potrpeti. Sprijazneno nositi jarem in plačevati gospodom račune. Plačati ves dolg, ki ga zahteva meč, vse daritve, ki jih zahteva križ, pa tudi plačko, ki si jo jemlje 'pravični' policaj in podkupnino, ki jo skriva krivični sodnik.

Učijo jih cigančke v šoli, kot se dresirajo psi. Psi s hrano ujameš, z ovratnico privežeš in z bičem ukrotiš. A današnja vzgoja? Z nebesi/peklom, čokolado/palico, odlično/nezadostno oceno nadzorujejo otrokov odnos do obdajajočega in vodijo učence v, kot pravijo, lepšo prihodnost. S čokolado jim nataknejo nagobčnik, z nebesi povodec, privežejo jih ob nogo in s prezirom kaznujejo vsako neuspešnost, s palico vsako upornost in svojeglavost. Kaznujejo vsak pogled proč od začrtane jim, 'prave' poti. Silijo otroke v svet odgovornosti, kot jim ga tolmačijo in vsiljujejo odrasli sami. Krotijo otroke po svoji podobi. A koliko 'napadov' in 'ugrizov' v dušo, v procesu krivljenja in kročenja in ubijanja vsake upornosti, otroška duša vzdrži? Koliko otrok, ranam navkljub, ostane živih, upornih, ustvarjalnih, boemskih? In koliko jih 'dresura' ukroti v uniformirano dolgočasno neustvarjalnost in prestrašeno nesamostojnost?

Z zakonom so v krotljivo-utirjevalni sistem, ki mu vi pravite šolstvo, prisiljeni iti tudi ciganski otroci. Iti morajo, cigančki danes, celo v šolo za morilce. V vojsko. Tam jim ubijajo dušo v okove in srce v kamen. 'Dobro ubiti je dobro', jim vtepajo v glavo 'dobri' kaplarji, ki nedolžne otroke ponižujejo v bedake in jih ukrotijo ter zarotijo v zaroto, v pokorne pripadnike pobarvani cunji, imenovani 'sveta zastava'. Njih vedenje uni-formirajo v navijaško agresijo. In v sosednji državi prav tako šolajo v morilce in v priklon drugi sveti zastavi, drugi zakladnici, druge nedolžne otroke, druge cigančke. V vseh domovinah otroke šolajo v morilce in v njih podpihujejo sovraštvo, da se med seboj potem pobijejo. In spet bo brata Abla klal brat Kajn, na ukaz očeta naroda, šefa religije, vodje koncerna? Na ukaz boga???....."

"Konec je...", me strese. "Ujela so se še zadnja svobodna bitja v mrežo davkov, ki davijo..."

"A poglej v preteklost. Vsi, ki so bili kdajkoli spremenili zorni kot človeštvu v sami osnovi, so ostali večni otroci. Pozorna, inteligentna bitja. In vsi, prav vsi evolucionarji, so bili ostali miroljubni uporniki proti ustaljenemu davljenju in davku, proti zvezanosti in ujetosti v očetovo postavo. Vsi so bili zapustili stara merila očetovskega sveta in odšli v 'nov svet'. Vsi so bili popotniki. Mojzes, Buda, Kristus, Frančišek, Ghandi, vsi preroki, vsi 'pred-časni' so bili brezdomci, neudomačeni romarji... vsi cigani... svetovljani... ", odmevajo besede cigana v globini ušes....

"Vsi. Razen Sokrata," mi šine skozi glavo atenski upornik.

"A tudi Sokrat je bil cigan," mi je cigan očitno bral misli. "Čeprav je bil celo svoje življenje preživel le sredi Aten, je bil 'ciganska duša', neuklonljivo radovedna in neukročena otroška duša. Pozorno bitje. Sredi križišča vseh kulturnih poti tedanjega sveta, kjer so se srečavala vsa različna uveljavljena mnenja, je na situ nelogičnosti preresetaval uveljavljene 'svete resnice' in 'svete pravice', ki so jih ljudje tedaj nosili v glavi. Kazal je na slabosti in zablode družbe, na neumnost avtoritet preteklosti, kot tudi obstoječo slepoto 'živih oslov', kar so mu 'sivčki', konec koncev zamerili. Z vsemi sloji družbe in vsemi različnimi 'verovanji' se je menil o 'neresnici' in o nekrepostnosti. O morali/ne-morali in o neetičnosti morale. O etiki.

In ravno zato, ker je rušil morale oziroma običaje in namigoval na ne-božanskost in nečlovečnost družbe, so ga brezsrčni moralisti obsodili na smrt ali izgnanstvo. Tudi on se ni bil, kot se kasneje ni Jezus, uklonil užaljenim avtoritetam - sofističnim tožnikom in sodnikom. Ni hotel zbežati pred krivičnimi, na moralo oprtimi, sodniki. Ni hotel izdati in zanikati svobode dvoma. Vprašljivosti svetih resnic. Radovednosti. Raje je izbral lepoto etike in krepostno izpil strup, kot prikimal laži vzvišenih Narcisov, moralistov, ki si vedno domišljajo, da vedo vse 'moraš!', da so bogovi in da imajo zato božjo pravico zaukazati ovcam moralo-davek in obsoditi vsakogar NJIM nepokornega otroka na kazen."

"Moder človek si, cigan," se obrnem vanj in se zazrem v njegove oči. "Zakaj nisi svetu poznan?"

"Gole modrijane brez vsakega imetja," se mi je nasmehnil, "tako-imenovane 'nage babe', ki brez doma tavajo po Indiji, živelj Indije še upošteva in jih ceni. Samo-odrekanje in nepohlepno srce so vrednote, katere tradicionalni del hihdujsko-budistične družbe tam zaenkrat še spoštuje. Ne išče Indija ne bogastva, ne ljubezni, saj ljubezen do reveža, do ubogega, lačnega soseda, živijo. Gostoljubnost in skromnost in dobrota do brata so duša Indije. Nahranijo zato vse popotnike brez imetja, vse svobodne - osvobojene tosvetnih posvetnih bremen. Sprašujejo jih za nasvet, kako se osvoboditi vezanosti, kajti ljudstvo budističnega sveta išče svobodo. Išče samozavest za osvobojenje iz strahu, iz tradicije, ki jih davi in davi in tišči ujete v kastno družbo.

A v vašem 'dobrohotniškem' krščanskem in demokratičnem vzdušju, kjer so vsi ljudje svobodni in kjer svoboda pomeni, da je dovoljeno in se lahko stori vse, le da te ne zasačijo? Kjer 'lumparija ni kriminal'?

V vašem vedno bolj ruščem se rajju, ki ga kvazi-skupaj gradite medtem, ko vse, razen lastnega projekta, rušite, v svetu, v katerem je glavna 'fora' bivanja bitka za RAJske stolčke in kraljevske plačke, v vašem pohlepem povzpetniškem svetu, se ne sprašujete o ujetosti. V vašem slovenskem svetu je dobrota postala 'pravično obdavčena' in pomoč prijatelju kaznivo dejanje. Dobra dejanja in 'odpuščanja' se lahko le še prodajajo/kupujejo in preprodajajo. V deželi Slovencev ribiči lovijo ljudi in ne rib. In dobički se kupujejo in prodajajo, ljudstvo pa država ponižuje v berače, katere brecajo od 'državnih' vrat. Večina 'iskalcev' v Sloveniji išče, če opazuje njihovo početje, le še udoben stol in zabavo. Neprestano iščete koristen nasvet preverjenih ekonomskih svetovalcev, nasvet, kako čimprej (As3nomsko) obogateti in odklop iz vzorca. NEdelo in užitek.

Sprejeli ste bili že, kot so ga bili vaši predniki, davljenje (daviti in biti davljen) za neobhodno, statično, dokončno dejstvo. In občasni odklop, 'nedeljo' za smisel življenja. Pravite, da 'kravata naredi človeka' in metuljček nadčloveka. Zato se s kravato davite (in pridno 'ožite' svoje glasilke v ugajaško uslužnost) že kar sami, (ne?)zavedni dejstva, da največje pijavke nosijo najlepše kravate. Sami si otroci okoli vratu nadevate in zategujete povodec, za katerega vas vodijo, povzdigujejo in/ali ponižujejo, nadgospodje z metuljčki; in njih kronane ?božanske? glave.

Poglej, kako se je bila spremenila skozi zgodovino vezanost otroka.

Še ne tako davno je živela družba, kateri je vladala 'sveta beseda'. Cesarjeva in papeževa. V srednjeveški lovsko-pastirski evropski patriarhalni skupnosti, kjer je bila 'žena možu pokorna' in življenje raje 'pokora' oziroma tlaka gospodi grajski, je vladala logika sprtih očetov. Najmočnejši lovec - cesar in največji ovčar - papež, sta si, kot dve zveri, delila ljudstvo naspol in krojila usodo tlačanom.

Kralj je bil imel zakladnico in posedoval je vojsko, ki je zakladnico, za katero je bil 'zadolžen', branila pred drugimi zavojevalci. A posedoval je tudi molzno kravo, tlačane, pridne polnilce zakladnice, kajti imel je birača ter rablja za krotitev neposlušnih tlačanov.

A svojo zakladnico je imel tudi papež.

Kralj je z ukazom vzel tlačanom davek, kaj pa cerkev?

S 'Če ne plačaš, si preklet' in z 'daj nam, pa ti skomandiramo nebesa', so polnili cerkev. Z 'Daj cesarju in papežu', sta križ in meč puščala kri rajji v Rajju.

Po isti patriarhalni logiki je bil 'družinska banka' in s tem odgovoren za plačevanje tlake, oče - kralju zavezan tlačan. Polnilec kraljeve zakladnice. Vse davku zadolženo premoženje, vsa lastnina in očetov 'večni dolg' kralju, davek, so nosila očetova ramena; a sinovi, vse do smrti očeta, niso bili posedovali ničesar. Bili so očetovi 'hlapci'. Oče je bil otrokom predstavljal hkrati center varnosti kot, istočasno, tudi center ujetosti. Bil je roka, ki tepe, a tudi hrani. Bil je otrokova 'usoda', saj brez blagoslova -dovoljenja očeta noben otrok ni smel storiti samosvojega koraka. Kot tudi oče, brez dovoljenja kralja, ni bil smel iti proč od hiše, niti odkloniti kraljevega ukaza, kajti vsakemu neuboganju je sledilo (grozilo) uboštvo - razdedinjenje in izobčenje iz varne domačije in varne kraljevine (odvzem varnosti in doma, če ne tudi življenja). Smrt na grmadi, izobčenje in izničenje zaradi herezije, je grozilo vsaki oddaljivti od obče sprejetega verovanja rimsko-cerkvene dogme.

‘Mora oče torej umreti, da sin dobi svobodo? In crkniti država, da dobi svobodo oče?’, se zastavi filozofu vprašanje.

O tem se je bil spraševal tudi Shakespearov Hamlet v ‘biti ali ne-bitu’? Ubiti očeta ali poklekniti v služenje očetu in umreti v ne-ustvarjalnost?

Očetova smrt je otrokom antike, kot tudi hlapcem srednjega veka pomenila smrt tirana - konec sužnosti očetu. Blagoslov svobode. Konec pokornosti in začetek samostojne poti. Toda očetovega naslednika je, ob ‘veseli izgubi’ očeta-tirana, nenadoma doletela dolžnost posestnika, dolžnost ‘nosilca dolga’ kralju. In papežu. In plačevanja tlake in odpustkov.

Otrok se je bil sicer s tem, ko je bil pokopal očeta, res ‘znebil’ povodca očeta, a postal je za?veden krvodajalec državnih pijavk. ‘Če ne ubogaš kralja, si mrtev. Če ne daš cerkvi, si preklet. Če ne ubogaš svetih očetov, si zavržen in izobčen.’, je otrokom in odraslim grozil cesarsko-papeški red vse do prihoda demokracije in svobode lastnega mnenja. Do ‘svobode besede’. Francoska revolucija naj bi zavezanost kralju in kraljevi zakladnici odpravila.

Sveta skrinja - zakladnica je bila torej držala zavezane skupaj kralja/tlačane, papeža/vernike in ohranjala državno in cerkveno zavezanost. Torej je zakladnica ustvarjala tako državo kot cerkev. In otrokova zavezanost očetu je skupaj držala družino in ustvarjala družinsko logiko in družinsko pripadnost.

A dandanes?

DEMOKRACIJA, kakršna je v ‘obtoku’, je sveto družino, sveto državo in sveto cerkev razbila. Skupna zakladnica je bila razpadla na denarnice in danes ima že vsak otrok modernih staršev svoj bančni račun, svoj ‘zaklad’, svojo ‘svobodo’, denar za avtobus, da gre proč od staršev.

Ali niso obstoječi Johnčki Waynei modernega zapada, egocentrični individualci, ravno zato, ker vsakdo čuva in se grebe le za le-svojo svobodo in svoj zaklad, iz zavezanosti v tradicionalno družino in iz očetovskih dolžnosti ušli v pripadnost korporacijam? CoeroPOORrakciam?

Učitelji koristnega znanja in voditelji v ‘lepšo prihodnost’, politični in novoverski, so bili očetu in tradiciji ukradli otrokova ušesa, vezanost in pripadnost. Zato ne sliši več otrok očetovih besed. Sprašuje se dandanašnji ‘priden’ otrok le-še, kako čim-hitreje do denarja. Obupno išče formulo uspeha. Le še formule in številke ter ‘nule’ zamotijo lovce na vrh piramide. Številke so njihovo kraljestvo. Bančni račun center bivanja. Kajti otrok moderne družbe ubežnikov od avtoritarnega očeta, liberalec ni več naslonjen na družino in umerjen na tradicijo. Le ničle še štejejo v njegovi glavi.

Vidiš lahko, kako rakava logika očeta tirana poganja v beg zatiranega otroka. In rakavost povzpetniške demokracije je bila uničila zaupanje še med brati in sestrami. In ker očetova ‘skupna’ denarnica več ne vleče in veže družine skupaj, a ukaza očeta noben otrok več ne sliši, je v demokraciji zapadne družbe družina razpadla. Pripadnost družini in vezanost na družino je zamrla. Oče ni bil znal prisluhniti otrokom; in otroci so, obupani nad njegovo brezsrčno gluhostjo, pobegnili pred njegovimi ukazi v ‘svet’, ven iz družine in iz države in iz religije. Edini center, osnova identifikacije kartezijskega individualca, otroka moderne družbe, je bančna številka. Brez nje nima ‘identifikacije’. Brez davčne in bančne številke za ‘odrasli svet’ ne obstaja.

ZATO tudi vsak Slovenec ‘stiska’ in varuje in veča le še svoj ‘zaklad’ in brani svojo ‘službo’. Svoje ‘tri kartice’. Tri kralje. Blefira in čaka ‘četrtega kralja’, medtem pa išče priliko,

kako razrešiti kombinacijo sefa in okrasti 'šefa'. Kako spregledati sistem Varnosti in ukrasti iz proračuna. Ali vsaj solato s sosedovega vrta?

Slovenija torej razmišlja ekonomsko in pravno, toda, kaj pa ekologija?, se lahko vprašava. In kje je humanizem, ko gigantski Šparsi uničujejo ves srednji razred trgovcev? Ko vernik Sonyja nenadoma navzkriž vidi in uničuje brata, pripadnika Hitachija.....Kajn Ablu...?

Skoraj celemu svetu vlada ekonomija in politika skreganih strank.

Ekonomija je znanost, ki brezsrčno išče le korist in presežek - dobiček. Cilj ekonomije je le eden - dobiček. Rast. Bogastvo. 'Reich'. Ne glede na žrtve. Bogastvo je bog ekonomske zavesti, bog države in zavesti dandanašnjega borznega igralca. Zato 'gospodar' Drnovšek ne sme videti tisoče jokajočih in stavkajočih pred zaprto nerentabilno tovarno. Sme opaziti in videti le reichu koristno/škodljivo in zato kot dober gospodar tudi zatira vse državi škodljivo. Odstranjuje Satana na poti do zmage in povečuje dobiček -boga- 'dobro'.

Do kam sega torej 'reich' in do kam je ljudstvo?

Kajti izkoriščanje in žrtvovanje ljudstva v imenu ljudstva oiroma zakladnice, v samem svojem bistvu neetično, je danes z zakonitimi davki uzakonjeno in kraja ljudstvu s tem dovoljena. Toda, neprestano išče dobiček in neprestano v borbi s hudičem (?plevelom?) konkurenco, ekonomska zavest celosti-ljudstva ne upošteva, saj nekoristnega-neškodljivega dela sveta, ekonomist sploh ne opazi, zato ne vidi lepote cvetja. Lepota je ekonomiji 'španska vas'. Cvetje le prodaja. V cvetju vidi le številke.

In v takšen liberalizem sedaj hiti Slovenija.

Poglej magijo, ki so jo dobronamerni spletkarji uporabili na Slovencih.

Razdelili so bili nevednim takoimenovane 'certifikate'. Liste zaupanja. Z enim samim brezvrednim listkom papirja (dokler listke med seboj ljudje ne pričrejo preprodajati), so cel slovenski narod zadolžili in z eno samo zvito potezo so ovčice vrgli iz slovenske kmečko-delavske logike v špekulantsko logiko in v trgovsko vzdušje. Tako kmet kot delavec kot intelektualec, sleherni Slovenec je, z vložitvijo certifikata, postal aktivni navijač izbranega podjetja. A to pripadništvo je vezano seveda le na profit, ne pa na dejavnost podjetja. Zvestoba podjetju je odvisna le od dvigovanja/padanja delnic, kajti logika borznih igralcev na srečo je: 'Prodajati padajoče in kupovati dvigajoče delnice'.

In Slovenci ste v trenutku padli na kolena pred Gospodom Denarjem, zakaj sprejeli ste bili logiko brezobzirnega izkoriščanja za svoj idol in zapadli v suženjstvo trgovske logike: poceni-kupiti-in-drago-prodati. Delničar vidi pred seboj le še dobiček. Ne briga ga, kaj gradijo zmagovalne oziroma dvigajoče delnice. Tudi če mu srečo gradi izdelovanje smrtonosnega orožja ali trgovina z mamili ali propad kake banana države. Le da vrednost delnic raste. A delnice Pentagona in delnice Krke in Leka danes rastejo najhitreje, ali ne? Vojna industrija, izvažanje vojne in vseh sort droge so največji biznis zahodnega sveta.

Ali ne hitite v nove krute vojne za dobiček in v bolezen? Norost? V bitko za zlato tele? Ali se tebi ne dozdeva, da vzdušje egoizma vse bolj poplavlja v pohlep in vojno drvečo Slovenijo, saj naš medsebojni odnos pada v brezno brezobzirne primitivnosti, kajti identifikacija otrok liberalne dobe, dobe tehehehtanja in umerjanja meril, je naslonjena le še na številko bančnega računa in skupni 'idejni' projekt. 'Interest'. Podpora načrtu, ki 'bo nekoč' prinesel fool dobiček in bogastvo, je bila speljala srce liberalca proč od soljudi v 'zlate sanje'. In srce obstoječih Slovencev je vezano le še na delnice na Borzi, ki je bila postala svetovni KASiNOrrr.

Zato zmaguje povsod vojna industrija, industrija drog in prosperirajo ekonomski. Faraonovo zlato se kot kri pretaka skozi bančne račune posameznika in današnji otrok je ostal sam, osamljen. Brez družine je le še številka bančnega računa, davčna številka in številka zavarovanja. To je VSE. Ves individualčev svet. In vsakdo se oklepa le svojega bančnega računa. Skrbi le za številke na svojem bančnem računu, centru svojega veselja. Pripada denarnici, ki mu vodi razmišljanje in določa ekonomski odnos do obdajajočega.

Ne meni se ekonomija za osupljivo lepoto mavrice in duhovno življenje čebel in ovc in levov. Tudi spolno življenje trav in duša človeka jim je 'deveta vas'. Krava Liska ni več Liska. V kravi vidi ekonom le 'šnicelj' in 'številke', v ogrado ujeta srna je zanj 'dobiček', ki kupi novega 'sužnja', ki bo 'scal kri' za gospodarjev boljši avto in večje blagostanje. A duša?

Redki danes v Sloveniji sprašuje za moder nasvet in iščejo dobro dušo. Redki v Sloveniji sploh še iščejo dušo. Današnji pohlepni ekonomist, v kar svojega otroka danes obstoječi potrošniški in grebatorski 'duh odraslih' kruto in zvito vzgaja, ne išče dobre duše, niti duše. Išče sužnja in denar, ki prinaša nadmoč in nedelo. Dušo in duhovnost je znanstveni pogled zanikal v 'neobstoječe', zato ateist išče le koristen in zvit nasvet do bogastva in pozicije. Do moči. In še najmanj sprašujejo danes za nasvet cigane, čeprav so nas bili spraševali - večne popotnike - nekoč tako vladarji kot kmetje. Ciganu danes 'dobri ljudje' grozijo z zaporom in ga, kot berača, brecajo proč od vrat. Kako naj mi, ciganu, v odraslost umrli 'normalni ljudje', sužnji številke in besed, pogojeni v neprestano preračunavanje življenja, v zbiranje stvari in iskanje koristnega sveta, torej prisluhnejo? Kako naj, neprestano raziskujoč le cilju koristno/škodljivo, prisluhnejo melodiji, ki ne korenini niti v koristnem niti v škodljivem? Ne v numerologiji? Njihova ušesa ne slišijo nič, kar prihaja iz nelogičnega sveta. Kako naj potem slišijo besedo cigana? In kako naj mi prisluhnejo obdrveči otroci, ki sužnji številke ali besed, spoštljivo-objestni racionalisti ravno postajajo?

Obdrveči otroci, trenutno vzgajani zopet, kot so bili otroci vzgajani pod cesarjem Francem Jožefom, v gospodom ugajaške uslužne služabnike in častilce povelčanega 'svetega' položaja in 'cekina', trenutno ne iščejo duhovnih avtoritet, kot so jih bili iskali njihovih starši. Predvsem iščejo guruje ekonomije in guruje novonastajajoče 'elite'...

Poglej le naval na pravne fakultete. Toda vprašajva se, ali na pravni fakulteti pridigajo modrost in učijo nepristranskost? Ali *'Kjer se prepirata dva, pravnik dobi ček. Ima.'*? V vse bolj skregani Sloveniji z vse več zakoni in vse več pravnimi hijene vohajo denar, lahek zaslužek. Kajti vsak zakon je uzakonjen privilegij in določa mejo. Moje/tvoje. A pazi le na 'moje'. Zato ima vsak zakon 'luknjo'. Več je zakonov, več je lukenj. In več pravnikov, da luknje čuvajo, in več pravnikov, da iščejo luknje v luknjah.

Poglej naval na ekonomsko fakulteto, kjer 'številke' premagujejo 'besedo', in kjer trgovski pohlep zamegljuje pamet in srce. Tam ekonomski načrtujejo le, kako naj (mrtva) ekonomija proda in izkoristi (živo) ekologijo. Cilj - največji možni dobiček. Častijo ekonomski le številke in ženket cekinov, ne slišijo pa nič več žvrgolenja ptic in ne vidijo umiranja narave okoli sebe in svojih otrok. Na boga in na besede očeta Mojzesa 'Ne kradi!' in 'Ne ubijaj!' se spomnijo le še v grozi bobnenja potresov, pobesnelih voda in orkanskih vetrov.

V denarju vidi ekonomski pogled počelo vseh stvari, kot tudi nagrado za SVOJ trud. Časti ekonomist le diagrame, številke, 'ničle', položaj in moč. In po celem veselju išče le novo tržišče, nov dobiček, novo rob'oo. Nove sužnje. Iščejo sužnje-lastniki le novo nemočno 'živino', da jo, nezaščitene in prestrašene delojemalce, čim bolj ožamejo in predelajo v hrano za pse. Nič več jih, liberalce ne moti 'zakon kaste'. Niti jih Narodna banka in zastava ne vežeta več v skupni narod.

Niti ne ubogajo več črne ali bele ali roza loze cerkvenih miši. Niti jih ne veže več družina. Le denar. Kri sužnjev. Le da pijejo kri in pijejo...

In navdihnjen z vampirsko mrzlico v parlamentu, tudi razum večine Slovencev neusmiljeno pada v kruto, neusmiljeno borzno logiko dobička. Izkoristiti in obogateti. Trgovsko-pastirska logika današnje prehodne družbe, kjer 'prevara še ni kriminal', se jim očitno kaže kot pravilna pot.

Toda, vprašajva se, ali je ekonomska pot res edina pot v jutrišnji dan, kakršnega svojim otrokom ljubeči starši privoščijo? Ali ta brezsrčna pot ne vodi v raka?

Kajti ekonomsko-pastirska logika obstoječe družbe narekuje vzdušje, v katerem danes živimo in v katerega se naši otroci vraščajo. 'Ubogaj šefa in trpi, ko ti krade energijo. Nekoč boš zasedel njegovo mesto in vse nadoknadil...', je logika, v katero se pridno gnetejo, pod budno taktirko staršev in učiteljev, današnji liberalni otroci. Prerivajo se z walkmani na ušesih, izklopleni iz vseh tujih svetov. Vsakdo sliši le 'sebe'. Ušesa so jim z vzgojo usmerjana le v proučevanje možnosti in v iskanje prilike zaslužka, a ujeta otroška duša si želi odklop. Neujetost. Svobodo. Zato nič več ne zaznavajo lepote in nič več ne iščejo dela. Lepoto in delo (tuje) le-še prodajajo/kupujejo in lepe kraje in sužnje kupujejo/prodajajo. S pogledom jasno uprtim v 'denar' in 'zabavo', že lovijo le dobičku-užitku koristno in koristi pomembno. Neprestano usmerjeno iščejo le priliko lahkega zaslužka, uporabne podatke in koristne znance za 'hiter biznis' in povzpetje na koristne položaje v piramidi moči. Prodati prijatelja jim je postalo 'normalno', in zato ne vidijo, kako drveče padajo v izkoriščevalski, parazitski odnos. V trgovino s krvjo, potnimi sragami in mamili. V naglici tekajoč za svojo namišljeno pomembnostjo in pričakovano bogatijo, mene, cigana, sedečega v parku, prisluškujočega oživljanju in umiranju, večinoma niti ne opazijo. Niti zavezujoče odvezujoči zvok moje violine jih ne zaustavi več v prislunjenje in sredi cvetlic in med ptički, v raji sredi neznosne gužve, violina igra le meni in sama sebi. Le dva jo slišiva. Ona in jaz.

A tudi tisti, ki so se ozavedli omejenosti znanosti in se prestrašili brezmejnega nevednosti človeka? Ki so spregledali nemoč predvidevanja in jih je neobvladovanje 'varne prihodnosti' streslo?

Prenehali so biti verniki 'vsemogočne znanosti', toda tudi takšni 'novi dvomljivci', ne vprašajo za nasvet cigana. Izgubili so bili zaupanje v vsevednost znanosti ter s tem izgubili oporo za svojo dotedanjo lažno samozavest. Spet jih je postalo strah. Zopet v sebi čutijo pozabljen 'božji strah', bližino smrti, negotovost konca, dvom v božanskost racia, dvom v preračunano in nadzorovano varno prihodnost. A bojijo se le zase. Ni jih postalo strah za deževnika in ptička, ne za lastne otroke. Strah jih je le zase. Zato so (spet) postali iskalci brezkončne večnosti oziroma duhovnosti. Večne warnosti.

Toda odgovore na ponovno prebujene strahove, ki v nevedni zavesti vzbujajo grozljive dvome in porajajo vprašanja o življenju/smrti, v spoštljivce vzgojeni iščejo vedno in spet, le pri samozavestnih znanstvenih, posvetnih in duhovnih izviri. Da jim le-ti razložijo strah, potolažijo njih zmedo in jih zazibljejo nazaj v domišljjski jutrišnji raj. Ne pridejo s svojimi dvomi in vprašanji k ciganu, niti nočejo njegovega blagoslova. Le diplomirani in potrjeni lahko uspavajo spoštljivčev strah. Le znane, preverjene avtoritete nesamostojne pomirijo, le uveljavljeni magi s štemplji so njih 'domet' in njihova 'varnost'. Hipnotizirane pripadnike takšni guruji zvežejo nase, jim dirigirajo vedenje in jemljejo objektivnost zaznave. 'Šrink', zdravnik in teolog, politik, pravnik in ekonom, sedijo na prestolih moči in, trdno prepričani v dokončnost svoje diplomirane 'božje' modrosti, objestno diktirajo in utrjujejo lažne predstave v zavesti spoštljivih ljudi. Spreminjajo prestrašene otroke v ubogljivo verne spoštljivce in pristranske navijače. Cepijo

ljudstvo na ta-prave/sovražne sekte in jih usmerjajo v (iz političnega, ekonomskega ali 'duhovnega centra' dirigirano) krivično akcijo do konkurentov/heretikov. In vsi modri, sedeči na 'svetih' skrinjah in stolčkih v zakladnicah sveta, so bili, vsaj do sedaj, razen nekaj svetlih repatic, vedno pričeli izkoriščati vernike. Molsti svoje kravce in žrtvovati svoje ovce. Zahtevati članstvo in od članov članarino - davek. Pripadništvo in podrejenost. Tlako kot dokaz pripadnosti. S 'svetimi' besedami', 'svetimi' skrinjami in 'svetimi' stolčki' so jih bili pritegnili gospodje v spoštljivost in zvezali v pripadništvo notranji zavezi. V moralo. V dolžnost podrejenosti centru - višjemu - egocentrizmu dogme. Piramidi. Učitelju in voditelju in nadzorniku verniškega in vernikovega sveta. SEBI. Vsi učitelji, razen Bude, Sokrata in Jezusa, so učencem prodajali njim darovano skrivnost Zahtevali ©. Pobirali davek na s®©e.

'Davek davi' - to početje objestnih tiranov so bile nekdanje davne ovce sprejele za dejstvo, za neizbežni zakon vesolja. In - koliko tisočletij kasneje? - tlako-plačevalci še danes dojemajo svoje življenje kot le-občasno službo državi, a 'drugače' mislijo, da so 'drugače' svobodni. In diktatorji še ve-dno (kot) samoumevne pošiljajo račune in diktirajo tlako. In vsi odrasli, razen ciganov, so bili z vzgojo zlomljeni in ukročeni v mirno plačevanje brezštevlnih, nenehno prihajajočih položnic. In vsi normalni tlačani pridno plačajo in redno plačujejo. Vdano so bili postali 'kultivirani' ljudje, samoumevni krvodajalci pijavkam, objestnim tatovom, katerim so bili, kot otroci, posnemajoč starše, dali svoje zaupanje in z zaupanjem moč odločanja in možnost kraje.

Na mene, neujetega v davek na strah pred nepoznanim, mene, ki, brez preračunljivosti, prihajajočemu zaupam in se veselim jutra in sonca in dežja, pa gledajo kot čudaka, lenuha in tatu. Saj res včasih ukradem grizljaj, čeprav pomni, da dokler cigan naprosi vbogajme in lahko oddela svoj grizljaj, ne krade. Le trdosrčnost 'priraščenih' in njihovo zaničevanje klateškega cigana lako pošlje ciganovo lakoto krast v tuj vrt. A vedno vzamemo le po grizljaj, le za sproti. Cigani živimo na koleslu in nimamo kašče. Nikdar si ne delamo zaloga, zato ne ukrademo kmetu ozimnice, kot to stori birič oziroma kralj. Toda, ko kuri ukradem jajce, mene 'poštenjaki' gledajo kot hudiča, a sami spoštljivo častijo ravno tiste, kateri jim kradejo domove, tovarne in od katerih dobivajo batine. Le batino spoštuje sužnja - je logika mačističnega sveta. Osvajalskega sveta.

Vidiš.

Sprijaznili so se bili vsi nemočni krvodajalci z zablodo vampirstva/krvodajalstva. In z batino. Nič več se običajni davkoplačevalci na sprašujejo o krivičnosti/pravičnosti takšnega uzakonjenega vampirstva. Skozi vzgojo so bili kot otroci sprejeli odrasli kastni sistem kot 'normalnost', kot so bili sprejeli manjvrednost ženske kot 'običajnost'. Kot nespremenljivo in usojeno dejstvo. Svet sprejemajo statično, saj trdijo, da '*Daj cesarju denar in od papeža odkupi dušo!*' Pri tem seveda mislijo, da vedo prav, ko to trdijo in počno; in mislijo, da so, ker živijo ujeti v Ooo.bič.aj,aj,aj.nooO življenje, boljši od mene, cigana. Umazanega, kradljivega brezdomca. Klošarja. Kadarkoli me sploh opazijo, me dojamajo kot neprijetno motnjo. Vidijo me kot drek, kot bacil, ki se jim gnusi. Z odporom se obrnejo stran od umazanije, a ne vidijo sebe, kako vse bolj in bolj hitijo proč od srca in proč od svobode. Vse bolj bežijo v okove osamljene sterilnosti, v izolacijo in v obup prestrašenega brezdušja, kajti gospodje so bili nekoč prekleli zemljo. In žensko. Ženska in zemlja sta bili v moških očeh postalai nečisti. In od tedaj jim zemlja in ženska, gospodom, škodita.

'Normalni' ljudje, danes bežeč iz socializma nazaj v gospostvo, se zato vse bolj bojijo narave in naravnosti. Strah pred vsem naravnim, pred zemljo in mikrobi se v vzdušju družbe veča in veča in poglej le, kako naraščajo delnice Leka in Krke. Bolezen se širi med ljudi in industrija zdravil oziroma mamil triumfira (in ljudje v lastno bolezen celo vlagajo delnice?). Toda bolj ko

bolnik beži v sterilnost in bolj ko zatira škodljivca in išče izhod v kemiji, vse bolj je bolan. Vse bolj neodporen. Vse bolj je drogiran z zdravjem in čistočo in vse bolj je bolan. In vse bolj ga je strah. A strah pred vojno gradi vojno, prekletstvo privablja prekleto, odpor pred svinjarijo, strah torej zbija odpornost in privlači mikrobo, bolezen... - škodljivce. Kako naj jim, od zemlje umazan ciganček, torej, čistunom, ki si dajo robček pod rit, da se 'njihova svetost' ne dotaknejo umazane zemlje in ki si nataknejo kondom, da se ne dotaknejo umazane žene, kako besedo rečem?

Kako naj jim razložim, da je ciganu ženska in zemlja sveta, saj zemlje ni bil nikoli preklel? Zato mu ni umazana. Ljubi cigan zemljo, ki ga hrani. Objema jo, vanjo toči svoje solze. Sadi solze v zemljo in bos teka po njej in za ženami. In zemlja ga zato ljubi in mu ni grešna. In mu ne škoduje. Čistemu je vse čisto. Le brezčuten človekov napuh vse umaže," mu je glas izzvenel v vzdušje tihotne neogroženosti in zaupanja.

"Kdo je torej čist in kdo umazan?," me spreleti dvom.

"Moralistu je svoboda greh. Moralistom je etika Satan in zato čistuni čistih ne slišijo. Čistuni čiste žrtvujejo.

Le še kdor zaide v madžarsko čardo, prisluhne glasbi ciganov in se prepusti melodiji obsojenih na svobodo, bolečino in ljubezen, še lahko zazna brezmejnost ciganske čiste duše, kajti le skozi inštrumente lahko še ljubimo, jokamo in smo svobodni... skozi vzdušje nežnih zvokov in srce parajočih stokov...

A le koliko ljudi pride v čardo, mi povej? In koliko 'turistov' sploh prisluhne izpovedi strun ciganskega srca?

A če pride Michael Jackson? Ali papež?

Vsak po svoje oba res sicer pojeta, zasanjanim v statičnost, o brezmejni duši, a dejansko oba živita zaprta v inkubatorju, se vozita v blindiranem avtomobilu in za njima vozi sterilni rešilec, ker se na smrt bojita 'okolja' - bacila - sovražnika. Govorita o nebesih in življenju, a preklela sta bila oba mater naravo in s tem sebe, zato ne moreta sprejeti niti sebe niti svetosti okolja. Molita in pojeta o brezmejnem sprejemanju VSEGA, a oba bežita pred vsem naravnim v čistost laboratorija in se bojita boginje. A zato ne moreta sprejeti blagoslova zdravja iz zdravilnega okolja. Kakšna farsa. Živita absurd, toda karkoli rečeta, je oboževalcem 'svetih' sveto.

Vidiš. Nihče danes več ne sliši in ne vidi cigana, še lopov ne, saj mu nima kaj ukrasti. Zato lahko povsem brez strahu in nenačrtno tavam in čakam, da še kdo, tako kot si bil ti, izstopi iz prerivajoče se gužve in da skupaj prisedeva v mirovanje in skupno opazovanje človeške norosti in krutosti, skupaj prisluhneva melodiji žalosti in veselja, trpljenja in svobode; ter na novo ovrednotiva ta predatorski, objESTen svet, ki, pred nama, na velikem platnu življenja, oči ne odmakne od uplena. Bega pred strahovi in lakoto in nori za plenom oziroma žrtvami in mori v imenu žrtvovanja. Vsak Kanibal hoče požreti poslednjega ljudožerca.

Toda sfinga ne more požreti samo sebe. Svobode se ne da vsiliti s puško. Zadnjega ljudožerca se ne da pojesti. Zatorej ni časa za obup. Ciganska duša se ne preda niti upu, niti obupu, niti brezupu. Zaupamo življenju. Živimo v živem, menjajočem se svetu, se smejemo soncu in dežju, streli in smrti, zato okoli sebe širimo upanje in zaupanje pri vseh, ki nas ne zaničujejo. In vsakdo, ki z nami prisluhne v brezčasje večnosti, vsak soopazovalec človeških zablod nam že samo s svojo prisotnostjo pomaga širiti zaupanje in prijateljstvo, in zaustavljati slepo drvenje okoljnega sveta v novo kruto vojno, pomaga manjšati norenje in morenje (for more) zaslepljenih, kruto zdresiranih brezsrčnih gladiatorjev, ki z željo po zmagi in vse večjem uplenu, ubijajo rojstvo ekologije in pospešujejo 'spin' zemlje in povzročajo naravne katastrofe.

Le pogledj.

Gledano skozi časovni trak zgodovine, lahko opazujeva, kako zavest človeštva kot tudi posameznikova zavest potuje iz egoizma egipčanskega faraona Narcisa, preko humanizma - '*Vsi ljudje se imamo radi*' -, proti ekološki ozaveščenosti. Ozaveščenosti Zemlje. Nezavedno iz nerazumevanja, egoizma, sovraštva potujemo proti spravi, rokovanju. Proti ponovnemu sožitju in sobivanju v sonaravi, sredi katere živimo. Iz gospodarja se, skozi zgodovino, mačistični lovec-pastir spreminja v ekologa. Predator v rastlinojemdca. “

“In iz preklete sužnje Eve,” mi šine posledica mačistične zablode, “se današnja feministka, na žalost, spet spreminja v bojevnico. Upor ženske proti mačizmu gre čez rob. Amazonke že pretepejo Tysone.”

“Že nekajkrat v zgodovini je človeška zavest iz temine statičnega strahu pokukala v jasnino vrelca večnosti, v prisotno lepoto, in zaznala milino obdajajoče narave. Božanska pozornost je oblila svet vedno v obdobjih ‘feminizma’. Starogrški renesansi in demokraciji botruje ženska - mati Gea. V srednjeveški renesansi je ženska duša matere, v podobi svete Marije, vdihnila ženski ženskost, naravnost, nežnost in lepoto. Dante je bil preklel mačizem gosposke in krivičnost tiranske oblasti. Tako cerkveno kot posvetno gospodo je postavil v pekel. Boccaccio se je iz ‘moškosti’ in ‘ženskosti’ gosposke delal norca in povišal je zvitost malega človeka in pravičnost na koncu vsake zgodbe. In Petrarcki je ženskost v usta položila slavčka. In v lepoti petja slavca je božanska jasnost, umetnost, ki vedno nanovo izoblikuje nove podobe, nova pravila, novo logiko in nove fascinacije.... ki o, bi čaj? no? postanejo nove zablode... ‘o.bič ajajaj no’ ...

... a večina ljudi o tem nima pojma.

Gospodje oblastniki gospodarijo le vsak do konca svojih mejnih kamnov in plotov. Do konca svoje koristi. Naprej jih ne boli. Gospodarijo in go^{war}ijo, kot jim je bil zapovedal gospod taz^{gor}en. Skrbijo in odgovarjajo gornjemu za svoj resor. In ljudstvo vidi le do nedelje in naslednje plače, do letnega obračuna z davkarijo in naslednjih počitnic. In sanjajo penzijo. Konec tlake. In vodeni z reklamami ‘brez money, x ni srečen’ v vse večje potrošništvo in diriganani z olimpijsko vzgojo v medsebojno tekmovanje in v elitizem, vedno hitreje bežijo iz obdajajoče lepote. Zatekajo se v egoistično samoprevaro ali domišljijsko samoizbrano srečo/moro.

Toda vsi ljudje niso več za^{ss}slepljeni.

Vse več ljudi je bilo videlo norost norenja in spregledalo blodnost zablod ter brezupnost morenja (more^{and}more^{and}more). Bitka za zlato tele in tekma generalov za ukaz se sicer v trenutno obdajajoči resničnosti stopnjujeta v staccatto, kajti gospodje bogovi nočejo spustiti volana in odpustiti ukaza. Ne dajo sužnjev. Nočejo izpustiti davkoplachevalcev. Nočejo se odklopiti od ‘tlake’, katero ljudem zaukazujejo, in prijeti za srp in kladivo.

A kralj neizbežno mora dokončno pasti.

Blodnost zavedenih v exQzizivem in extremi^{MI}zem z dobo vse hitrejše obveščenosti in osveščenosti, v svetovni javnosti pojenjuje. 3-D prehaja v 8-D, kajti lažniki ne morejo lagati dovolj hitro, da bi jih ne ujeli na laži. In vse bolj jasno in glasno se iz trušča bitke za najvišji čin in med truščem bomb, vrženih za ‘največjo’ čast, slišijo ptički...

Kajti veliko platno se polni. Puzzle se sestavlja. In podoba, ki jo sestavljanika nakazuje, jemlje dih in besedo. In le brez besed in brez števil postane narava spet pol(ženska)pol(moška). Polpolna. Rodovitna. Oživi, se prebudi in - in ptički zapojejo o lepoti ujetosti v ljubezen. In več ko nas je, ki prisluškujemo lepoti narave, bolj celotno človeštvo sočuti ter občuti dobroto in lepoto obdajajočega. In besede tiranov izgubljajo moč. Besede in številke nehavajo biti palica, s katero merimo in tepemo okoli sebe. In manj ko ubogamo ‘svete besede’ lovsko-pastirske logike,

zaukazujejo iz oblakov očlovečevske družbe, in manj ko verjamemo 'svetim' številom bankirskega preračunljivega racia, ki tvori temelj obstoječemu strahu in nezaupanju v vzdušju družbe, bolj slišimo resnično..."

Nori, nečlovečni človeški svet pred menoj je nenadoma izginil. Domišljija je preskočila iz ciganske 'vesoljne matematike' v trenutno okolje; in nenadoma mi je v obraz, z veje pred menoj, čivknil droben ščinkavček. V trenutku me je iz vsesvetovne more potegnil v osebno resničnost. Prestavil v zdaj. Pogledal sem naokrog v obdajajoče. Park je bil še vedno tu in še vedno sem sedel sredi 'norega' mesta. Hrup hotečih in norečih je bil neznosen in živčnost pol slepih grozeča...

Zazrl sem se v ciganove oči in zagledal njegovo odpuščajočo, vedno odhajajočo, vedno na 'odhod' pripravljeno brezmejno dušo.

"Neujet si. Brez doma in očitno tudi brez dvoma. Brez centra. In zato moder," sem ga hotel zadržati. "Ne živiš v črno belem, sivem filmu, kot večina človeštva. Tvoj svet je svet plesočih barv in pojočega cvetja. Kako naj sem, kot si ti?"

"Vsakdo lahko..."

'Če ti je vseeno, kje si, se ne moreš izgubiti, kajti bog je povsod.' je edini zakon našega nezakonjenega bivanja. Zato ni 'dom' moje svetišče. Sam sem svoj dom in moje svetišče je vse obstoječe. A sem zato doma, kjerkoli pač sem. Vedno sem s seboj, center brez centra v brezcentričnem svetu. Nikamor mi ni treba do doma in povsod lahko grem. Edino v stajo, tja ne morem. Sam ne morem v ogrado in nikogar nočem in ne morem zapreti v svojo, saj nimam ograje okoli doma, ker nimam doma.

Nimam sužnja, niti nisem nikomur podložen. Niti objestnemu ukazu kralja ali papeža. Kot svobodno bitje sem prost avtoritete človeka. Zato besede in številke, za razliko od običajnih ljudi, ne dojemam kot svete. Kot ukaz. Sprejeman situacije in se sprti učim o dobroti kot tudi o ošabnosti sočloveka. In nikomur nisem nič dolžan, zato dolgujem odgovor in sem odgovoren le vsemu. Bogu.

Sam sem na tem božjem svetu in nihče mi ne ukazuje. Ubogam le omne boginje Narave na svoji poti v neznano pokrajino. Ker od nikogar nič ne pričakujem, nad nikomer nisem nikdar razočaran, zato sem vedno vesel in čeprav sem sam, nikoli nisem osamljen, kajti obdajajoče mi neprestano poje in mi joče.

Nimam nič in nič mi nihče ne more vzeti. Razen življenja. Nič torej nimam in ravno zato, ker nič sploh ni mogoče imeti in nič ne moreš biti, saj vendar si, dokler obstajaš, zato ne? kaj vseeno imam. In nekaj sem. Sem cigan in ker nič ne hočem in ničesar ne iščem, saj cigan srca nisem bil nikdar zgubil in nikoli prodal, mi je boginja dala prostost nepogojenega opazovanja in samosvojega razmišljanja in ravnanja. Svobodo klovna... kajti cigan je svoboden, a ni svoje usode kovač.

Svoboda, ki jo prinaša neujeto srce, ni odrešujoča prostost sanjarjenja, kjer je vse, kar domišljija sanja v svoji domišljivosti, možno in dovoljeno. Svoboda ni 'razbremenitev' in 'odrešitev', katero ljudje v svojih blodnjah iščejo. Neujetost pomeni 'smrtno resnost'. Sužnost nepristranskemu vpogledu v dogajanje vesolja. Objektivni, s koristjo neizkrivljen pogled. Nekoristno-olovski pogled. Tretje oko. Oko, ki ne meri z dogovorjenimi merili in ne prodaja 'subjekta' za 'odvezo', niti duše za denar. Zato vidi mimo 'vrednot' obstoječe družbe, mimo vsega, kar spoštljivci častijo.

Svoboda zada smrtni udarec večpomembnosti in samopomembnosti. Pomeni 'smrt sužnja' in 'smrt kralja' in rojstvo neponižnega-nevzvišenega, skromnega bitja. Vsem enakovrednega človeka. Svoboda pomeni odveza spoštljivosti in konec dvoličnosti. Ta nuja

svobode po nepristranskosti in enakovrednosti 'porednemu nespoštljivcu' uveljavljenih dogem naloži spoznati vse drobne radosti bitja in žitja, kot tudi vse-bolečino sveta. Bolečino rojevanja in umiranja. Odhajanja in prihajanja. Bolečina potopi in očisti svobodnega v 'jezeru strahu in solza', iz katerega izhaja vsa groza, panika in krutost človeka in človeštva. Toda iz globin istega vira, iz globin brezdanje žalosti in ujetosti se rojevajo tudi vsa čudo-dela, dobrota in cvetlice sveta. Poglej. Ali ni bil pekel Egipta rodil Mojzesa in izkristaliziral Jezusa? Ali ni zabloda 'prekletstva zemlje' izsilila ekološko zavest? Ali katastrofe ne učijo tudi sožitja?

Nepojmljiva so pota učenja, ali ne?

Iz centra bolečine in sredi pekla trpljenja, sredi morjenja se rojeva srce, srce, ki ciganu jemlje vsako možnost obsodbe in kaznovanja. Vzame mu možnost ukaza, to 'božansko moč', s katero so dušne in telesne avtoritete družbe dosedaj še vedno upravljale in nadzorovale ovce v ogradi.

Ciganu so vsi ljudje enakovredni bratje, a ukazuješ le preziranemu sužnju, ali ne? Enakovrednemu, bratu in sestri in materi in očetu in prijatelju prisluhneš in se z njimi pogovarjaš. Cigan ima zato vso svobodo sveta, le pravice zapovedi/prepovedi, katero si avtoritete sveta tako prevzetno jemljejo, svobodno cigansko srce nima, saj mu je suženjstvo tuje.

Meni, ciganu, nihče ni manjvreden zato, ker nikogar ne častim. Še najmanj sebe. Cigan ne zna gledati pristransko - navijaško in ni spoštljivec kaste, nacije, religije, ceha, družine. Nikogar ne poveličujem in ne postavljam pred ostale ljudi. Slovenec ali indijanec, Kučan ali snažilka na WC-ju, Kofi Anan ali berač, vsi ljudje so ciganu enaki. Nihče ciganu ni predpostavljen, niti zapostavljen.

A njihov odnos do mene, cigana, mi govori vse o njihovi duši. Ne govori mi o meni in o moji duši. Jaz vem, kdo nisem," me je z nasmehom presenetil in prestavil v osebno zgodbo, "Zato, vidiš, me nihče ne more užaliti, saj nimam ponosa, ker se nimam za nič. Cigan se nima za nič, nima nič in nič noče postati. Ne poveličuje se in ne ponižuje. Ker nisem ne kralj in ne suženj, nisem nič. Čutim le, da nisem zanič, saj sem svoboden, ker nisem prodan. Nihče me ne ceni in draži. Zato se imam, prost kot ptica, vedno dobro. Vedno sem v dobri družbi. V družbi necenenega človeka.

Tudi ti lahko postaneš ciganska duša le, ako se prenehaš imeti za karkoli. In najprej moraš prenehati hoteti postati nekaj. Karkoli. Predvsem to, kar hočeš sedaj. Postati cigan. Prenehaj se ceniti in dražiti/ceniti. Ocenjevati skozi umerjeno. In cena ti bo prenehala padati. Le nikogar ne ubogaj in nikogar ne posnemaj! Še najmanj cigana. Ne bodi lutka nikomur niti 'kopija' nikogar. Le prisluhni obdajajočemu in opazuj dogajanje in nikomur, niti sebi, ne zapovej niti z besedo, niti s čustvenim izsiljevanjem oziroma z gesto."

"Čustvenim izsiljevanjem? Gesto?" mi ni jasno.

"Z igranjem navidezne moči ali užaljenosti. Z igranjem narejene žalosti ali nemoči, otroci-ljudje izsiljujejo od okolja svoja pričakovanja, svoje zahteve, ali ne? Čustveno izsiljevanje je, prav kot strašenje in obljubljanje, sredstvo magije. Vse to so sredstva 'nevidnega' nadzora in upravljanja soljudi.

Ali tega ne počno politiki?

Skriti za ciljno grupo ljudi se ponujajo za advokate skupinam neboljnih, ki jih pesti in družijo 'isti' strah, 'isto' sovraštvo, ista ideja in/ali želja. In vsak zase in v svojo smer vlečejo prapori v skregano med-strankarsko oligarhijo in besno trgajo zakladnico Slovenije. Vsi osli v štali hočejo biti glavni, zato poslanci razčetrjajo narod, kar je današnje dejansko stanje v Sloveniji. Razprodaja država (kdo? samo sebe? sebi?) državo Slovenijo po koščkih. Toda, na slovensko deželo, slovensko dušo in svobodo slovenskega ljudstva, za katero so se bili, kot danes

trdijo, vsi borili, so politiki, pravniki in ekonomisti, povsem pozabili. Razbili so bili skodelo na črepinje. Ljudem prodajajo črepinje, prodajajo 'navidezno moč' in 'odpustke', in obljublajo 'črepinjsko sodbo', pravično sodbo. Toda ne morejo izpustiti ne žezla, ne krone, niti jabolka iz svojih rok. Skrivajo se za pravico, zato, vedno krivični, pijejo nektar še naprej sami. Sami s seboj.

In vse stranke se borijo za nadvlado, za pravico ukaza in ključne od zakladnice. In vsak minister so kot lev bori le za 'svoj resor'. In vsak Slovenec s so-Slovincem le za svoj bančni račun. Rakave celice, ki bi brezobzirno zažrle in ogoljufale brata, se borijo za nadvlado ene nad drugo.

Smešno ne?

A neverjetno. Funkcionira. Še vedno.

Spoznali so politiki, kar so bili že zdavnaj vedeli cigani, skrivnost. Skrivnost o repu, ki nam govori, da imajo vsi ljudje 'repe'. Repe, kot jih imajo psi ali konji ali kača. In če človeku stopiš na REP? Čeprav je brezrepa žival, se prestraši, zatuli, udari in celo ubije, če se dotakneš njegove Ahilove pete. Opazuj in videl boš, kako človek skoči, če mu pohodiš bolečo točko in odpreš nezaceljeno rano ali če užališ njegov ponos ali njegovo svetost. Če užališ njegov ponos, te po nosu, ali ne?

Ko spoznaš te repe in znaš hoditi med nevidnimi repi in puščice zabadati v prave točke ali pa božati razbolele rane neranljivim? Jih lahko z besedo, glasbo, zvito kretnjo začaraš v vzdušje strahu ali v vzdušje sovraštva ali v navdušeno ploskanje. Pohvališ v samozavest. Pograjaš v sramoto. Povišaš v kralja. Ponižaš v sužnja. Ko spoznaš te 'akopunkturne točke' in znaš 'pihniti na dušo', lahko strah, želja, sovraštvo, jeza, obljuba rešitve, postanejo gumbi za upravljanje sveta, za manipulacijo ljudi in izkoriščanje soljudi. In prav to počnejo magi sveta. Retoriki. Sofisti. Vzgajajo pogojne reflekse, himne, na katere ljudje skačejo v mirno ali v jezo, in simbole, katere verniki branijo in zanje ubijajo in umirajo...

A ti opusti magijo.

Prenehaj igrati otročaja in opusti gumbe in cere_{mony}. Pusti sofizem in simbole (sem boljši) in postani otrok. Otroški. Pozoren. VSEviden. Nedolžen. Neposreden. Otroci ne lažejo, zato reci bobu bob in vampirju vampir. Snemi masko. Do menadžerja in delavca, do kralja in berača, katolika ali muslimana, bodi enak obraz. Ne postavljaljaj eno pred drugo, le opazuj dogajanje. Ne ruši in ne gradi. Le opazuj, kako se svet okoli tebe ruši in kako se iz pepela kraljev rojeva nov fen(x)iks. Nova neznanka. Smejoč/jokajoč otrok. Pozoren otrok. Novo zdravilo za bolno družbo.

Ne poskušaj voditi sveta na povodcu in naj te vzor©i sveta ne zapeljejo v zablode in slepo sledenje. Opazuj zablodela srca in pusti hitečim teči. Naj te prehitijo, naj si izborijo svoj uplen, prisvojijo svoj kos nagrade in pogače. Naj si odkupijo odpustek za svoj greh uplena in uboja. Naj skačejo v ME_ss_{nico} groze, v borbo za re_ss_{NICO}, sam pa zamenjaj v svojem besednjaku besedo 'resnica' z 'dvomom'; in vse kar ti govori: 'resnica je...' beri '*Trdilec sicer trdi, toda ali 3-D (trditev) govori resnico?*'

Prisluhni.

Milijon obrazov je cigančku v zgodovini človeštva nudilo grizljaj in milijonkrat so ga brcnili proč s praga. Poteze obraza in črte roke, ki daje, so drugačne od potez roke, ki biča. Življenjsko črto reže preračunljiva laž, zloba, sovraštvo, bolečina, strah, želja... Ciganček je bil do dna raziskal človeško dušo in dlan, a cigan ni politik. Cigan se ne bori ne za bogatost, ne za moč, niti za imenitnost. Zato cigan ne predpostavlja in ne laže, saj ne išče koristi. Ne obljublja in ne grozi. Ne ukaže in ne uboga. Le nabira drobne grizljaje ob poti skozi umiranje, kateremu

‘normalni’ ljudje pravijo življenje, prisluškuje radosti in lepoti in bolečini narave in žaluje ob žalosti brezsrčnega brezdušja, skozi katerega blodi. Spoznava usodo vseh ‘normalnih’, ki ga, na stezi skozi čudovit in bridek svet čudes, srečajo, sočuti ujetosti duš vseh ujetih soljudi in svojo neujeto cigansko dušo in vseh duš dušo ljubi. Priklenjen je na vseh duš dušo, zato svoje duše ne more prodati, dati v ‘najem’, posoditi. Lahko jo le razdaja in ker se ne ceni, a tudi ne draži, ima stalno ceno. Ena svoboda.”

“Ti ne iščeš Boga?” me iz globin negotovosti prebudi lastni glas.

“Bog je VSEprisoten,” so se mi smehljale oči, iz katerih je sijala duša človečnega otroka, “torej je tudi v tebi. Prav tako v meni. Prav kot ti, sem tudi sam njegova popačena slika.

In če malo pomisliš, lahko opaziš, da je, razen navad družbe in informacije, v katere otrok raste in poistenje z vzdušjem, v katerega zraste, vse preostalo, kar je v človeku izvirnega, nečloveško delo, ali ne? Vsa pričujoča narava je delo kiparja, kateremu ne poznamo imena in izvora. Vse, znano in človeku še-neznano, izhaja iz še neznanega in neraziskanega izvira. Iz -reciva- boga, če za neimenljivo in neobvladljivo pač potrebujeva besedo. Razen pokvarjenega oziroma pristranskega, nepopolnega soft-wear-a, ki ga v otrokovo zavedanje na poti odraščanja inplantira bolana človeška družba, je vse kar otroka obdaja, kot tudi telo, v katerem otrokova duša ‘stanuje’, ne-človeška stvaritev, ali ne? Zatorej lahko v miru sedim v bogu in z njim, saj mi nikamor ni treba hoditi za njim’ Nikjer mi ga ni treba iskati, saj živim sredi boga in v bogu. Kjerkoli mu lahko prisluhnem.

Vsi ki iščejo boga le na posvečenih mestih, iščejo človeškega boga, domišljjskega boga, samoizbranega boga, močnega boga; sanjajo v znanem, toda na občutijo prisotnosti človečnega boga, kajti na rojevajočega otroka, na Jezusa so bili pa pozabili.”

“Kaj pa Satan?” me stres. “Se ne bojiš Hudiča?”

“Satan? Hudič?” se je žalostno nasmehnil, nato pa začel: “Vsakdo, ki se je bil kdajkoli povzdignil nad naravo, vsakdo, ki prevzetno zahteva od ‘nižjih’ pokornost in samoumeven davek, se je bil spremenil v ‘boga na zemlji’ in postal druge ponižujoči Satan. Rakava celica. Pijavka. Zajedalec sonarave in s tem sebe samega. Vampir. Prevzetni Kralj, ki mora umreti, ker ne ‘zna’ čuvati jabolka zaupanja.

A do kam sega hudičeva roka?

Poglej.

Svoboda je ljubezen cigana. In svoboda nima kalupa. Zato vsak ukaz očeta, vsaka zapoved/prepoved nevednemu otroku določi domet in mu jemlje razsežnost, možnost svobodne odločitve in možnost samosvoje poti. Vsak ukaz, vsaka ‘sveta trditev’ je postala otroku mejnik. In rušenje ‘svetih kamnov’, ki jih postavlja objestnost očeta, a poruši vedno bolečina prezrtega otroka, je šola življenja oziroma ozaveščanja človeka. Naše življenje, življenje človeške rase do sedaj, je bilo le postavljanje in rušenje ‘svetih kamnov’. Postavljanje in rušenje zidu.

Zaradi ‘svetih’ mejnikov nepomembni kamni postajajo žrtveniki, na katerih umirajo za sovražnike, heretike, izdajalce proglašeni otroci. Kajti vsako rušenje temeljnih kamnov varnosti, na katerih stojijo obstoječe ‘svete hiše’, je bilo v zgodovini vedno kaznovano kot herezija in kriminal. Odrasli svet določi otrokom meje ograde, in otroci skačejo čez plot. Na žrtveniku herezije so bili umrli vsi svobodni, neukalupljivi, ki pred očetom niso bili pokleknili, a zbežati niso hoteli - Sokrat, Kristus, Hus, vsi živi otroci, cigančki.

Odrasli so bili točno izmerili, prodali svet in živijo v zakupljenem in uzakonjenem svetu ki jim pomeni ‘svet svet’. Na tej lažni svetosti temelji ves njihov namišljen občutek varnosti. Zato se je otroška ciganska svobodna duša nekoč uprla vsem kalupom, vsem vzorcem, vsem ‘svetim kamnom’, ki jih je bil postavil človek. Uprli smo se predatorski logiki lovcev in postali

poljedelci. In uprli smo se tudi suženjstvu, zato smo izgubili zemljo, izgubili polja. Pobegniti smo morali od davljenja. Prisiljeni smo bili postati popotniki. In ker smo zavrnilo tudi izraelsko 'notranjo zavezo' ter grško zavojevalsko logiko žrtvovanja in junaštva, smo ostali svobodni. Tisočletja že blodimo in še smo živi. Vsak dan nam je skromnim privoščen grizljaj. Kako naj potem dvomimo v boginjo? Kako naj preklinjamo zemljo, ki nas hrani?

Ni nam treba vedeti vnaprej in pračunavati in skalkulirati življenja od rojstva do smrti. Mi zaupamo. Ne upamo in ne obupujemo. Zaupamo boginji. In bogu. Zato nismo verniki. Ne potrebujemo vere. Zaupamo duši veselja. Zaupamo in smejemo se besedam in številkam, ki zapletajo ljudi v vojno, saj ne poznamo strahu pred jutri. Grizljaj 'ljubezni' nas vedno čaka, saj nam zemlja ni umazana in grešna. Nenehno skrbi za nas in nas ne ubija.

Ubijamo se sami. In trebijo nas 'dobri gospodarji'. Le malo nas je bilo umrlo od lakote in veliko od človeške roke. Največ nas je bilo 'izplevljenih' od ta-istih 'svetih rokič', ki so jih bili običajni spoštljivci normalno poljubljali. In prepričani v prepričanje 'svetih' so nas zaslepljeni verniki iz prepričanja, da delajo prav, navdušeno 'trebili'. Toda, ali biti prepričan ne pomeni sprejeti tujo verjetno razlago za svojo 'sveto resnico'? Ali vernik ni torej slepi suženj? Voden od koga?

Verjeti pomeni zaupati pametnejšemu in razlago sprejeti za dokončno resničnost. Kot izvir svoje akcije... Telega cigan ne more... Ne damo se prepričati. Smo brez prepričanj, saj je v 'veri' vedno zrno dvoma, ker prepričani ni bil videl sam na svoje oči. Prepričati se dajo v vero le dvomljivci. A ciganska duša ne dvomi. Ni nam treba zlatih palic v trezorju, da se upamo zbuditi v naslednji dan, v nepoznano. Zbudijo nas ptički in prebudimo se v veselo, pisano živost barv in zvokov in odnosov, ki nas nosijo in nam kažejo pot. Mi zaupamo prihajajočemu. Ne dvomimo. Zato si v prihodnost ne postavljamo strahov in ne računamo življenja vnaprej. In ker ne preračunavamo dobička in ne sledimo plena, temveč opazujemo vse-obdajajoče in sledimo dogajanju ter spreminjanju, lahko vidimo 's strani' in 'v-naprej'. Ljudje buljijo le v svoje cilje in tečejo na praznik zmage, plena in nedela. A mi, nekoristolovski klošarji brez ciljev, imamo čas opaziti, kam jih njihovi cilji vodijo in zakaj se cilji in strahovi v njihove sanje sploh pojavljajo.

Opazuj dogajanje in prisluhni besedam še ti, a vedi, da so besede le odsev resničnosti. Resničnosti se ne da ujeti v 'sveto resnico' oziroma 'dogmo' in jo, kot slavčka, držati v kletki. Kot melodija slavčka zazveni le med notami, se tudi resničnost povedanega skriva vedno le med vrsticami in skrivnost umetnosti sobivanja se skriva med strunami srca. V odnosu med zvoki, besedami ali ljudmi srce zazveni, ko se uskladi s harmonijo. In vsakdo lahko harmoniji veselja prisluhne in spoznava njeno presunljivo lepoto le sam. Dopovedati gluhemu skrivnost violine je iluzija. A dopovedati tiranu, da ima suženj dušo? Dopovedati mesarju, da ima dušo krava Liska? Lovcu razkrižiti prekrižan predatorski pogled?

A kaj moreva vsevedom? In kaj slepim posnemačem?

Nič.

Dokler je zaljubljenec zaljubljen, mu ne moreš dopovedati ničesar. Tedaj 've' in je stoprocenten, kot je bil 100% v svoji zablodi Hitler. Zato ne moreš govoriti, ko in kadar ljudje mislijo, da vedo. Dokler mislijo, da vedo, njihove oči slepo drviyo k plenu in po planu, zato te odrinejo, ko 'govoriš neumnosti'. Kaj jim boš ti, ki nič ne štekaš, govoril. Za trenutek zbistrijo pogled in prisluhnejo ter vklopijo periferni vid ljudje le, kadar treščijo z glavo v beton ali ko jih zaboli denarnica. Edino-le tedaj, v stanju presenečenja in bolečine, za trenutek zasveti 'luč' in opazijo lahko tudi spregledano, prej nepomembno. Predpostavljeni cilj je bil prej zapolnjeval zavest in posledična izguba periferije je bila povzročila slepoto srca in nesrečo.

Lahek rebus za opazovalca, ali ne? Toda kako pomagati prijatelju, ki trpi? Ko ga boli? Ko je jezen? Zaljubljen? Ko ne sliši 'navzven', saj sliši le 'sebe'?

Zato vidiš, je naloga prijateljstva najtežja na tem svetu. Zaljubljenemu oziroma zablodelemu, zgubljenemu prijatelju, ki pada v osamo egoizma, pustiti svobodo samostojnega spoznavanja, ostati prisoten kljub videnju zablode in lastnemu nestrinjanju z njegovim početjem, biti prisoten in počakati ob njem in biti prisoten v trenutku, ko se svet prijatelju zlomi in zabloda umre... zakaj le, ko je človek v dvomih, ko ne ve, ko je osamljen brodolomec brez lažne opore, tedaj postane odprt, sprejemljiv za pomoč. Za prijateljski posvet. In drugačnost.

A prestrašene in nebogljene ovčke, spoštljivci ne iščejo prijateljskega nasveta. Vedno panično iščejo instant - varen nasvet, zaščito močnih in varnost grupe. Zato se, nebogljeni, tako radi naslanjajo na prav tiste silake, kateri jih terorizirajo in jim pošiljajo položnice. Obvezno članarino. Davek na pripadnost in lažno varnost. Zato je še vedno toliko volilcev. Ubogim in nemočnim ovčicam močni zaščitniški psi in ovčarjeva 'sveta kljuka' dajejo lažni občutek pomembnosti in varnosti ter jim, na videz, vzamejo občutek strahu in nemoči. Toda za ta lažni občutek varnosti pijavke takoj pošljejo članarino in zaračunajo davek na tolažbo. In te tožijo, če nočeš biti več pripadnik.

Lažno samozavest moraš vedno plačati s pripadništvom in tlako."

Ciganov pogled mi je odstrl vpogled v svet, ki ne predpostavlja sebe(telo) pred sebe(duha). Niti obratno - duha pred telo. Kjer sta fizika in matematika objeti. Kjer ego ne zamegli preostali - zunanji svet. Drugi spol. In nenadoma sem gledal 'nesebe'. Sebe? Preostali svet? In zagledal sebe, drobno mravljico, kako, med drugimi mravljami, svojo skalo valim proti vrhu hriba...

"Sizif!" me zaboli večnononost....

"Poglej sedaj," me ciganov glas potegne iz lastne nemoči v nemoč vseh, "kako je življenje večine otrok in nesamozavestnih odraslih le neprestana bitka za pozornost. Bitka za biti opažen in ne biti osamljen je 'usoda' vsakega otroka. In nekateri otroci, katere radovednost ne zamoti in jim samostojno raziskovanje sveta ne zaposli pozornosti, neprestano hočejo biti 'center sveta' svojih staršev in okolja. Venomer izzivajo pozornost oziroma raziskujejo mejo živcev odraslega sveta. A drugi so bili iznašli bolezen kot idealni izhod iz prezira, iz neopaženosti in neupoštevanja prezaposlenih staršev. Bolezen postane lahko tudi izgovor za otrokov beg od dela - izogibanje 'odgovornosti', opravičilo za pomanjkanje korajžje pred izpitom. Bolezen je hipohondrom postala osebna življenska igra, za katero skrivajo svoj strah in nebogljenost. Vedno, kadar začutijo pomanjkanje pozornosti ali pomanjkanje gotovosti, zbolijo.

Za 'biti opažen' in postati pomemben dejavnik v življenju sočloveka ali za golo preživetje so otroci torej pripravljeni oziroma bolj realistično rečeno, prisiljeni narediti vse. Tudi pozabiti 'nase'. Na svoje poslanstvo. Na svojo 'igračko', svoje 'darilo', talent, ki ga vsak otrok prinese na ta svet svojim staršem in družbi kot doprinos življenju. Na 'svoj izraz'. In s tem na svojo otroško, umetniško dušo.

Uklanjajoč se igri odraslega okolja, se otrok nauči prilagoditi in podrediti ceremonijam družbe. Nadene si priročno, trenutno koristno masko in sprejme staro vlogo dvoličneža, ki se višjim klanja in pridno zatira nižje. Do višjih ugajač, a do nižjih tiran, potem iz nepomembnosti in 'neumnosti' otroka, iz prezira pleza po lestvi opaženosti in lestvi moči navzgor po poti pomembnosti proti vrhu piramide. Državne, cerkvene, klubske ali družinske piramide.

In če oče, kralj ali papež ali šef banke ali padre di famiglia umre?

Vsak izpraznjen položaj v vsaki obstoječi piramidi moči se nemudoma zapolni, saj nanj tam spodaj že nestrno čaka gruča povzpeticov, komaj čakajočih na smrt kralja da zasedejo

izpraznjen prestol. Ljudje še vedno kričijo: *'Kralj je mrtev! Živel kralj!'*, zato nobena avtoritarna piramida, vzpostavljena skozi zgodovino časa, še ni (z)mogla pasti, razen če jo je bila sesula druga, še močnejša piramida. In ker je v ljudeh povzpetništvo faraona še vedno živo, je tiranija v vzdušju družbe 'normalno' prisotna. In bo prisotna vse dokler 'mesta moči' ne bodo ostajala prazna, ker ne bo nobenega povzpelnika več, ki bi hotel sploh plezati na 'svete' stolčke. Ko stolčki in stojišča postanejo enako pomembni oziroma enako 'nepomembni' in ko vzvišenih komandantov nihče ne bo več jemal resno. Ko nihče več ne bo ustrelil na ukaz.

Piramida strahu se torej lahko sesuje le sama, ko nihče več noče postati ali biti 'bog na zemlji' oziroma, po židovsko-krščanskem izročilu, Satan. Ko ni več nadzorovanja in ni več ukaza in kazni za nepokornost? Posledično ni več odgovornosti predpostavljenemu, zavezanosti 'šefu' in s tem pristranskosti prestrašenega dvočičneža, temveč so otroci odgovorni le še bogu. Drug drugemu.

Vidiš, prišla sva do rojstva zaupanja, poštenja, resnosti, ali ne?"

"In kdaj bo to?" me strese. "Ob svetem Nikoli?"

"Ob svetem: 'Ne kolji!'" me popravi cigan. "Ko ljudje spoznajo pomen dveh preprostih Mojzesovih besed: *Ne ubijaj!*, ki ne pomeni le 'Ne jemlji življenja', temveč tudi *'Ne ukalupljaj otrok z ukazi/prepovedmi! Ne kradi otroku zaupanja! Ne ubijaj otrok v poslušnost.'* Ko ukaz in prepoved iz vzdušja izgineta, človeški svet izgine in rodi se človečnost in ustvarjalnost. Ko umre avtoriteta, se rodi nov ciganček. Nov inteligenten Jezušček. Naraven otrok. Božji otrok."

Začutil sem njegovo roko na rami."Veliko samote in samotnega hrepenenja te čaka... a če ne čakaš več... ko zaupaš bogu, čeprav ne veš... se vse dogaja, kot se trenutno edinole lahko..."

"Hvala ti!" sem začutil hvaležnost obdarjenega.

"Zahvaljuje se vedno za izjemne priložnosti, a prijateljstvo ne pozna izjeme. Ne izbira ljubljene. Vsakdo, ki ti stopi na pot, ti prinese darilo. Če potrebuješ klofuto, ti da klofuto. Če potrebuješ pomoči, ti da čiste vode. Ne zahvaljuj se zato ne z besedo, niti s številko. Objemi darovalca in odpri Pandorino skrinjico, a na sobrata in na sestro ne pozabi. Ostani prizemljen v naročju matere Zemlje. Le-tu si v varstvu božajočih žarkov očeta Sonca....."

Davek na d^{obr}oto in hu_{money}tarna pomoč oziroma človečnost na S^{law}enskem

Nedavno je v slovenski 'žametni pomladi' glava spet (kolikič že?) zanikala enakovrednost z delovno ročico. Intelektualce je bila spet zapeljala 'goljufiva kača' in zopet so svojo kravato in ššš-tempelj povzdignili na sam vrh družbe, visoko nad 'umazanega delavca' ter 'neumnega kmeta'. Iz 'tovarišev' so se študirani spet prelevili in samopovzdignili nazaj v ošabnost bivše avstroogrške GO_{SpOD}E ter skupaj z revanšistično predvojno buržuazijo in cerkvijo, ki zahtevata denacionalizacijo, zrušili Titov poskus socialističnega samoupravljanja. Ideja samoupravljanja in socializem sta umrla v preteklost. Poskus vzpostavitve prijateljskega enakovrednega odnosa med fizičnim delavcem in intelektualnim delavcem, poskus sodelovanja močne roke in pametne glave je propadel. Glava trdi, da je vredna več od 'svojih' dveh rok. Lasti si roki in namesto v skupno sozvočje, 'srp' in 'kladivo' in 'kravata' (spet) padajo v novo medkastno vojno.

*Kolikokrat morata roki še udariti vzvišeno glavo okoli ušes,
da Zevsova glava 'zašššteka' in Hefajst lahko zassseka?
sprasuje
Atena*

Nekoč davno, po koncu druge svetovne vojne in pred slovensko 'žametno pomladjo', je bilo cvetelo med ljudmi prijateljsko vzdušje. Ljudje so se med seboj vsi 'ti'-kali. Klicali so se 'tovariš' in drug drugemu so prijateljsko pomagali graditi hiše in dobrovoljno so hodili na neplačane delovne akcije. Delali so in si pomagali iz čistega veselja in radosti, ki se je bila

sprostila v ozračje, ko je vzdušje strahu pred fašizmom zamrlo in se je strah prerodil v odrešujočo sproščenost in radost. Svobodno prijateljsko sožitje v 'svobodni' deželi je bilo zgradilo - koliko 'plat' in hiš? Koliko cest in železniških prog je po vojni, v 'gnilem komunizmu', udarniško, za 'zabavo' zgradila mladina?

A prekleli so bili 'gospodje' fizično delo (in očeta delavca), kot je bil delavec nekdam preklel očeta kmeta, zemljo in gnoj, s katerega je bil pobegnil v tovarne.

Kontrarevolucija 'glave' je uspela skozi grožnjo: '*Če ne boš študiral, boš ostal delavec!*'. In s tem prekletstvom fizičnega dela in očeta kmeta in zemlje, so 'kravatarji' in 'metulčkarji' določili dandanašnji, obstoječi odnos otrok tako do dela, kot do delavca. Zaničljivost. Delo rok je v študentskih glavah postalo tlaka za bedaka. Napuh glave je ubil srce. Beseda 'kmet' in 'delavec' sta postali žaljivki. Socializem je crknil. Enakopravnosti, bratskosti roke in glave, Titovega Raja je konec.

A danes?

Vlada demokratov in novodobno pravo, od prejšnjega, kot trdijo pravniki sami, bolj demokratično in torej bolj humanistično, bolj ljubeče, v Sloveniji zapoveduje: 'Delo lahko le prodajaš. Ne moreš in ne smeš ga darovati in razdajati. Pomagaš lahko le ožji družini.'

A prijatelju? Sosedu?

Bog ne daj!

'Vsako zastojno delo je prepovedano, razen če kaplja znoja ne pade tudi na našo mizo,' od nas zahteva dobrohotna in demokratična država. 'Če pomagaš prijatelju, mora kos tvojega srca obdarovani plačati tudi državi.'

Sprašujem se, KDO je 'država' in ali je res dobrohotna? Je res demokratična?

V danes neprestano od vseh 'diplomiranih' in cerkve in predvojne aristokracije preklinjanem polpreteklem obdobju, v bivšem socialističnem sistemu je bil obdavčen vsak delovni človek (in vsakdo je imel delo). A šolane glave, v kraljevem sistemu že 'gospodje', so morale vse 'titovo obdobje' trpeti nepriklanjane njihovi izobraženi pameti. Čutili so se bili intelektualci ponižane na raven delavca. Užaljene. In danes so gospodje 'MODRI', ko so izpustili krampe in posedli mesta v 'državi' in postali davko-zapravljajci (oziroma oblast, ki sebi voli imuniteto, pogačo in 'golfanje v pokoju', a delojemalcu zaukazuje le davek na davek, neskončno tlako in drobtine), za svoje 'umsko delo' zahtevajo © -copy-right, a delavcu so obdavčili vsako fizično DELO. Vsak premik nog in rok. In vsak nov © intelektualca, delavcu določi novo 'tlako'.

Toda, ali res nihče ne vidi, da je država (kdo se skriva pod firmo - država?) s tem, ko je obdavčila vsako 'fizično' delo, obdavčila tudi vsako dobrososedsko pomoč? Obdavčila ne le vsako sodelovanje v bližnji okolici, temveč tudi 'srce'. Obdavčila je prijateljstvo. Uzakonili so davek na prijateljstvo, kajti pomagati prijatelju brez podkupnine državi, brez davka na 'brezplačno' delo, je v Sloveniji postalo bogoskrunsko - kaznivo dejanje. Vsako prijateljevanje, vsako neobdavčeno sodelovanje, vsako udarnišvo je, s tem modrim zakonom modrega parlamenta, sojeno in obsojeno kot 'napad na državo'.

Pomagaš lahko prijatelju seveda le v primeru, če podkupiš sodnika, policaja, dacarja in biriča. Če plačaš 'davek' nadzornemu zboru. Potem te le-ti pustijo pri miru. Potem ti ne polomijo noge. Država torej pobirata vsiljen 'prispevek' za zaščito pred samo seboj, prav kot mafija. V čem je med njima sploh razlika, mi povej, Razen da država to počne 'legalno'?

Zato vsakdo lahko počne danes vse, le da ima dovolj denarja, da podkupi legalno in/ali ilegalno zaščito? Sodišče ali 'privat biriča'.

In vesoljna Slovenija ob tem kar molči?

Vsaka krščanska dobrodelnost je v naši krščanski družbi postala torej grešna in s tem vsako prijateljstvo 'herezija'. Vsaka pomoč !na črno! se kaznuje s 'pravično roko' birača; in slovensko NEODVISNO ? PRAVIČNO SODSTVO ta nečlovečni zakon, ki prepoveduje srce, uzakonja kot pravičen in human. In trdijo celo dobri ljudje na sodiščih, da je v soglasju z 'demokratično', humano ustavo.

Ali je res?

Resnično je, da je humanizem v obstoječem slovenskem pravu padel 'na psa', saj so gospodje svoj 'interest' (posest in celo načrt dobička) postavila nad človeka, a grozno in zaskrbljujoče je, da nihče, še najmanj ?**kdo**? iz pravniških logov, ne zatuli zaradi te krivičnosti. Človek je zakonsko postal 'mrtva stvar', a nikogar ne zaboli srce, ko pes srce nese in se trgovce smeje?

Kristus se obrača na križu kot vrtavka, ko sebe-imenujoči krščanski demokrati ljubeče podpirajo, 'skromno' pobirajo in za svoje osebno povzdignjenje zapravljajo ta davek na dobroto. In medtem ko, za Kristusovo ime skriti, 'dobri' krščanski poslanci rimokatoliške cerkvene gospode, spet soglasno z ateističnimi ekonomisti, dobroto spet skupaj pribijajo na križ greha, tudi 'dobrohotna' vesoljna cerkev molči. Podpapež Rode dobrohotno molči ob tem davku na srce. Ne meša se v 'državne posle'. Le 'molče' m^{TM}li, moli uho v spovednico in z eno roko pobira od faranov 'davek na greh' in grabi po gozdovih in posestvih, a z drugo roko žuga vsem nepripadnikom za 'smrtne grehe', katere pa sam od svojih vernikov 'odkupi'. In rokico moli v poljub.

In desetletje nazaj tako revolucionarni intelektualci?

Zakaj ne kričite nad brezsrčnostjo in krivičnostjo sistema, kot ste bili kričali nad 'socialisti', katere ste zmerjali s 'komunisti' in jih v glavah enačili s Stalinom? Kje ste? Kam ste potuhnili svoje kravate? Ste že dosegli svoje cilje 'žametne revolucije'? Ste že zlezli na stolčke med 'glavonje', se priklopili na zakladnico? In danes gospodje, pridno molčite, priklopljeni na vir, katerega polni ljudski strah pred sodiščem in pred brezsrčnimi izterjevalci?

Inteligenca? Kje si? Te v Sloveniji res ni več?

?????????????

Slovinci o sebi radi trdimo, da smo kristjani in se pohvalimo, da smo 'dobri ljudje'. In pametni. In delovni. Ali smo res? Kajti dejstvo ostaja. Z intelektualno kontrarevolucijo proti enakovrednosti in skromnosti, sta v Sloveniji prijateljstvo, kot tudi 'ljubezen do dela' nezadržno umirala.

In danes?

'Božanski' poslanci trdijo, da pomagati sočloveku ni več le 'neumnost', kot je bila v prehodnem obdobju, ko je geslo: 'Če ne boš študiral, boš delal kot Bosanec', otrokom šele utiralo pot v intelektualni napuh in jim zagabilo fizično delo, saj je bilo študirane povzdignilo spet v večvredne. V 'elito'.

Če slišijo besedo 'Delo', dandanašnji otroci zbežijo na drevo in se prelevijo nazaj v opice. Nihče več noče fizično delati, razen v 'fitness klubu'. Vsi bi le ukazovali in kasirali, a nihče bi več ne delal. In ker denar dela delavec, ne pa bankir, so pijavke v vladi obdavčile še dobrodelno pomoč. In v naši takoimenovani 'dobri, krščanski demokratični deželi', kot radi kličemo svojo lepo domovino, od modre odločitve vlade in parlamenta naprej, pomagati neposredno ne smeš več (pod pretnjo sodišča) ne sosedu ne prijatelju.

Pomagaš lahko dandanes seveda še, a le še posredno, preko posrednikov'. Preko 'ček-pointov'. Sodeluješ lahko le s čekom preko sebe-imenujočih 'humanitarnih kanalov' v pomoči le-tistim na oni strani planeta. Neznane mu revežu.

A kam le-ti nenasitni kanali dobronamerni ček vodijo, zgo-vorno pričata Tomo Križnar in Sonja Porle skozi pričevanje o nubskem genocidu in razblinjenju svetovne humanitarne pomoči v žepe 'dobrih' posrednikov in celo okupatorjev. Kam vodijo 'dobrodelni kanali', kaže izginjanje dobrodelne pomoči v Bosni in mednarodne pomoči v Rusiji. Celo darovano hrano tisti reveži, katerim je bila pomoč namenjena, odkupujejo na mafijem trgu, za izsiljevalske cene.

Ali darujoči torej danes ne daruje, spet in še vedno, le v žepe brez dna? bogatečim ?dobrim? posrednikom? Ali dobromisleči pošiljalec čeka v dobrodelne namene spet nekemu kradljivcu ne gradi zlatih palač in ošabnih cerkva, pred durmi katerih kar naprej, že tisočletja neprenehoma umirajo, med kolesjem posvetnega in duhovnega in, danes, humanitarnega imperializma, zmlete 'številke'? Mogoče 'dobro-misleči ček' gradi celo nove topove in nevtronske bombe?

V tišini umirajo pretekli 'prekleti časi', kot jih opisujejo žametni glasovi pomladne struje. Odnosov, kakršni so bili med ljudmi, ko je 'Titova tiranija' dovoljevala prijateljstvo in je bilo fizično delo še radost in enakovredno intelektualnemu, je v Sloveniji uzakonjeno konec. Čas udarništa je mimo. Preteklost.

Vsak neobdavčen premik 'za soseda' je dandanes oklasificiran kot 'kriminal'. Prijateljstvo je z 'odlokom modrih' nenadoma postalo kaznivo dejanje. Udarništa je postalo past za dobre prijatelje. In nadzorovanje množice 'na-novo ustvarjenih kriminalcev' je postala nova dobro-plaćana služba za 'dobre', državi dobrodelne uslužbenice. DOBRmane. Nadzornike ljudstva. Kajti ve se danes spet, kdo je gospodar, kdo pes in kdo ovca. Kdo je ponižani 'ti' - delojemalec in KDO je postal objestni 'vi' - birič in delodajalec, ali ne?

Kaj pa ljudstvo?

Kam je izgubilo ljudstvo? Kam se je izgubil SLOveNČEK?

Najbolj žalostno je, da večina nekdanj pregovorno pridnih Slovencev, vsega tega sploh ne vidi. Brez 'dobrega' plačila oziroma 'če se ne spleča', ne vzdignejo več svoje debeleče se riti. Zato mi povej, koliko ljudi opazi, kako jih povzpeta država, za katero 'velika svinjarija še ni kriminal', sili v pohlepen imperializem, brezsrčni egoizem in povzpeta vojno s sosedom? V brezčutje trgovske logike in v kriminal. Ne vidijo, kako jih zgledi požrtnih vzvišenih poslancev, ki išoč le privilegije le-sebi, vlečejo v povzpetaški nepotizem. Niso zavestni magije, s katero cerkvene in politične ceremonije verne ovce in prestrašene volilce vlečejo v ekskluzivizem, dvoličnost, sprtost in vojno. Vedno bolj v tekmovalnem vzdušju, plezajoči po lestvicah zavisti med ohole 'pijavke', povzpetaški del Slovencev pozna le še pomembne - koristne znance oziroma 'poslovne partnerje'. A prijateljstvo?

Ne-izkoriščevalni medčloveški odnos - prijateljstvo, tovarištvo, humanizem - je že spet postalo, kot že nekajkrat v zgodovini, sanja nostalgikov in tema boemov.

Sprašujem se, kam, v kakšno vzdušje za svojimi 'izbranimi pastirji' in regulirani s policijo - ovčarskimi psi, marširajo slovenske ovce? Kam, se sprašujem, se je bila namenila naša SLOvenija (?veneti -umirati- oveneti?), ko se tlači med ošabne duhovne in posvetne imperialiste, brati z dvoličnimi špekulanti in enači s hladnokrvnimi 'osvobajajočimi kavboji', ki vse 'bufale' pobijejo, indijance stlačijo v rezervate in ukradene črnice v delavske gete oziroma danes ubežnike

v dobrodelna taborišča? In vsa osvojena ozemlja spremenijo v kolonije, lovišča za 'obljubljeno deželo'? Zase.

Kam greš Slovenec?

Ali je ritolizniško ugajaštvo povzpethnih, zavistnih, pohlepno prerivajočih se Slovencev, 'normalnost' ali 'bolanost'?

Ali ni že skrajni čas za streznitev? Čas za odmaknitev v nevtralnno nepripadnost, rekapitulacijo in spregledanje v objektivni - brezmejni - dejanski svet?

Ali je ošabnost oblastnikov res neskončna in njih srčna slepota stoodstotna? Kajti 'svetovno dobri' davko-ukazovalci in biriči v obravnavi že meljejo nov pravični zakon - davek na dihanje. In s 'pravičnim' pravnim 'redom' podprti dacarji so že pripravljene za napad. Biriči loščijo pendreke. In ječe čakajo. In kdor bo delal VEČ od drugih, bo porabil več kisika; in bo zato plačal večji davek. In dihanje (neobdavčeno) za radost in blagor sočloveka bo kaznovano s smrtno kaznijo.

Gospodje, razjašite belega konja

Kdo 'sem/ni-sem', Slovenec?

oziroma

Intelektualna proti-revolucija v Sloveniji

Opazujem ravnokar osvobojeno Slovenijo, kako neverjetno hitro, iz jugoslovanske 'vojaške države', kjer je bila za varnost za-kladnice in državljanov skrbela 'srbska' vojska, pred našimi očmi prehaja v 'policijsko državo', ki se hrani s Cefizljem, z notranjim sovražnikom. Opazujem nenehno naraščanje socialnega nemira in nezaupanja v vzdušju družbe. Porast kriminala-in-zavarovalnic ter neznansko povečano pomembnost sodišča v zadnjem času, odkar smo bili iz enopartijskega režima, kjer je bila vladala ena pamet-in-banka, skočili v demokracijo skreganih strank oziroma bank. Opazujem, kako padamo v sistem, kjer za varnost bank, kot tudi državljanov, a le bogatih, skrbijo 'sveti' zakon, zavarovalnica in varnostnik ter policija; in zasmilijo se mi mali ljudje. Zasmilijo se mi ljudje, ki slepo skačejo v sistem, v katerem ima največjo moč nad 'ljudstvom' izterjevalec?be-rich, podprt z krivičnim zakonom in policajem, a morilce in tatove tovarn na sodiščih ščitijo pred pravično kaznijo najboljši advokati, najboljši sofisti, katerim je pravičnost oziroma nepristranost najmanj pomembna vrednota v njihovem dojemaju sveta.

Kar sam od sebe se mi v srce priplazi dvom in strah se izkristalizira v vprašanje: "Kdo vodi slovensko dušo? Ali Slovence vodi srce? Pamet? Ali užaljenost? Ali pa v duši prebivalcev, nekdam slovenske dežele, gorita le še zavist in pohlep? In vse večji strah?"

Ozrem se v vzdušje duš družbe, v edini dejanski pokazatelj medčloveških odnosov, prisluhnem... in zapahne me obdajajoča logika soljudi. Zaboli me pri srcu, ko se zazrem v smer zazrtosti oči-in-srcr obstoječe duše.

Povsod vidim le sanjajoče o osebnem bogastvu in moči. Opazujem nenehno prežeče ekonomiste, 'poštene kleptomane', nenehno upajoče na 'posel življenja' in obogatitev čez noč. Opazujem preko trupel plezajoče navzgor po lestvah moči, bogatosti in pomembnosti, igralce na loto in na (law-to) Zakon. Opazujem le v mrtve diagrame zazrte ekonomiste in vampirske brokerje na borzi; in v spoznanju, da je Slovincem vse to postalo 'normalno', me pričinja najedati dvom v srečno prihodnost Slovenije oziroma na ozemlju države Slovenije stanujočih prebivalcev. Pogled v bodoče dogajanje na tej slovenski poti v raj se mi kaže vedno bolj grozljiv.

V zavest mi priplavajo besede matere: "Le srce ne zaračunava nežnosti. Le ljubezen ne pozna 'Če ne ubogaš, te ne maram.' saj prijateljstvo ni daj-dam oziroma 'Dam le, če daš...'"

"Kam torej grem, Slovenec?" me prešine žalost in mi izplavi na gladino zavesti dvom: "Ali je sploh še ostalo kaj srca v bogatost želja in revščino duha potujoči Sloveniji? In kdo sploh 'Slovenec' je? Kdo smo?" me strese preblisk.

"Ko si bil še čisto majhen," zaslišim ciganovo šepetanje skozi odmev spomina, "so ti bili povedali, da si Slovenec in ti pričeli pripovedovati zgodbe o vaši lepi domovini, o sanjah vaših dedov o svobodi, o hrepenenju, ki je bilo postalo uresničljiva želja, ki je prešla v zahtevo; in 'zgodilo se je'. Uresničeno je. Zahteva je danes oživela v dejansko in sedaj ste ponosni, ker lahko hodite po obstoječem svetu pokončno, saj se počutite v svoji deželi. Doma. In prav je tako.

Zgodovinski spomin govori, da so si bili Slovenci, potomci slovanske poljedelske duše, nekoč že sami volili svoje kneze demokratično, kar pomeni, da so bili svobodnjaki volili najpametnejšega kmeta, 'razumnega Davida', kot v pravljičah, kjer pametni princ zmaga nad močnim, a brezsrčnim kraljem. Toda ta razumni narod, sam živeč logiko setve-in-žetve, časteč Triglav-troedinega boga in boginjo pomladi Vesno, je bil padel pod nemški lovski red, pod vojaški red, kjer je ukaz najokrutnejšega poražencem zakon. Zato je slovensko dušo stoletja dolgo nadvladal in zatiral najmočnejši meč, močni Goljat. Cesar. Družina Habsburžanov.

Z Martinom Lutrom pa se prične pohod Slovencev izpod tujega ukaza."

"Lutrom?" me preplavi začudenje. "Kaj pa ima Luter s Slovenci?"

"Luter," mi pojasni cigan, "je bil spregledal papežev napuh in se zato odrekel rimski prevzetnosti. S 'Papež ni kristjan' je izobčil oholo cerkev, prenehal ubogati brezsrčnost, ter se uprl tudi 'trgovini s smrtjo' - kupovanju odpustkov za morjenje soljudi. Čiščenju slabe vesti s podkupovanjem cerkve. A njegova največja herezija je bil njegov prevod Svetega pisma iz latinščine v nemški jezik, saj je bil, kljub uporu proti papežu in proti požrešnosti cerkve, sam še vedno ostal ponižen učenec in goreč zagovornik 'besede Izraela' in je zato 'sveto besedo' hotel in hitel približati vsakemu običajnemu človeku. Kajti iz posredništva je hotel izključiti debeleče duhovne, ki so si bili lastili razlago Biblije, pisane le v intelektualni latinščini, ter zlorabljali verne, a neuke in zato prestrašene ljudi, v lastno korist in blagostanje 'skromne' cerkve.

Tako kot kamenček sproži plaz, tako so se vsuli, po Lutru, prevodi Biblije v vse jezike Evrope. V deželi Kranjski sta to, papežu hudo heretično delo, opravila Trubar in Dalmatin. Čitanje v materinem jeziku je v od cesarja podjarmljenih ljudeh spet ozavestilo pomen materinščine. Mati je svoje otroke zbudila in povezala v 'novo zvezo'. Zavezanost enakogovorečim.

Prebujena narodna zavest je bila v ljudeh Evrope postajala vse glasnejša in bolj slišna in kriza identitete, najbolj cvetoča v dobi Prešerna, je pripeljala do 'pomladi narodov'. Uprli so se podjarmljeni narodi in se dvignili proti oholim gospodarjem, ki so si bili narode nekoč pokorili s silo, s zavojevanjem. Identifikacija ljudi z obstoječim vladarjem-in-prigrabljenim ozemljem se je

soočila in stepla s pripadništvom jeziku-in-jezikovnemu področju. Materni jezik proti očetu veleposestniku. In Evropa se je znašla v razpadu in vojni.

Nova identifikacija, vezanost na domačo besedo, je bila pripeljala do padca lovskega, cesarskega reda in Habsburžanov, zato so po prvi svetovni vojni Slovenci ostali brez 'gospodarja', kot tudi Čehi, Madžari, drugi prej zaslužnjeni narodi. Dobili so priliko, jo izkoristili in spretno ušli izpod tiranije meča. Zbežali so bili ven izpod 'ordnung und disciplin' nemškega vojaškega reda, ven iz brezpravne pokornosti vladarju-bogu. Najprej nazaj v slovansko govorečo skupnost, v navezo s Srbi in Hrvati, v Jugoslavijo. In sedaj, v drugem krogu, ob razpadu Juge, so bili spet dobili priložnost samosvoje poti. Našli obljubljeni deželo svobode. Našli vzdušje netlačenosti."

"Le kaj počnemo s svojo svobodo?" me prešine vprašanje. "Kam nas vodi pot prostosti?"

"Vprašaj se najprej," se v moj lasten dvom vmeša še dvomeči glas cigana, "ali ste ponosni in hodite pokončno zato, ker ste bili postali netlačeni netlačani, svobodni in neusmerjeni v opazovanju in delovanju? Ali pa ste postali prevzetni, ker vas čutenje 'slovenstva' povzdiguje nad nekatere druge, še zatrite, podjarmljene, nesvobodne narode, nad 'tretje-razredne' ljudi?"

Ali bi bil ti kot Albanec ali Srb prizadet in kot Američan polaskan?

Poglej okoli sebe in mi povej, ali biti Srb ali Albanec ali črn ali mu-sliman ali Čečen ali Kurd ali Nuba, zavednemu Slovincu ne pomeni isto kot biti manjvreden balkanec? In biti Američan mu pomeni biti nekaj več?"

Pred seboj zagledam pred televizijo uročne občudovalce Beverly Hillsa, zasvojenca s hamburgerji in cocacolo, navijače NATA in Evrope, a v hvalnico zahodu se mešajo medklici: 'Ta-spoden!', 'Balkanec!', 'Čefur!'.

"Vsi pogledi Slovenije bežijo od vzhoda proč in so uprti na zahod," me strese opažanje. "Koliko tisočletij že? Od rojstva Razuma naprej, venomer vrtimo svet 'from left to right'. Iz duhovnega sveta 'silimo' v materializem. In mislimo, da gremo v 'boljše'," ugotovim. "V ameriški liberalizem zagledani povzpetniki vidijo na zahodu le mercedeze in vile, a zato ne opazijo, kam dejansko drvi, niti odkod prihajajo...."

"Če ponos slovenstva," me ustavi in 'strezni' v resničnost dogajanja glas cigana, "temelji na nevzvišeni nepodrejenosti oziroma enakovrednosti, bodite pokončni in veselite se samostojnosti. Ako pa vaša samozavest jezdi na čustvu VEČ?MANJ vrednosti, vaš ponos ni ponos, temveč spoštljivost oziroma napuh; in vojna v Sloveniji se še ni končala. Kajti vojna se ne prične v trenutku, ko priletijo migi in na otroke prično norci metati bombe; vojna se prižge v trenutku, ko je konec skromnosti; in samopovzdignjen egoizem začne vse 'manjvredno' okoli sebe izkoriščati-in-zatirati. Saj konec enakovrednosti pomeni začetek raka, vzpon tirana, ki vedno povzroči, v zatiranih seveda, vzdušje ujetosti in bolečino trpljenja. In ta nenehna bolečina sili razbolene duše v upor in ponižane dviguje v borbo proti zatiralcu svobode. Zato vsak tiran lahko tiranizira le nekaj časa, saj je vsak rak sfinga, ki jo Ojdip vedno sesuje v prah..."

Poglej le, kako smo 'kljub možni smrti' bežali iz vojaške tiranije in proč od Miloševića, Slovenci? Kako se upirajo in množijo v upor proti objestnim tiranom PODCENJENI kosovski Albanci, Čečeni, Irci, Baski, Kurdi, Nube, vsi narodi, vsi 'obarvani v manjvrednost' in vsi podcenjeni sloji - kmetje, delavci, danes že, v žametni revoluciji izkoriščeni, intelektualci, katerim nadzorniki v vladah sveta ne pustijo biti samostojni in samosvoji in jim z grožnjo kazni zaukazujejo ponižnost in zapovedujejo uboganje ter dirigirajo dogajanje."

"Slovenija se je bila torej osvobodila tujega jarma. Tujega ukaza in ubogljivosti. In davkov na strah pred JLA," me prešine. "A kam nas, osvobojene, danes vodijo naši voljeni oziroma ljubljani v Ljubljani, ki vse bolj in bolj potrebujejo vse več in več body-guardov, da se

še počutijo dovolj varne pred 'svojim narodom'? Ali njih strah pred ljudstvom ne kaže, da padajo v past 'notranje' revščine? In 'zunanjega' bogastva..."

"Če pogledava polpreteklo zgodbo Evrope," me cigan potegne v opazovanje 'velikega platna', "lahko opaziva, kako je bil srednjeveški uveljavljeni tiranski 'dualizem' - teizem in carizem (daj cesarju kar je cesarjevega in cerkvi, kar ni cesarjevega) z umorom češkega cerkvenega reformatorja Jana Husa izgubil verodostojnost najprej na Češkem, kjer se je od 'božjih predstavnikov' prevarana in izkoriščana češka družba poistovetila v skupni odprt upor. Husiti so izključili prevarantski 'božanski' avtoriteti križa in meča iz svojega upoštevanja, vzeli cesarju in papežu kredibilnost, čemur so sledile križarske vojne 'od boga postavljenih' avtoritet (cesarja Sigismunda in cerkve) proti 'novemu veku' - reformizmu in HUMANIZMU (protireformacija in čarovniški procesi, kronanja kmečkih kraljev z žarečo krono). Iracionalna - božja - 'od boga dana' avtoriteta je izgubila moč nad rajo, in naslonjen na racionalistični antropocentrizem je najprej francoski narod izbruhnil v francosko revolucijo.

S francosko revolucijo je a-teistični materialist (bankir+utilitaristični intelektualec) s prestola vrgel samozvano 'božjo' avtoriteto papeža in cesarja. teizem (cerkev) je izgubil vpliv na rajo, kajti kartezijanski racionalizem - znanost je intelektualcu moderne dobe nadomestila bivšo varnost meča - kralja, idealizem pa je bil zapolnil izgubljenoto uteho križa. Ideja je tako dobila krila in prevzetni Ikarus je poletel v nebo. Toda 'duhovnost' je bila z vzponom ideologij zamrla in ustvarjalni duh je pričel iskati in raziskovati le 'uporabno'. Koristno. Ideja je nadomestila duhovno praznino izgubljenega upanja in 'razumni plan' in denar sta postala tirana ljudem. Razum je premagal 'strah' in 'boga'.

Darwinistična morala 'le najkrutejši preživijo' in Machiavellijev 'cilj opravičuje sredstva' sta zamenjala Mojzesov 'ne kradi, ne ubijaj'. Mojzesova morala in Kristusova estetika sta se iz zavesti ljudi 'moderne dobe' pričela izgubljati, in - dolar - neetični in nemoralni ateist je zavladal svetu. Pričelo se je obdobje ameriške (in svetovne) zgodovine, ki mu lahko rečemo 'Money makes the world go around.' Egocentričnemu racionalistu - ekonomistu je 'duhovnost' postala 'neumnost', svoboda mu pomeni 'imperializem', poštenost šala, ljubezen kraja, delo tlaka, a sonaravo, celo soljudji, ekonomist - zmagovalec francoske revolucije - dojemata le še kot uporabne stvari - sužnje.

Imperialistični kapitalizem pomeni smrt srca, smrt besed in ujetost v številke. Ekonomijo. Numerologijo. Banka je bila dobila moč, intelektualec je postal avtoriteta, a fizično delo je postalo, v očeh umskega delavca-uradnika, manjvredno suženjstvo, kar je pripeljalo v delavsko-komunistično revolucijo proti intelektualni buržuaziji. A Sokratovo in Jezusovo upoštevanje vsega je bilo v modernem koristolovskem izkoriščevalcu zamrlo. Prevladuje egoizem, rakav odnos do sveta, po logiki delčka, ki se bori proti celoti. Logika rakave celice se je bila uzakonila kot logika demokracije: 'Vsakdo si lahko zgradi faraonsko piramido sužnjev'."

"In v prav takšno intelektualno trgovsko buržuazijo in egoistično brezsrčje hiti sedaj Slovenija," me stisne uvid in strese groza.

"Slovenski politiki," nadaljuje cigan, "podkupljeni od kapitala in zato navdušeno hiteč v naročje visoke družbe objestnega zahoda in lažne demokracije, danes vsem še podjarmljenim narodom že zanikajo enako pravico samoodločbe, kot jo je bila lahko dobila in jo ima danes Slovenija. Išoč pomembnost oziroma priznanje nadutega zahoda, ki, samovšečen, 'manjvrednim' postavlja pogoje za priključitev v bogati klub večvrednih, slovenski dobro?misleči politiki uslužno zanikajo podjarmljenim pravico do samoodločbe. Odrekajo jim pravico do lastne države, do lastne oblasti, če si jo pač že hočejo nakopati na glavo in upajo, da bo boljša od srbske, ruske turške, kitajske.

‘Nimate pravice. Imate le dolžnost ostati manjvredna bitja in pod nadzorom srbske oblasti. Mi smo lahko samosvoji, a vi ne. Niste nam enakovredni,’ kaže odnos slovenskih politikov do obstoječih ocvobodilnih bojev. Osvobodilno vojsko Kosova, Čečenije, kurdske upornike, vse, ki se borijo proti nadvladi tirana, označujejo za ‘anarhiste’ in ‘teroriste’, a teror srbske, ruske, turške, kitajske in ameriške vojske, policije in politike priznavajo kot upravičen. Nihče od politikov ne reče, naj Kitajci že končno izpustijo Tibetance, Jelcin Čečene, vsakdo vsakega, ki ga tišči za vrat. Nihče ne reče naglas in javno, da v demokraciji nikomur ni treba ubogati nikogar, ker je v demokraciji tiran mrtev. Saj so ‘uradne vojske’ ja legalizirane od uveljavljenih legalnih oblasti, od preostalih tiranov, ki si, od kod le, mi povej, jemljejo in lastijo pravico, da si Kosovce, Čečene, Kurde, Nube, Tibetance, kogarkoli kar lastijo in z vojsko ‘pravično’ streljajo nad svoje soljudi na ‘nebeških trgih’?

‘Pravično’ strelja brat brata le zato, ker mu ta odklanja pokornost?

Podjarmljeni in zato uporni ‘bratje’ pač hočejo plačevati davke svojim izbranim, ne pa vzvišenemu, kateri jih zaničuje. A cela Evropa, cel svet jim odreka samostojnost in svobodo lastne besede in lastnega odločanja o svojem življenju.”

“Zakaj?” me butne vprašaj.

“Ker se gospoda bojijo plazu novih pobegov podcenjenih narodov, kot tudi državljanov, izpod nadzora prevzetnih? Ker brez sužnjev ni davkov in gospod mora prijeti za kramp?” mi cigan modro odgovori z vprašanjem in nadaljuje: “Klanjajoč se močni in vplivni svetovni ‘ELITI’, tudi slovenska politika, namesto svobode, podpira tragedijo špartansko-srbskega uroka, narcisoidnost Evrope in mačizem Amerike in drugih velesil. Povzpetni ugajači so bili sprejeli do Kosovcev, Čečenov, ‘črnuhov’, Ircev, Kurdov, Nub, do vseh zaničevanih in zlorabljenih, isti vzvišeni odnos, kot so ga bili kazali in ga kažejo do zaničevanih vsi objestni tirani. Evropski in azijski in ameriški gospodarji. Vsi krivični, ki si ZASE jem-ljejo pravico, a zaničevanim enako pravico, kot si jo lastijo sami, zanikajo. Vsi nadzorniki, ki si lastijo ukaz, a drugim jemljejo besedo, kradejo čas in dirigirajo pot. Vsi skriti za ščit krivičnega zakona ali za pravico države ali za meč ali za križ ali za polmesec ali za razum ali za karkoli...”

Govorijo ljudstvu, tako ekonomisti v vladi kot povzpetneži v parlamentu, da je ‘smer zahod’ edina rešitev, da ‘odrešujoči korak’ Slovenci morate narediti in nujno ukloniti glavo pred velecenjeno Evropo. Pravijo, da je ‘edina pot’, za Slovence, skočiti v zlati imperialistični kapitalizem, bankirski red prejšnjega stoletja, kjer ves svet upravlja in izkorišča nekaj brezsrčnih bogatunov. Zatrjujejo, da ste Slovenci na poti v mir, ako NATU plačate otroški krvni davek, kot so ga bili nekdanj Atenci plačevali kralju Minosu s Krete za njegove igre z bikom. Kot so ga slovenski fantje v zgodovini ‘že’ morali plačevati s svojo krvjo družini Habsburžanov, Italijanom, Hitlerju, Srbom.”

“Pobegnili smo izpod nadvlade srbske vojske,” se spomnim, “in iz dirigiranega gospodarstva v svobodo. Nevezanost.”

“A država sili danes ljudstvo v novo uklanjanje,” mi cigan pokaže ‘slovensko pot v Evropo’, “v pokornost (od zgoraj dirigiranemu) dogovornemu gospodarstvu vzvišenih imperialistov, ki bo uničilo slovensko kmetijstvo, uničilo ves srednji sloj podjetnikov in trgovcev ter slovensko ljudstvo spremenilo v ‘zaposlence pri Šparu’, McDonaldsu, Sonyju..., v sužnje gigantskim piramidam.

In silijo vas v zavezanost NATU oziroma Pentagonu, ki živi od prodaje zastarelega orožja norcem po svetu; a istočasno pred vso svetovno javnostjo igra svetovnega policaja in se dela, da dela mir. Toda dejansko svojo lažno demokracijo vsiljuje celemu svetu. In če se jim vlada

katerekoli državnice ne pokori, podkupijo in z orožjem podprejo vladno opozicijo; in državi vsilijo državljansko vojno.

In brat ubija brata. Sosed soseda.

Le poglej dogajanje Bosne, Kosova. Poglej ognje v Afriki. Najprej podkupijo opozicijo in ji prodajo orožje, da revolucija poruši državo; in nato 'dobrodelno pomagajo zgraditi novo demokracijo', ameriški sistem. Z ugodnimi posojili zavežejo ljudi v novo suženjstvo, a vse je za kavboje le dober BIZNIS, investicija, ki Ameriki daje zaposlitve in blaginjo in stopnja brezposelnosti se v ZDA približuje ničli. Toda vojna industrija je zmanjšala brezposelnost tudi za časa Hitlerja."

"A sledilo je drugo svetovno klanje?" me trese groza.

"To je zlata demokracija," mi potrди strah cigan, "ki vdira v Slovenijo, demokracija, pod katero je skrit brezčuten imperialist. Imperator/suženj. Rak. Vojna.

Kako 'ameriška usmerjenost' prihajajočih povzpetnikov liberalne družbe že kruto cepi slovenski narod na biriče/berače, na delodajalce/delojemalce, lahko opazi vsakdo sam, če le pogleda okoli sebe. In razslojevanje družbe na kasto svinjsko bogatih delodajalcev, kasto privilegirane psa čuvaja (policaja, body-guarda in izterjevalca in vojaka), ki to peščico bogatunov, visoko kasto brani, ter kasto socialno ogrožene množice, katera mora, pod nenehno prettno kazni, objestne pijavke hraniti, nam jasno kaže, kam drvimo, ne le kam korakamo. Vzdušje se iz prijateljskega spreminja v prestrašeno. Sovražno. V 'globini' se vonja jeza in brezsrčna agresija.

Obljubljajo ovni ljudstvu Raj v demokraciji, toda prihajajoči kapitalizem in demokracija sta popolnoma nasprotna pola.

Kapitalizem je sistem, kjer denar diktira družbeni red in uzakonja nadvlado kaste bogatih delodajalcev, a delojemalca spreminja v brezpravnega reveža ali, danes, v grebatorskega potrošnika, ki mu je zavist gonilo življenja. Kapitalizem uzakonja VEČ/MANJ odnos po osnovnem merilu imetja. Kasti bogatih z zakonom zagotavlja izkoriščanje malega so-človeka. V kapitalizmu je kapitalist pravno živ, a delojemalec pravno mrtev. Stvar. A 'demokracija', v pravem pomenu besede, pomeni enakovreden odnos in prostovoljno obzirno sodelovanje. V demokratični - zdravi družbi (po definiciji) ni RAKa - ne vzvišenih in ne ponižnih, ne privilegiranih in ne zatiranih in zato ni izkoriščanja, ne tatov in ne okradenih. Ni pravno-živih/mrtvih.

Poglejvao le malo nazaj.

Titov socialistični sistem, ki se je bil uprl tiraniji strojnika Stalina in teoriji 'Delavec je del stroja' je bil imel, v teoriji-in-praksi, vsaj na začetku, lep namen narediti evolucijski preskok in mirno, nenasilno preiti v samo-upravljanje, v enakovredno sodelovanje vseh delavcev, umskih-in-fizičnih.

Kaj pa danes, po 'žametni' revoluciji prevzetnih intelektualcev, ki so se bili uprli enakovrednosti z delavcem in kmetom in zavrnilo skromnost in obzirnost socializma?

Bilo jim je, študiranim, premalo. Ker se sami sebi zdijo vsevedni in večvredni, v svoji samovšečnosti intelektualci zahtevajo za svojo čisto kravato višji standard, višjo plačo, kot jo, po njihovem, zasluži umazan delavec ali neumen kmet. Prevzetni častilci 'modrih citatov' so bili, s svojo težnjo po ponovni razcepitvi družbe na kasto bogatih intelektualcev in kasto revnih kmetov, delavcev in učencev, spodkopali nastajajoči socializem po meri človečnosti. Skupaj z nekoč denacionaliziranimi revanšisti in na stranski tir odrinjenimi papežani, ki so s prihodom komunizma izgubili 'sveti vpliv' na dogajanje družbe, so narcisoidne 'šolane glave' dejansko pokopale Titov poskus sodelovanja po meri srca. Socialna država je bila zato umrla že davno

pred Titom, a povej mi, kako se dejansko počuti ljudstvo v današnji takoimenovani demokraciji, ki jo, bogati imperialistični sofisti v svojih razlagah 'znanstveno' istovetijo s svobodo?

V prejšnjem sistemu, katerega sedaj, v potrošništvu ujeti in v bogatost zazrti Slovenec, vsak zase upajoč na zmago in 'nedelo' in užitek, tako močno preklinja, v tisti prekleti Titovi tiraniji, si je bil vsak kolikor toliko priden delavec lahko zgradil lepo hišo, najbolj pridni zraven celo vikend. A le poglej današnjega delavca v 'demokraciji', kako ubog hlasta le še za golo preživetje, objestni intelektualni goljufi in tatovi na položajih moči pa postajajo lastniki tovarnin-delavcev, šahirajo z delavci in bogatijo na račun uslužnega uslužbenca, ki, reven, postaja vse revnejši.

In ljudstvu gospodje s trona še naprej trdijo, da 'gremo na boljše.'

"Oni mogoče, kaj pa ljudstvo?" me strese.

"Na milijone nedolžnih otrok je bilo pobitih," zazveni žalost iz ciganovega glasu, "in brezštevila mater je objokovalo svoje mrtvo srce v vseh uporih proti tiraniji v suženjskih vstajah proti brezsrčnemu faraonu-cezaru-Hitlerju. Mojzes se je uprl suženjstvu in zbežal iz tiranije. Špartak si je pot v neujetost hotel izsekati z mečem. Pravoslavci in protestantje so pobegnili od papeža. V kmečkih uporih se je ljudstvo uprlo proti očetu kralju in povečevanju tlake. V francoski revoluciji se je uprlo proti nadvladi človeka nad človekom. V uporu narodov proti nadvladi 'tujca' nad 'tujcem'. V delavski revoluciji se je ljudstvo uprlo nadvladi denarja. V obeh svetovnih klanjih se je 'svobodni svet' boril proti rasizmu in nacionalizmu. Vsa klanja so bila upor telesa proti rakavi celici. Proti tiranu. Bitke za zdravo, harmonično telo. In vsi ti milijoni, vsi otroci so bili umrli zaman, kajti nič se ni spremenilo. Tiran ostaja, le ime tirana se menja. Brezčutni, rakavi NADljudje, vavezaverovani zakonodajalci in delodajalci, danes v navezi s sindikalci (Si se že kdaj vprašal, kakšne plače imajo sindikalni šefi? Delavske ali delodajalske?) spet držijo, kot v prejšnjem stoletju, proizvajalca na življenjskem minimumu, saj delavca in kmeta spreminjajo v podčloveka, v 'čredo'; in se še naprej igrajo šah s spoštljivimi ovcami in vojno z otroci. Ukročenimi junaki.

Rak živi naprej in širi svoje rakavo telo, da 'se' uniči.

A danes stavkajo ali tiranu grozijo s stavko, poleg zaničevanih kmetov in delavcev, tudi že zdravniki, učitelji, vsi razumarji po vrsti. Tudi intelektualcu država in delodajalci danes že dajejo le še ravno toliko, da še ne gre na ulico.

A proti komu štrajkajo?

Kdo je 'na oni strani' zakona? Kdo je 'rak'?"

Vprašanje zavrta vame, a cigan me ne spusti: "Pred prihodom odrešujoče demokracije in pravniške države, ki je ponovno vzpostavila kaste in uzakonila kastratni sistem gospodar/suženj, se je bil bančni rop v Sloveniji zgodil le parkrat v desetletju.

Si se že kdaj vprašal, zakaj?

Mogoče zato, ker ljudem na socialnem robu v prekletem socializmu ni bilo treba krasti za preživetje? Kajti socialno ogroženih ni bilo?

'Brezsrčni sistem', kot ga sedaj bogati demokrati (ki skrbijo le še zase) radi kličejo, je bil poskrbel za vse. Obdarjene in neobdarjene. Poštene in goljufive. Res da na mizi sicer ni bilo vedno vse kraljevsko in vsak trgovčič ni imel mercedeza in jahte, toda ni bilo niti beračev.

V povojnem vzdušju socializma, ko je bila država ljudstvu radodarna, ni bilo prisotnega pohlepa po posedovanju lastnine, saj si direktorji (?zgleđi ljudstva?) niso bili kradli oziroma privatizirali tovarn in zviti pravniški sofisti, s pomočjo lukenj v dvojnem zakonu, niso 'legalno kradli' skupnega bogastva.

In če krade oče in ponosno bogati, ko si bančni račun in moč večja, pa čeprav-in-ravno na račun vedno večje tuje bede? Tudi na račun prodanih 'mrtvih duš'? 'Tujih' otrok? Kakšen vzgled daje tak oče otroku, ko poveličuje zareze na puškinem kopitu svoje brezsrčnosti? Le poglej oholost novih bogatašev in oholost v obnašanju povzpetnikovih otrok.

Očetov pohlep po denarju postavi otroku cekin za center pozornosti, center Ega. In potem? Kaj pomeni otroku pohlepni staršev in pohlepne družbe oropati banko? Brezčutno ubiti v imenu denarja, ki je bil očetu prinesel 'ukaz' ? Moč? Rop otroku dandanašnjih staršev ni več nekaj nemoralnega, saj je otroku očetova kleptomanija vzgled. Brezsrčje normalnost. In s hitrim obogatitjem le izpolnjuje očetove skrite sanje.

A poglejva le primer Finske.

V petdesetih letih so bili Finci ušli izpod tiranskega jarma in bede stalinizma, a v sedemdesetih so bili že tik pod vrhom življenjskega standarda ljudi na svetovni lestvici. Zakaj? Ker si ne njihov predsednik Kekonen, ne vlada, zase nista prilastila ničesar? Vse so dali ljudstvu. In vladi protestanska netiranska cerkev ni metala pod noge polen, temveč je bila finski usmeritvi v oporo.

Vidiš lahko sam.

Ko ne krade glava, ni treba, da roka roki ukrade. Vse dokler pa je glava shizofrena in vzvišeno skrbi le zase, morajo krasti tudi vsi ljudje, da sploh preživijo, saj morajo 'futirati' sebe in še požrešno glavo povrhu.

Skromnost in poštenost se zato začneta lahko le pri glavi. Če pa oče požrešno krade, sin ropa."

"Ali gremo, po zakonu genetike odnosov, torej v mir?" se mi vsili vprašanje. "Ali glava res ne vidi roke? Dviguje se (že spet) v 'na gobec'."

*Kolikokrat morata roki še udariti vzvišeno glavo na gobec,
da Zevsova glava 'zašteka' in Hefajst lahko zaseka?
se sprašuje Atena*

UGOVOR na ustavnost rzsodbe višjega sodišča v Ljubljani v primeru 'RTV versus imetnika VIDEO sprejemnika (in posledično-neobhodno imetnika tv sprejemnika), M. J.'

in
PROŠNJA za oprostitev sodne takse

Spet me, obsojevalci, le post festum obveščate o sklepu ljudskega sodišča, da ima RTV prav v svoji objestnosti in da upravičeno lahko izterja zaostalo tlako - moje neplačane položnice 'nacionalki'. Obveščate me o sodbi, o kateri niti krivično obsojeni M. J., niti pravni zagovornik sojenega, sploh nista bila obveščena, niti nista imela prilike sodelovati oziroma upirati krivični se rzsodbi. Prisotni ste bili le 'sveti zakonik', trije pravljlični rzsodniki in dva tožeča pravljlična pravnika - vaša prijatelja.

Na Jesenicah so obvestilo o sojenju obesili na občinska vrata, ker 'kao' niso imeli naslova, da bi me obvestili o času sojenja. Čeprav so obsodbo potem znali brez problemov poslati na moj naslov? Iz tega 'naslova' sprašujem: mi lahko poveste, na katero oglasno desko ste 'me', da je protokolu zadoščeno, obesili in pribili tokrat, ko ste mi, za zaprtimi vrati za ljudstvo oziroma zame, sodili na Višjem sodišču v Ljubljani in me pribili na križ greha in tlake?

Kajti o sodni razpravi zopet, kot se je bilo dogajalo tudi pri prejšnjih, nisem bil vnaprej obveščen (tokrat se ne morete izgovoriti, da niste imeli mojega naslova, kajti pravnik RTV ga ni izgubil nikoli, saj neumorno teži s svojimi krivičnimi terjatvami.) in posledično seveda spet sploh nisem imel prilike zagovora. Zato ugovarjam javno.. in prosim za javne odgovore

Ugovarjam najprej na postopek sojenja.

Že sam postopek sojenja je bil, zaradi neobveščenosti toženega, pravno nekorekten, če ne že kaj 'več'. A sprašujem vzvišeno sodišče, ali obramba res pri rzsodbi ne more spremeniti ničesar? Ali je vsaka obramba tako popolnoma brezpredmetna, da 'proces' niti ne potrebuje odvetnika, ker je usoda pritožbe že vnaprej znana in toženi, naj še tako logično dokaže krivičnost tožitelja in nepravilnost rzsodbe, že vnaprej obsojen? Ker 'se že ve' in se sploh noče več preverjati, kdo je 'baraba' v svojih dejanjih?

Ali pa sodne razprave o primeru J.M. sploh ni bilo, ker se pogovorite in dogovorite, gospodje zapriseženi pravičneži, le in kar 'med prijatelji'? Po telefonu. Laiki (ljudstvo) so za vas očitno le gnoj, ki mu ni treba niti biti prisoten in 'smrdeti' na razpravi (ki se meni vidi kot zarota), saj je tako in tako, brez ali z zagovorom, očitno že vnaprej obsojen, da bo vedno - gnoj, iz katerega raste vaša plača -. In zato vsak nadutež lahko še naprej ovcam vzvišeno nalaga dolžnost brezpregovorne tlake?

In 'primer' je vam kristalno jasen?

Meni še vedno ni nič jasno.

Zato protestiram in sodišče še enkrat sprašujem za razjašnjenje: Kdo je prevarant in kdo pošten v tej 'zmedi' interesov? Kdo dejansko krši etiko - enakovrednost - demokracijo - pravičnost? RTV, ki krivično rubi? Pravniki, ki to krivičnost uzakonijo? Tlačan, ki se upira tlaki?

In sedaj, ko ste me spet pristransko obsodili na obvezno krvodajalstvo, se lahko spet le pritožim in moledujem za fer odgovor naslednjega sodnika, če plačam sodno takso?

Zato zopet protestiram in ugovarjam na plačilo sodne takse.

Zakaj?

Sodna taksa je, če nanjo ne gledamo iz pravniškega stališča (kajti pravniku pomeni 'eden od virov' dohodka, zato jo doživlja 'osebno' - pristransko.- nujno?), temveč jo opazujemo nevtralnno oziroma pravično, postala danes tisti 'skalpel', ki v pravniški (a s tem seveda ne mislim pravni) državi reže ljudstvo na dve kasti: kasto 'pravno živih' bogatih tožiteljev, ki si tožbo lahko privoščijo in s tožbami zato veselo služijo ter na kasto vedno toženih in izsiljevanih, kateri nimajo dovolj denarja za obrambo pred bogatimi tožitelji - in so zato 'pravno mrtvi'.

Zaradi sodne takse revni 'hlapec Jernejček' ne more nikdar iztožiti bogatih tatov, ki so ga bili pokradli, obubožali in osiromašili v 'taspodnji' sloj, revni del ljudstva. In višja je sodna taksa, manj % ljudstva lahko upa na pravičnost sodstva in nepristranskega sodnika. Zaradi višine sodnih taks lahko razni državni in bogati 'organi' tako brezbržno revnim ovcam še kar naprej pošiljajo pavšal in pobirajo davek na nemoč. Ovce pa tlako pridno in ubogljivo plačujemo, saj ne upamo neplačevati tega davka na strah pred sodiščem. Denarja za obrambo (za še enega pravnika?) nimamo in s tem nobene legalne možnosti upora proti tiraniji bogatih tožnikov in bogatečih pravnikov. Ostane nam le 'Plačaj sam' ali 'Rubimo biriči'.

Ali 'mali človek', reven človek, priden delavec in kmet, v obstoječem pravnem sistemu, v novi, svobodni, demokratični domovini, ki tako 'blessti', torej res nima možnosti reči 'Ne!' ne biriču in ne dacarju? Ali ni bilo tlačanstvo pod giljotino izumrlo?

Poglejmo še v 'prakso', v 'pojavní svet'. 3D-imension-all.

Nezaposlen pri nikomur, živim z družino na, do pred kratkem, dolgo časa zapuščeni kmetijci, katere se zaradi strmine ne moremo lotiti s stroji. Skupaj z ravno tako nezaposleno ženo in s sinom, ki domov prinaša delavsko, ne pa, na žalost, pravniške ali poslanske plače, poskušam 'udomačiti bregove' okrog ognjišča. Moji prihodki so 'tako veliki', da nisem niti obveznik davčne napovedi. In ker imamo torej na razpolago le pridne roke, a denarja malo, bi zahtevano plačilo sodnih taks (ki bodo na višjem sodišču še višje, kajti višje ko 'brskaš', bolj se cenijo in 'podkupnina za blagoslov' se viša) usodno spremenilo moje življenje, saj bi znatno vplivalo na nekvaliteto življenja naše celotne družine.

Ali bom moral zato, ker denarja za sodno takso pač nimam, kot hlapec Jernej poklekniti pred močjo denarja in krivičnim zakonom? Prenehati sanjati in upati na pravičnost in netiranski, pravičen, demokratičen, enakovreden medsebojni odnos v naši družbi z demokratično ustavo? A prav tja, v enakopraven odnos oziroma enakovredno vzdušje, sanja, vsaj v svoji filozofiji, tudi pravo, ali ni res? In če torej sanjamo skupne sanje, mi bo sodišče gotovo prisluhnilo in omogočilo, da ostanem 'pravno živ' in kot tak 'v igri' proti krivičnim samozvancem in izkoriščanju. V bitki otroka za netlačanstvo.

Zatorej sprašujem sebe in pravično razsodišče, ali ljudstvo res nima druge možnosti kot plačevati tlako? Trpeti strah pred izterjevalci? Ali pa bogato podkupiti ?pravičnega? sodnika, da te, 'ljudstvo', sploh vzame v obzir?

Iz vašega opomina, da brez sodne takse nisem kredibilen, je očitno, da brez plačane sodne takse za 'Njih', za 'pravične' sodnike, sploh ne obstojim. Brez koleka sem v Sloveniji pravno mrtev. Zmožnost plačevanja sodne takse je postala mejnik med bogatimi in revnimi, med gospodarji - pobiralci taks in tlako trpečo rajo. Mejnik med pravno živimi in pravno mrtvimi. Kajti 'pravno živost' in 'upoštevanje' si v Sloveniji lahko, po novem slovenskem demokratičnem pravu, le kupiš. S plačanjem sodne takse. A malim ljudem, ki denarja za tožbe in za podkupovanje bogatečih pravnikov nimamo, sodna taksa in praksa pomeni: 'Če me ne podkupiš, crkni!' oziroma 'Če nimaš cvenka, nisi vreden naše pozornosti.' Če nimaš za podkupnino, si pravniku že mrlič.

A koliko mojega dela, koliko mojega truda in znoja je vreden vaš vzvišeni podpis oziroma podkupnina, da vam sploh postanem opazen in vreden vaše pozornosti? Za en sam vaš milostni podpis, ki je edini ključ, ki mi lahko odpre vrata v sodno palačo in sobo modrosti in pravičnosti, moram sam, kmet, pridelati več kot dvesto kilogramov krompirja in ga kot 'kolek' nalepljenega na popisan papir prinesiti in 'zamenjati' za vaš blagoslov pravne zmožnosti oziroma 'živosti'. Koliko časa in življenjske poti, koliko 'krvi' iz državljana, tako krivca kot nedolžnega, že vnaprej, ne glede na resnost primera, izcuza sodišče? Kajti takso moram neobhodno plačati, če hočem, da mi sploh priznate, da sploh sem in da obstojim? A teh dvesto kil krompirja, ki očitno odpre vrata ušes višjega razsodišča (koliko kil krompirja tehtajo zamaški v 'ušesih' vrhovnih sodnikov? Koliko stane 'gluhost' ustavnih sodnikov? Haaga?), mi še ne zagotavlja tudi pravične razsodbe. 'Kupi' mi le novo možnost in novo upanje na objektivnost sodnic in večjo razsodnost in nepristranskost sodnikov, upanje na razsodbo nepristranskih ušes in poštenih src.

Na sodnih vratih s takso prodajate torej upanja. In kdor si upanja ne more kupiti, mu ostane le brezup. In jeza. In bes. In sovraštvo, ki v končni fazi vedno podre sodna vrata in hlapec Jernej preprodajalca upanj vrže iz njegove 'cerkve'... toda nočem bežati v prihodnost in napovedovati jutrišnjega dne.

A dejstvo, da v sodni palači merite z dvojnimi utežmi, jezi ljudstvo. V sobi pravičnosti, kjer bi moral veljati za vse enak zakon, merite s Prokrustovimi merili. Eno merilo imate za 'mrtvo' ljudstvo, a drugo za 'žive' stranke. Eno merilo imate za 'državo' in drugo za 'ljudstvo'. Zato vas sprašujem, do kam sega ljudstvo? Do kam seže država?

Dejstvo je tudi, da je sodna taksa, opazovana nepristransko, od sodišča izsiljena podkupnina. Človek brez bančne kartice, za vse vas, za sodnike in pravnike in tožilce, ni živ človek. Ne obstoji in ni nikdar upoštevan v razsodbi. Ta izsiljnina - taksa je izkaz nepoštenja oziroma podkupljivosti pravnikov in pristranskosti prava, saj 'pravno živ' lahko brez kazni ubija in zatira in rubi 'pravno mrtve'. Kupi si lahko 'življenje' ali proda 'ljudstvo' v smrt. To vodi v pravni ekskluzivizem bogatih in v tiranijo, a tudi v upor proti tiraniji - novo revolucijo.

Ali je to 'posvečeni' cilj prava?

Cilj prava je, v svoji filozofiji, preprečiti revolucijo in omogočiti evolucijo, ali ne?

Toda povečujoča se višina sodne takse kaže na povečujočo se stopnjo brezčutnosti sodišča do revežev - ljudstva. 'Nebeške cene' notarjev v nebo kričijo o napuhu in podkupljivosti pravnikov. Na neenakopraven pristop države do ljudstva, torej do vseh?ljudi Slovenije. Na pristranskost državnega sodstva.

Zato vas, gospodo iz palač pravične tehtnice, sprašujem, ali so res živi oziroma ljudje le tisti, ki so zmožni takso-plačevalci? Ali so žive le stranke oziroma klienti? Kaj pa preostalo ljudstvo? Kaj pa tisti, ki si sodnih taks ne moremo privoščiti? Ali smo res neobstoječi? Drek?

Pa naj bo GOSPODI vseč ali ne, tudi ne bogati smo živi. Čeprav smo za vas živi le, kadar nam pošiljate položnice, a kadar o nas govorite, smo za vas mrtvi. Toda v družbi z demokratično ustavo, v državi, kjer je humanizem 'zapovedan' in naj bi suženjstvo izginilo iz pojavnosti, je vse ljudstvo enakopraven del družbe. Tudi tisti osebkovi tega sveta, ki nimamo dovolj krompirja, da bi nasitili nenasitno sodišče, smo živi ljudje. Pa čeprav nas ekonomisti in 'tožniki' in pravniki vidijo 'tam daleč' le kot številke na svojih diagramih, ne pa kot ljudi, nismo le številke na števcih ekonomistov, biračev, pravnikov. Smo živi ljudje, ki nas živo boli in vse bolj jezi, ko smo neprestano krađeni in teptani in izsiljevani. Nismo 'njihovi' stroji za zadovoljevanje njihove blaginje, za kar nas objestna gospoda tretira. Čutimo krajo energije in odzivamo se in se vse bolj 'postavljamo počez' v upor vampirstvu objestnih in prevzetnih pijavk.

Zato sprašujem diktatorsko gospodo: Ali Mojzes, Sokrat, Spartak, Jezus, Hus, Gubec, Napoleon, Lenin res niso GOSPODO naučili ničesar? Padci vseh dosedanjih cesarstev nič? Giljotina nič?

Toda kralj je bil padel in giljotina ni pravljica.

Francoska revolucija je bila, pred dvesto leti, obsodila tiranijo/tlako na neobstoj in tedanje ljudsko sodišče je obglavilo povzpetnost in diktat. In ljudsko sodstvo, ako je demokratično-humanistično, bi moralo od tedaj meriti 1:1. Človek = Človek. Pravično. Ne pa 2(gospod) : 0(suženj).

A sodstvo dandanes?

Ali slovensko sodišče stoji onkraj pristranskosti in obsoja vse tirane, vse rakave celice v imenu harmonije telesa? Ali je res modro? Nepristransko? Demokratično?

Nepristranski opazovalec lahko vidi, kako danes sodstvo stoji kot obrambni zid MED državo in MED tax-payer-ji, ali ne? Pravniki in bankirji in drugi priskledniki bogatijo ob zdrahah kaotičnega dvojnega zakona, saj 'sveti' zakon Slovenije dejansko na sodiščih ščiti le banko - državo ter bogate delodajalce. Ščiti jih pred izkoriščanim prevaranim 'ljudstvom'. Uzakonjajo pravniki, poslanci in država še nove in nove privilegije. Nove koncesije. Nove monopole. Uzakonjajo nove 'pravne podlage' za izsiljevanja davkov in šolnin. Nov 'obvezen' moneymoneymoney za izbrance....

A 'ljudstvo' bo vse pozlatilo, ali ne?

Zato se sprašujem, kolikim uslužbencem prava, kolikim tožilcem, sodnikom in odvetnikom je resnično do pravičnosti oziroma do enakopravnosti?

Po sodiščih, kot se vidi vedno znova iz novic, najboljši sofisti branijo za ogromen denar največje krvose, kar dokazuje, da jim ni prav dosti do pravičnosti in kaznovanja krivca, še manj za dejansko odpravo 'greha', temveč le do zmage na sodišču, pa čeprav za ceno krivičnosti. Najbolj ne-etični sofisti, v preobleki pravnikov, zvito branijo torej 'najboljše' tatove tuje energije. Kaj pomeni torej biti 'dober pravnik'? Kdo je najboljši odvetnik? Najboljši retorik in najbolj zvit manipulant?

Kje pa je pravniška etika?

Je ni?

Ravno zato, ker etike v pravnihštvu očitno ni, a tradicionalna morala (Ne ubijaj in ne kradi) je, v vzdušju olimpijske družbe, ki propagira in uzakonja 'gladiatorsko tekmo do smrti slabotnejšega', itak na psu, si nekateri bogati in vplivni 'trusti' tako enostavno lahko še vedno lastijo kra-ljevske pravice, kar povprek, neosnovano in samovoljno, pošiljati račune, kajti če imaš dobrega?pristranskega odvetnika in več denarja za pravdanje po sodiščih, kot ga ima toženi, potem lahko dalj časa plačuješ sodne takse in si končni zmagovalec na sodišču, ne glede na pravičnost in dejansko krivdo.

Zato, zavarovana z redno zaposlenimi sofisti, kateri za bogato nagrado ?pravično? branijo zajedalsko politiko in vampirski zakon te ustanove, RTV npr. lahko toži na tisoče ljudi, a mali človek? Nima denarja za 'najboljšega' sofista, zato mora nastaviti roko in dati kri, dati tlako in otroka; ali pa mu grozi rubež in zapor.

Vendar niti v tržni družbi, niti v demokratičnem vzdušju, nobenemu človeku ni nič več treba brez svojega soglasja kar plačevati, kar mu je preko avtomatizmov in skozi krivični - kraljevi zakon vsiljevano in zapovedovano. V tržni družbi, v katero Slovenija zdaj pada, vsakdo plača le tisto in samo tisto, kar si izbere sam in kar kupi prostovoljno. In v ustavi zapisan humanizem, ki je osnova vsake novodobne demokracije, ali ne?, tirana/sužnja in tlake več ne priznava.

Demokracija je, vsaj meni se tako zdi, vzdušje, ko neumnost lahko svobodno poimenuješ 'neumnost' in kraji rečeš kraja ter se, brez posledične kazni, tej neumnosti lahko odrečeš. Ali torej živimo v demokratičnem vzdušju ali v cenzuri in diktatu?

Težnja po etiki, po pravičnosti in sožitju in ukinitvi suženjstva, je s francosko revolucijo obglavila kralja in ukinila ukaz-in-tlako in prinesla svobodo besede. Necenzuro besede. Svobodo mnenja in izražanja mnenja. Toda ni prinesla prostost tlake. Davljenje je ostalo. Državni aparat se je bil povzpel v kraljeve lože in ljudstvo je spet dobilo dolžnost tlake. Kajti 'državljan' se lahko izrazi le na volitvah. Enkrat na vsake 'kvatre'. V času med volitvami, lahko le blebeta, saj sliši ga nihče od zgornjih. V času med volitvami je le plen in lutka vladajočih.

Ali ne živimo torej še vedno v tiraniji?

Kajti stanje danes je tako, da se vlada obnaša tiransko, saj diktira davke in zahteva 'služenje narodu', a državljani o tem lahko le 'svobodno' debatiramo, prave možnosti spremeniti dejansko stanje, razen s štraj-kom oziroma revolucijo, pa dejansko nimamo. Oblast se ima torej, kot pravi slovensko pravo, pravico obnašati diktatorsko, a posameznik kot diktator? Je lahko le, ako zasede mesto moči, stolček v piramidi moči. Zato povsod vlada takšen naval na prestol. Na mesto diktatorja.

Toda, kje je potem demokracija?

V pravi demokraciji nihče nima pravice ukaza in nihče dolžnosti uboganja. V demokratičnem vzdušju, kjer je kralj mrtev, zaradi neuboganja ukaza, pa čeprav ukaže kdorkoli, četudi predsednik države, nihče več ne more biti obsojan kot izdajalec 'ljudstva' in ubit, kot je bilo to v navadi v vojaških družbah. Ne more biti niti izobčen ali križan kot 'nepravi', kakor je (bilo) običajno v cerkvenih državah. Človek ima v demokratičnem vzdušju, ako je družba res enakopravna, svobodo reči 'Ne!'. Svobodo neuboganja. Vsakdo lahko odkloni pokornost tako neumnemu, kot tudi krivičnemu ukazu oziroma računu. Tudi vsak otrok. Tudi 'ono', tudi dete lahko neizkoristi pravice ubiti, katero mu vsiljuje država in njen general. Vsakdo lahko svobodno odkloni dolžnost služenja, saj nihče nima pravice posedovanja sužnja.

Opazujoč dogajanje v družbi sem prišel do spoznanja, da ima v porajajoči družbi 'elita' spet svobodo neuboganja in pravico ukaza in kaznovanja, a ljudstvo le dolžnost tlake, zato sam ne morem podpirati brezčutnosti, ki se nam spet vsiljuje. Ne morem sodelovati v krepanju prijazne in prijateljske Slovenije in krepljenju rakavega sistema, 'vampirstva', ki vedno znova vodi v nove revolucije in naše otroke v mamila ali nove upore, nove vojne in sovraštva. Zato ne morem plačevati vsiljene mi izterjnine. Izsiljnine, s katero se 'gradi nova vojna', ne morem plačati.

Po ustavi se lahko 'zakonom džungle', katere sam ne podpiram in se jih ne grem, le demokratično odrečem. Lahko me zaprete ali daste na sramotilni steber kot heretika. A Sloveniji vsiljenega volčjega zakona trga, niti zakonov pohlepne lovske skupnosti in imperialističnih navad, kot tudi računov ohole gospode ne morem sprejeti nase. Lahko me ustrelite kot izdajalca ljudstva, toda v demokraciji se vsiljevanim igricam in neumnim ukazom in samoljubnim računom samozancev, vsak otrok lahko odreče. V popolnem soskladju tako s humanistično logiko demokratične družbe, kot tudi s tržno logiko. Povsem kompatibilno s slovensko ustavo in usmeritvijo.

Ali pa v ustavi Slovencev stojijo napačne besede? Bi besedo DEMOKRACIJA morali zamenjati s TIRANIJO? Zato še enkrat sprašujem: Ali je tlaka, 'vsiljena naročnina' v skladu s slovensko ustavo? In ker ni in ne more po nobeni logiki biti, kaj boste storili?

Pravični sodnik stoji izven vsake pristranskosti in opazuje nepogojeno ter ENAKO bedi nad bogatimi-in-revnimi, zato mora pravo oziroma pravniki (pravo je mrtva črka - konstrukt živih pravnikov) sami, da bi sami sebe lahko klicali "pravični" in bili vredni zaupanja ljudstva (v imenu katerega, kot trdite, sodite), omogočiti celotnemu ljudstvu, ne le bogatim tožnikom, vso možnost obrambe pred krivično vladavino bogatih tožnikov in bogatečih pravnikov (kjer se prepirata dva, pravnik dobi ČEK, ima.) nad ljudstvom in nad pravičnostjo. Vsaj na sodiščih bi morali omogočiti ljudstvu 'fair play'. Poskrbeti na sodišču za enakovrednen in enakopraven status tako bogatih kot revnih, torej tistih, ki si takso oziroma sodišče lahko privoščijo, prav tako pa tudi tistih, ki nimajo dovolj denarja za 'podpis' in 'štempelj' samovšečnih, ki se lažno kličejo Pravični, a sodijo le 'pravno mrtvim' ter razsojajo le v korist 'pravno živih', kateri jih, s plačevanjem sodne takse, podkupujejo.

In ker je v Sloveniji vsem prebivalcem očitno situacija takšna, da 'fer pleja' na sodiščih ni, naj bi sodstvo za to svoboščino, za enakovrednost pred sodiščem (in tudi na sodišču), poskrbelo samo. Sodišče bi samo moralo poskrbeti, da v Sloveniji ni 'pravno mrtvih' ljudi.

In vi tam gori na goripovzdignjenih položajih v piramidi moči, ki svoje življenje naslanjate na pečat, cenite svoj podpis = dvesto kil krompirja, si jemljete božjo pravico razsodbe, sodbe in obsodbe. Imate v rokah torej tako škarje kot platno. Lahko razsodite pravično-nepriistransko ($x=y$), ali pa v skladu z mačistično ($X/y?$) pravico RTV še naprej povzročate krivico izkoriščanim in podpirate vampirstvo. V rokah imate tehtnico in kladivo boginje Pravičnosti. Z njima imate moč in možnost vplivanja na pravičnost/krivičnost, tudi na status pravne živosti ljudstva. Imate možnost spreminjanja realnosti sveta, saj imate v rokah vso moč 'svete besede' -Zakon. In imate tudi svojo odgovornost.

Katero pot sledi 'vaša' odgovornost?

Pot pravice-oziroma-privilegija (RTV) ali pot pravičnosti-oziroma-enakovrednosti? Pot države ali pot ljudstva?

Čeprav torej sam, na podlagi dosedanjih izkušenj in ob poročilih o dogajanju na sodiščih, ne verjamem v pravičnost obstoječih zakonov, niti ne zaupam v objektivnost obstoječega sodstva, imam še vedno dovolj zaupa-nja v človečnost ljudi humanistično-ekološke dobe, na pragu katere živimo. Tudi v človečnost zapriseženih ljudi v 'pravniški kuti'. Zato se že vnaprej zahvaljujem za modro odločitev sodišča in za priznanje obče 'pravne živosti' in oprostitev plačila sodne takse vsem, saj pravična nevtralnost gotovo ne more podpirati, še najmanj v svoji lastni hiši, krivičnosti, pri-stranskega odnosa do 'strank' oziroma diskriminacije na 'pravno žive' in 'pravno mrtve' Slovence, na bogate/revne. S tem bi zanikala pravičnost in ogrozila kredibilnost sodstva. Ter povzročila revolt proti sodišču in posledično policijsko ali celo vojaško diktaturo.

Ugovarjam tudi, nepristranska Pravičnost, ker mi sodišče kar naprej pošilja, kot piše na razsodbi oziroma obsodbi, ukaze - kako lepo mora zveneti v vaših častivrednih in poštenih ušesih - 'V IMENU LJUDSTVA'.

Katerega ljudstva, vas spet sprašujem?

Ali je sodišče res ljudsko?

Kdo je ljudstvo?

V Titovem, zdaj prekletem sistemu, je bila oblast na začetku obdržala v rokah 'sveto besedo'. Ljudstvo je bilo padlo iz kraljevine, kjer je bila kraljeva beseda ljudstvu ukaz. In med vojno je bilo le ukazovanje. Ob osvoboditvi je bilo ljudstvo navajeno bolj pokornosti, kot razmišljati z lastno glavo. Zadržal je Tito zato za začetek 'pravico besede', pravico do 'resnice' oziroma pravo. Titoisti so zato sprva res jemali moč in zatrli besedo užaljenih zagovornikov razlaščne buržuazije in cerkve, a puščali so bili ljudstvu denar. Vsak delavec si je bil lahko zgradil hišo. Socialna varnost je bila vsem neupornim zagotovljena. In ljudstvo je nekaj časa živelo v raju. Nihče se ni bal lačne in bedne starosti. Ko pa so 'prekleti komunisti' zagotovili ljudstvu blagor in iz rok hoteli spustiti še moč ukaza?

Ko so besedo dali ljudstvu in jih, samo(stojne)upravljalce, postavili v pozicijo odgovornega samo-odločanja, v vzdušje obzirno-soodgovornega sodelovanja enako-vrednih soljudi, se je bil Titov poskus sodelujoče, med seboj upoštevajoče, obzirne človečne družbe, razsul nazaj v kastno družbo. Intelektualizem, oplojen s sovražnim revanšizmom razlastninjene in 'utišane' cerkve in s sovraštvom (s poveljno nacionalizacijo razlastninjene) bivše bogatunske aristokracije, je postal jedro slovenske uporne politične zavesti. In šli so intelektualci v odcepitev in protirevolucijo. Cerkev tudi. Aristokrati tudi. In kako je zdaj, v sanjani demokraciji, ko je družba šla naprej na prejšnji nečlovečni odnos gospodar/suženj? Diplomirani/butelj?

Socialna varnost je postala v glavah starejše generacije le lep spomin na mladost, ki v nostalgčnih dušah vzbuja hrepenenje po vrnitvi nazaj v Titov varni socializem, kajti volkovi koljejo danes ovce brez reda, kot se jim le zljubi.

Zakaj?

Ker so bili sofisti oziroma politiki in pravniki splavali na vrh, da postanejo ukaz namesto padlega tirana in so ostali 'božja beseda' demokracije? Kralj družbe? In ššštemplarji - notarji so danes najdražji, ali ne? Saj je zaupanje, v povzpetni pohlepni družbi, ki je na pohodu v svoje samouničenje, med ljudmi izpuhtelo in ne beseda ne roka ne držita ničesar več? In mora biti vse kolikokrat podkupljeno???kolkovano, da je vse pošteNo in pošteTo?

Ali vidimo, kje smo?

Če se za trenutek povrnemo v pradavnino... iz Elijevega ognja, iz človekovega najglobljega hrepenenja 'po svobodi' oziroma 'nedavljenosti' ter iz Mojzesove želje po enakovrednem sobivanju, se je bil nekoč rodil Jezus, prvi humanist in ekolog. Križali so ga lokal-patrioti. Toda iz istega izvira, iz hrepenenja po vzdušju, v katerem ni več sužnja, kajti ni več kralja in privilegija kraje in zatorej ni več tlake - dolžnosti - davljenja, se je bila porodila francoska revolucija. Zahteva ljudstva po nedavljenosti je obglavila davitelja.

'Kraljevo sodišče' je bilo z glavo kralja padlo; in 'rajsko sodišče' je vsem samozvancem simbolično odsekalo glavo. Ljudstvo - 'raja' - je v francoski revoluciji obsodilo vse samozvane dacarje na smrt in odpravilo tlako. Samovoljno 'pitje krvi' tlačanom je postalo kaznivo. V Sloveniji nedavno - z besedo DEMOKRACIJA v ustavi - tudi.

Toda - saj prav gotovo poznate zgodovino prava - rajske, ljudsko sodišče ni živelo dolgo. Z obsodbo Dantona je 'ljudsko sodišče' umrlo, kajti Robespierre je bil tedaj ljudsko sodišče razpustil in pravniški ceh povišal v 'pravične' in 'edine kompetente razsodnike'. S tem je onečastil besedo 'demokracija'. 'Ubil' pravičnost prava, kajti skupaj z Dantonom je 'izključil ljudstvo' in obsodil 'socializem' (oziroma Dantona zaradi njegove ljudstvom oziroma ljudskosti), 'rajsko' sodišče je postalo spet grrrajsko.

Pravniki so umorili ljudsko sodišče. Niso ustoličili nepristranske pravičnosti, kajti 'častno besedo' in 'skupni dogovor bogatih' so, kot že stari Grki, postavili nad vse državljane. Ustoličili so izglasovani dogovor od ljudstva 'izvoljenih' za "sveti zakon", ubogljivost trenutnemu zakonu so ustoličili za os nove državne ureditve in 'sebe - pravništvo' za os nove družbe. Za pravične razsodnike. In dogovarjajo se do danes le 'bogovi v parlamentu, cerkvi, banki in si delijo 'koncesije'. Delijo si deleže 'ljudske tlake'. A raja še vedno mora le ubogati in pokorno plačevati naročnino RTV, ali ne? Vse, kar gospodje rečejo.

Francoska demokracija se je sprevergla torej v 'pravniško državo' in izgubila pravnost, kajti sofisti so bili 'svobodo' razdelili na 'pravico' in na 'dolžnost'. Ljudstvu so dali 'volilno pravico', da si voli lastno oblast-parlament-tirane in ljudem opisali 'svobodo države' kot pravico kralja, ki je bil imel pravico ukaza-in-kraje oziroma določati davek, dolžnost pokornosti državi pa so ljudem predstavili kot 'plačilo za volilno pravico'.

In padel je volilec v pest državnih birokratov: politika, pravnika, ekonomista in biriča.

V starih demokratičnih Atenah, prvi do sedaj znani 'tosvetni' demokraciji, je bil izbrani voditelj z volilnim glasom volilcev prejel zaupanje in dolžnost, da izpelje in uresniči svojo zamisel ter pravico ukaza za izpolnitev zaupanega mu načrta. In odgovarjal je na Areopagu za vsako neizpolnjeno obljubo. V Franciji pa je Zakon postal SVET, državni uradnik je dobil pravico ukaza in kaznovanja, a državljanu je ostala dolžnost in odgovornost. Dolžnost do države in odgovornost pravičnemu zakonu države – SODNIKOM in biričem.

Kralj-in-kraljestvo sta s francosko revolucijo sicer umrla; a država oziroma birokracija je postala pijavka ljudstva. Kajti vzvišeni PRAVNIK je prevzel zakon in oblast ('zakon-in-kazen') v takoimenovani 'demokratični' državi, skupaj z ekonomom in politikom, v le-svoje roke, a raja - LAIKI so postali lutke manipulacije v 'zakoniti' igri, ki se imenuje: Kjer se prepirata dva, pravnik dobiček ima. In VEČ je zakonov, VEČ je krivic, kajti vsak zakon je krivičen, saj vedno enemu 'bratu' daje pravico privilegija (pobiranje 'naročnine', a drugemu nalaga dolžnost plačevanja 'naročnine'. To je 'luknja v zakonu' v vseh takoimenovanih demokratičnih deželah, kjer naj bi bila 'brata' enakovredna in enakopravna oziroma 'enakoslišna', kar je osnovni kamen demokracije. Toda ker ni demokracije, saj se glasovi raje ne slišijo (mojih pisem javnosti nihče

ne sliši, a če se sprdne Janša?), temveč vlada danes v vseh sebe-imenujočih demokratičnih državah 'oligarhija izsiljena s krivičnim zakonom' in je zaradi tega vse več 'lopovskih' zakonov, je vse več tudi lukenj v zakonih, ali ne? In več je pravd, več denarja dobi pravnik? Ali je lepo biti pravnik? Se zibati v naslonjalu moči?

Ameriška demokracija je raj za pravnike, ali ne? Je lepo biti pravnik med skreganimi ljudmi, katere je skregal zakon, ki si si ga sam izmislil? Dobro ste pravniki poskrbeli, da imate 'kliente' in 'moč'. In takšno demokracijo kopira danes Slovenija. Vedno dalj se odmika slovensko 'pravo' od demokratičnosti in pravičnosti 'prava' je vedno bolj v službi tiranov. Zato je 'sodba v imenu ljudstva' prosojna laž, ki pa kaže na celotno goljufovost oziroma zablodo obstoječega, ne le slovenskega, temveč svet?OWE?nega sodstva nasploh. Ako bi bilo Višje sodišče v Ljubljani ali katerikoli drugo razsodišče res 'res publici' - ljudsko - rajsko - 'božje?', bi obsodilo tirana, objestnega raka. In samozvani tiran, rak je v 'našem primeru' prav gotovo RTV, ki samovšečno samovoljno pošilja račune kar 'po-če-čez', prej vsem imetnikom televizijskih sprejemnikov, zdaj že vsem porabnikom elektrike, kar je samo po sebi protiustavno, saj je Slovenija, že deset let, po ustavi demokratična (kar pomeni, da so samodržci/tlačani 'pravno mrtvi') in tržna (plačaš le, kar naročiš) država.

Gospodje porotniki in sodniki, tožniki in porota - ljudstvo.

Stojim sam - 'ednina' - pred vašim 'ljudskim obrazom', ki se ima za 'množino' in si jemlje božjo pravico ukaza in kazni 'V IMENU LJUDSTVA'.

Mene obravnavate, gospodje, kot 'tretjo osebo', a sebe ONikate, ko se kličete 'My honour', pa čeprav vam gre očitno le za my honorar in takso in, po pristranskih razsodbah očitno, prav nič za poštenje in nepristransko pravičnost. Res da nisem 'posvečen', saj nimam diplome iz pravičnosti, kot jo imate vi, ki se kličete gospodje in visokost. Zato nimam avtoritativnega 'backgrounda' in diplom, ki ste si jih osvojili za temelj svoje prevzetnosti. Ne poznam 'svetih knjig' iz katerih črpate svojo vzvišenost 'bogov'. Toda nisem neumen, čeprav je, po vaše, očitno neumno hlapcu Jernejčku upirati se žvižgu gospodarja in zdresiranim psom, ki na žvižg gospodarja, vsak korak ovce v stran, brezčutno kaznujejo z ugrizom. Res da sem laik, saj nisem bil srca zatavšal za zakon. Ne znam vseh nasprotujočih si členov in lukenj v svetem babilonskem zakoniku 'by heart', toda mogoče so mi bili RAVNO ZATO, KER 'ZAKONA' NISEM POSTAVIL NAD SRCE, podarjeni dar opazovanja, zdrava pamet in neujeto srce. Zato lahko jasno vidim, kako se danes vsakdo trudi postati prašič, ki ga vsi futrajo in kako sistem skrbi le za goljufove, a poštenost je obsojena na beraško palico. Revolucija na 'Živalski farmi' se bliža koncu. Ljudje postajajo prašiči in prašičjereja se dogaja v parlamentu. Ali se nam bliža tudi '1984'? Ali je Orwell videl prav?

Če v dandanašnjem pravnem sistemu ukradeš malo (ne plačaš položnice rtvja), greš v zapor, če pa ukradeš veliko (ljudem zaupanje?), prideš celo v vlado. In, podprti z zakonom, ki ga pišejo sami, ter s sodniki-in-policaji, ki zakon?privilegije velikih goljufov ščitijo, privilegirani bogati klani postajajo bogatejši; a poštene ljudi, ki niso bili sprejeli ekonomsko-trgovske logike izkoriščanja za vodilo svojega življenja, vedno bolj izkoriščajo in rubijo.

Tisti, ki je bil krvoločnost sprejel za 'way of life' in neprestano nepovratno jemlje (npr. RTV ali 'država' oziroma objestne pijavke, ki se za ta 'ščit' skrivajo), je z zakonom zaščiten, kajti, če svet pogledaš s sodniškega, policijskega ali s stališča biriča, je država nedotakljiva, ali ne? Delodajalec, bankir, davkar in birič je nedolžen, dokler mu ne dokažeš krivde, a držav-ljan - ovca je kriva, dokler ne dokaže svoje nedolžnosti. Zato mora vsak izsiljevani plačevati RTV, dokler ne dokaže z vsemi možnimi potrdili, da je ne gleda? To uzakonjeno 'dvojno sodstvo',

posiljevalsko sodstvo, kjer je revež vedno kriv, dokler ne dokaže nedolžnosti, a 'gospod' ima vedno prav, dokler ljudstvo ne gre na ulice, je 'motna voda', ki dovoljuje vse kraje in ponovno razprodajo Slovenije. Prokrustovska merila sodstva povzročajo nanovno diferenciacijo družbe na bogate/revne oziroma barabe/poštene oziroma vampirje/krvodajalce.

Razmislimo.

Ko sodnik in policaj delata v dobro naroda (v imenu ljudstva), zapreta vse, ki drugim ljudem kradejo. Najprej državo oziroma vzvišene manipulante, birokrate, vse prevzete tatove na vrhu, ki zaukazujejo dajatve, sebi kradejo pogačo, a zaničevanim davkoplačevalcem mečejo drobtinice.

A ko si 'majhen'?

Ali nimaš policaja vedno proti sebi, postavljenega na vsakem vogalu in za vsakim prometnim znakom in podprtega z neštetiimi neumnimi uzakonjenimi prekrški in vzvišeno pravico kaznovanja, da širi strah v vzdušje družbe in s svojo brezsrčno dolžnostjo neprestano vbija v zavest ljudstva strah pred samostojno odločitvijo. Ubogljivost iz strahu pred kaznijo. Strah pred oblastjo. Brezpogojno uboganje predpisov. Pogojni refleksi uBOGLjivosti? PODredljivost? 'Ordnung und disciplin'.

A če si dandanes oblast?

Saj vsakdo sam lahko vidi dogajanje v prisotni družbi. Če si pozicija in se svet vrti na tvoj podpis, pred teboj oziroma med teboj in med ljudstvom vedno stoji policija, in te, pred jeznimi ovcami, ščiti, ali ne?

A ko gre hlapec Jernejček na ulico v protest proti 'gosposki', iščoč pravičnost, ko se mu godi krivica, saj mu volkovi neprestano pijejo kri in v zahvalo namenjajo skorjo, medtem ko sebi volijo kračo? Policija, podprta s 'pravičnim' zakonom, ki gospodo ščiti, ljudstvo tepe s pendreki. Na uporne 'hlapce' tudi, po potrebi, strelja, ali ne? Pokoli na 'nebeških trgih' se vrstijo drug za drugim.

Zato 'ljudstvo' zaman upamo na pomoč policije in sodstva, ali ne? Prodana, pasje-zvesta duša nima nima srca ne lastne glave, saj pes čuvaj vedno brani roko, ki ga hrani oziroma plačuje. Ali je že kje kdo videl policaje tepsti svojo vlado? Ne? Razen v revolucijah, ko kače, za trenutek, odvržejo svojo kačjo kožo, a v naslednjem trenutku že spet pikajo ljudstvo 'v imenu ljudstva' za drugega gospodarja. Policaji in sodstvo so povsod po svetu izvršilno orožje in oprode velikih tatov, orodje vzvišenih oblastnikov in brezsrčnih zlorabnikov soljudi. Lutke rakavega vladarja sveta. Biznisa in, v slovenski demokraciji, notarjev ter politikov. Denarja in oblasti.

Tej moji trditvi je priča tudi dnevni tisk oziroma novice, ki dokazujejo, da ne 'zakon' in ne sodišče in ne pravniki ne zastopajo ljudstva, temveč pred očmi ljudstva očitno in brez sramu podpirajo monopoliste, koncesije, uzakonjene privilegije 'močnih'. Zatorej se na tak način delujoče sodišče ne more klicati 'ljudsko'. Niti sodstvo nepristransko ne stoji med tožnikom (ego ena) in tožiteljem (vzvišeno RTV), temveč, ne glede na pravičnost/krivičnost zakona - kot trdite sami - ne glede na osebno vedenje, vedno mora razsoditi krivično oziroma 'v skladu s privilegijem RTV', v korist z zakonom uveljavljenega izkoriščevalca, ki si je bil priboril?kupil koncesijo in si uzakonil protiustavno pravico pobiranja tlake in pretepanja neplačnikov tv-sprejemnika, celo lastnikov video-rekorderja. Po novem lahko pretepejo vse porabnike elektrike.

Moji trditvi o nepravnosti slovenskega prava in o dvoličnosti vašega sodstva, priča trditev vaše glave, da **'velika svinjarija oblasti in delodajalcev še ni kriminal'**. Kraje tovarn in ljudske imovine torej še niso kriminal? A neplačana tlaka državi ali RTVju je kriminal, ki se kaznuje z rubežem ali zaporom! Tožbe od RTV prihajajo ažurno, a veletatu niste 'ujeli' še nobenega.

In še vedno se podpisujete pod 'ljudsko' sodišče?

Kakšna farsa.

!

Poglejmo tožbo RTV in obtožbo Višjega sodišča pravno skozi nepristransko oko pravičnosti.

Zakon o RTV vse imetnike tv sprejemnika ponižuje, saj jim brezpogojno določa 'status sredstva', 'status sužnja'. Pošilja rtv-položnice in pobira naročnino, ki je ne moreš odreči. Dolžnost, ki je krivična, a je pod pretnjo kazni, človeka postavi v status, ki ga je humanistično pravo v svoji antropocentrični vzvišenosti namenilo le nečloveški naravi (?in s tem boga ponižalo v brezpravni objekt?). Zakon o RTV povzdiguje nacionalko v božanstvo in 'naročnika', pravilno povedano 'terjanca' v brezpraven objekt. Stvar za izkoriščanje. Lutko. Sužnja.

Toda naročniki, pravno gledano, sploh ne moremo biti in tudi nismo 'naročniki'. Že to je laž in kaznivo zavajanje ljudstva, kaj šele preostalo. Namesto 'naročnina' bi moralo pisati, če bobu rečemo bob, vsiljina ali izsiljina. In vsiljine - nekaj, kar sam nisem bil naročil in se torej ne more imenovati naročnina, mi prav gotovo, ustavno gledano, v tržni in demokratični državi, ni potrebno plačati.

S svojim odnosom do na silo zavezanega naročnika je nacionalka le tega razčlovečila in mu vzela integriteto. Nasilno izsiljevanemu pije 'življenje', kar ni le ustavo žaljivo, temveč najbrž pravno kaznivo dejanje. Izsiljina je prekršek žaljenja časti in nasilna - izsiljena kraja. Torej je takoimenovana 'RTV naročnina' dejansko kaznivo dejanje ropa. Kaznivo dejanje do vseh ponižanih 'naročnikov'. Za kar nacionalka vsak takoime-novani naročnik, ki sploh ni naročnik, temveč okradeni, lahko najbrž celo, ako bi bila država pravna, pravno toži. V slovenski demokratični ustavi prav gotovo stoji zapisano, da 'smo vsi ljudje ljudje in, neodtujljivo, nismo stvari. Nismo sužnji. Ne tlačani'.

Toda, kakšen paradoks.

V taisti državi, prevzvišena Pravičnost, je pod pretnjo fizične poškodbe vsiljina objestne nacionalke izsiljevana in izterjevana. Nacionalka se še vedno 'futra' z vsiljeno nam naročnino. In namesto da bi ukiniteli krivičnost, so modri poslanci ob soglasju 'pravičnega' in 'demokratičnega sodstva', še razširili območje RTV-tlake. Izsilili so 'pravični zakon?', pravne temelje za vampirstvo, ki RTVju zdaj dovoli rubiti že vsem priklopljenim na elektriko. Hura demokracija! In tri krat hura za poštenost otročajskega parlamenta.

A vsi ljudje molčijo.

Le jaz kričim?

In futra se RTV, poleg 'kolača' izsiljenega s koncesijo - izsiljevanjem, tudi še iz proračuna. Torej vsak davko-plačevalec, ki je priklopljen na elektriko, plačuje tlako dvakrat. Skozi izsiljino in še skozi (izsiljeni) davek na delo. Zato sprašujem: Ali je pravično in pravno, v demokratičnem pravu, zaračunavati dvakrat za isto? Kaznovati dvakrat za isto?

A vsi pravniki molčijo.

Le laiki kričimo?

In cekine dobiva nacionalka še iz reklam, s katerimi neprestano posiljuje ljudstvo.

Na razvitem zahodnem 'trgu', (ki nam je, na žalost, edini svetel vzor) se reklame rolajo le na 'zastonj kanalih', a na plačevanih kanalih plačniki niso neprestano posiljevani s požrešnostjo - reklamami. Da ne govorimo o tem, da je z Zakonom o RTV protiustavno uzakonjena nelojalna

konkurenca do drugih tv postaj, ki imajo odprto le eno pipo - reklame. Ali ni že sam ta privilegij RTVja protiustaven, saj ukinja prosti trg? Enakovrednost strank na trgu?

In pravičnikov, ovešenih s simboli pravičnosti, skritih za besedo uzakonjene krivičnosti, ki me je, ljudstvo, po 'dahavsko' - 'preki sud' - obsodilo na plačevanje tlake nacionalki, brez možnosti zagovora, to nič ne zmoti? Nikogar ne zmoti protiustavnost in nečlovečnost in nehumanost sužnjelastniškega zakonika, ki se poraja v Sloveniji in vse bolj določa, kaj je prav v naši družbi? Kdo je 'gospod' in kdo 'suženj', brezpraven hlapec?

Mene moti, zato **obtožujem RTV za krivično dejanja ropa** vseh, katerim so bili protiustavno pošiljali položnice.

Trdite, presvetla pravičnost slovenskega sodišča, da se moja pritožba zavrača kot neutemeljena. Pa čeprav, kot je razkrilo že modro ljubljansko sodišče, v pritožbi na rzsodbo jeseniškega 'pravičnega' sodišča, laični črvček M.J. 'smiselno uveljavlja pritožbene razloge'.

Mi lahko razjasnite skrivnost, zakaj je pritožba torej neutemeljena, ako je smiselna? Ker le 'filozofiram' oziroma le smiselno (logično) ugovarjam krivičnosti, a se 'izrecno ne sklicujem na' nekaj? Na kaj? Na člene zakona? In zaporedne številke lukenj v zakonu? Na 1. odst. 353. čl. ZPZ? Člen xy?

Sklicujem se na 'člen', ki v vašem zakonu manjka, in na organ, ki v racionalizmu prava ni zajet. Na srce. Iz moje 'proze' (očitno ne-pravniški jezik gospodi sodniški ni primeren. Ker filozofiji manjkajo 'številke'? Ničle? Dobra palača in plača?) torej vsaka, še tako 'right' umerjena in z zakoni izkrivljeno usmerjena pamet lahko razbere resničnost povedanega in zazna očitno pristranskost tako jeseniškega sodišča, kot tudi vaše lastne obsodbe (razsodbe tako ali tako ni bilo). Pa tudi protiustavnost krivičnih temeljev, na katerih je bila tožba gospodov iz 'nacionalke' sploh sprožena, je transparentna in očitna. Toda vaša rzsodba se neizpodbitno glasi 'enako' - le v skladu z obstoječim zakonom.

Čeprav je Zakon o obveznem kastriranju očitno krivičen in nedemokratičen?

Sodite v skladu s samovoljo uveljavljenih pijavk, priklopljenih prej na vse imetnike tv-sprejemnikov in video-rekorderjev, zdaj že na kri vseh uporabnikov elektrike.

In zraven govorite o pravičnosti? In modrosti?

In ste si umili roke: 'Zakon je zakon, četudi je uzakonjena kraja, saj je uzakonjena kraja le velika lumparija, zato še ni kaznivo de-ja-nje? Dokler pa je zakon v veljavi, pa četudi smo popolnoma zavestni dejstva, da je protiustaven, bomo bikom rezali jajca, pa čeprav vsi vemo, kako sadistično je to dejanje? In pobijali otroke, dokler bo kdorkoli imel voljo tuliti: 'V napad!''

Tako pravite in tako počnete. In zraven vsakodnevno uzakonjate nove krivične zakone, ki uzakonjajo nove koncesije za nove izsiljnine in novo izsiljevanje ljudstva. Skrivajoč se za vedno več krivičnih in protiustavnih zakonov, potem brezčutno, serijsko obtožujete izsiljevano 'ljudstvo', pošiljate nad ljudi sadiste in jim kradete kruh iz ust. Klečeč pred izsiljevalci in monopolisti, po utečenem vzo® © u proglasite za kriminalca (kar ste očitno storili tudi meni) vsakogar, ki se samodržcem upira. In potem 'čiste vesti' odidete v elitni 'sodniški klub' na dva deci in na klepet o svoji pravičnosti in božanskosti? S somišljenimi, krivičnemu zakonu prodanimi 'predanimi' dušami? In se sebi zdite 'dober človek'? Pravi človek na pravem mestu?

A postavimo si filozofsko vprašanje: Ako mora, kljub zavedanju krivičnosti obsodbe, sodnik soditi pristransko, ali je 'sodišče' lahko nepristransko? Ali nima sodnik dejansko torej le

pravico obsodbe, a nima pravice razsodbe? Je pravičnost - etičnost - nepristranskost sodnikov na doživ-ljenjskem dopustu?

Ne glede na svojo osebno etiko, mora biti sodnik 'moralen' oziroma krivičen? Pokoren besedi obstoječega zakona? 'svetemu' dogovoru? Tudi dogovoru bedakov? Tudi uzakonjeni kraji, ki je le velika lumparija, ni pa kriminal? In čeprav zavesten krivičnosti svoje sodbe in obsodbe in kljub temu, da ve, da ne jokajo in ne stokajo krivi, temveč nedolžni reveži, katerim dacar rubi zadnjo kravo iz hleva, čeprav vse to ve, mora 'pravični sodnik' soditi krivično?

Ali torej niste, sodniki, ravno tako ponižani v lutke, kot je obtoženi ponižan v 'status stvari'? Ali je torej sodišče farsa in so sodniki le ubogljive lutke 'volčjega zakona'? Na tak 'zakonit' način bi lahko sodili računalniki (brez slabe vesti). Zakaj so na sodiščih torej sploh še zaposleni ljudje, kajti vse dokler je sodnik (kot pravite) zavezan uveljavljati krivični zakon, in to kljub etičnim pomislekom, sodišče nikoli ne more biti svobodno. Še manj sodnik. In ste, gospe in gospodje sodniki, s sabo in svojim 'služenjem ljudstvu' zadovoljni?

Ali pa ste zadovoljni le s 'službo' in s 'statusom moči', naslonjenim na vampirsko 'sveto besedo' krivičnega zakona? V sodniškem stolčku je prav gotovo udobno presedeti življenje. Kaj pa 'srce'? Lahko ponoči mirne vesti spite, ko ste podnevi rabelj in sekate nedolžnim glave? 'Po spisku'. Brez možnosti pravične razsodbe. Ubogljivo kaznujete in rubite nedolžne duše in podpirate nepotizem bogatih tožnikov. A čeprav ste očitno le ubogljivi pioni krivičnih pijavk, nosite svojo sodniško kuto kot pavi. Koga varate s svojo božanskostjo? Le ovce ali tudi sebe?

Kaj pa svoboda sodstva in nepristranskost sodišča?

Zato še enkrat ponavljam demokratično načelo sodstva: Pravični Sodnik 'stoji' izven vsake pristranskosti in opazuje nepogojeno ter ENAKO bedi nad bogatimi-in-revnimi, nad močnimi in slabotnimi, zato mora pravo oziroma pravniki sami, da bi sami sebe upravičeno lahko klicali Pravični in bi bili vredni zaupanja ljudstva (v imenu katerega, kot trdite, sodite), omogočiti celotnemu ljudstvu, ne le bogatim tožnikom, temveč tudi beraču, vso možnost obrambe pred krivično vladavino bogatih tožnikov in pravnikov nad ljudstvom in nad pravičnostjo; in vsaj na sodiščih omogočiti ljudstvu 'fair play'.

Sam se zato ne obračam na 'kraljevo' sodišče (kar slovensko sodstvo očitno še vedno ste, saj sodite v korist privilegiranih tiranov - RTV-ja), niti ne apeliram na 'ljudsko' sodišče (ki je bilo, s procesom proti Dantonu, umrlo). Apeliram na PRAVIČNOST razsodišča.

Vseupoštevajočo pravičnost, ki vem, da v ljudeh obstaja, še vedno, med drugim, sprašujem, kajti niste mi, nevednežu, še gospodje pravno odgovorili: ali je posedovanje videa kaznivo dejanje?

Saj kot 'zakon' to morate prav gotovo vedeti.

Če je posedovanje videa res kaznivo dejanje, hočem to slišati in prebrati javno. Ko pa ni, potem ne more nihče za gledanje videa zaračunavati globe, kar RTV naročnina, za imetnika videa, prav gotovo je. Za gleda-nje videa neobhodno potrebuješ tv-sprejemnik. Toda nacionalka si lasti 'pravično' pravico kar zahtevati: 'Če imaš tv-sprejemnik, plačaj davek še nam! Drugače te tožimo! Drugače rubimo.' Na podlagi golega dejstva, da posedujem sprejemnik in, kot piše na ovitku, ker imam možnost gledati njihovo usmerjeno poneumljanje. Na podlagi njihove narcisoidne domneve, da so mi tako všeč, da jih gledam?

Po isti logiki vse imetnike nožev lahko že vnaprej obsodite kot morilce, ker pač 'imajo možnost zakola'. In jaz, kmet, lahko na trgu zaračunam krompir VSAKEMU, ki pride mimo, saj

ima ja vsakdo MOŽNOST, da krompir kupi. Če ga ne kupi, je to, kot pravi RTV, njegov problem. Glavno je, da plača, ali ne?

Ali ni to logika RTV-ja?

A zame, za ljudstvo, očitno ne veljajo isti zakoni oziroma 'pravice', kot si jih lasti objektiva RTV, zato je 'sodba v imenu ljudstva' LAŽNA v sami svoji osnovi in zato, pred vsem demokratičnim svetom, neveljavna. RTV se obnaša totalitaristično, rakavo, kot Milošević, a Slovenija naj bi (ali pa je to le v besedah?) iz totalitarizma in tlačanstva, kot nam govorijo 'pomladanci', pobegnila v demokracijo. Zato takšne pavšalne razsodbe ne morem jemati resno in priznati kot pravične. Kajti pravičnost pomeni nepristranskost oziroma objektivnost. Naj si gospoda iz RTVja naštimajo 'števec' in videla se bo njihova resnična priljubljenost. Račune po števcu bom z veseljem plačeval.

Zato sprašujem mati Pravičnost: Je v vzdušju, kot ga ustava zapoveduje, še prostor za raka? Ali pa mislite, gospoda sodniki, da, kot laik, kot 'necehovski' bedak, pač sploh nisem vreden vaše pozornosti in cenenege odgo-vora, temveč zaslužim, hlapec Jernejček, le sodbo v imenu ljudstva?

V tem primeru deluje sodišče izključujoče, zaničevalno, fašistoidno do podcenjene stranke, saj sebe povzdiguje v boga, a mene 'ignorira' v nevreden 'drek'. Takšen prevzetan odnos do LAIČNIH, bi prav gotovo dokazoval celemu svetu, da obstoječe sodišče ni niti humanistično niti demokratično in da torej ni sposobno soditi v skladu s slovensko ustavo, ki nič več ne predpostavlja kralja pred tlačana. Takšen objesten odnos do sočloveka bi potrdil že dolgo mrmrajočo resnico, da vsi laiki za pravosodje res pomenimo le 'material', ogromno 'lovišče', iz katerega si pravniki gradijo plačo in palačo, in utrdil sum, da bo neumnost in oholost oblasti spet trajala in trajala, vse do nove revolucije, do nove skupinske ljudske vstaje in množičnega pohoda prezrtih in kradenih tlačanov proti krajji, proti stari pravici oholih kraljev, proti tlaki in privilegijem in zakonom, dogovorjenim na simpozijih med bankirji, pravniškim cehom in politikami. Kar pri-bližno ustreza trenutni pravni situaciji v Sloveniji.

ps.

Ali moja vprašanja o neetičnosti prava ne vzbujajo v vas samih, gospodje pravniki, odgovornosti do odgovorov? Ali pa je vaša odgovornost vezana le na zakonik krivičnih zakonov, kateremu ste prisegli zvestobo in slepo pokornost. Toda, ali niste prisegli Zakoniku, v katerem je volk uzakonjen in ovca nikoli ne more ostati cela?

Zato si zastavimo še eno filozofsko vprašanje: Ali je pravica kdaj lahko pravična?

V atenski demokraciji je enakovrednost veljala le za volilce, za 'svobodne', kar je pomenilo petino prebivalstva, a za sužnje se ni bilo spremenilo nič. Ostali so brezpravni sužnji, manjvredni in zatrti v ponižnost. Le da je bil pred prihodom demokracije le en tiran, v 'demokratičnih Atenah' pa je bilo nenadoma tiranov trideset tisoč.

Tudi v obstoječem 'demokratičnem' svetu dogovarjanje velja le za bogate delodajalce v vladi, ki se med seboj, bolj ali manj diplomatsko, prerekajo o biznisu in trgujejo s stolčki in z delojemalci. A volilca 'demokrat' le izkoristi za le-svoje povzpetje na 'božji' položaj moči in ga, takoj po volitvah, manjvrednega sužnja, brčne. A volilci tega ne vidijo.

'Zakaj so slepi?' se lahko vprašava.

Opaziva lahko, kako ima beseda pravica na vse zatrte ljudi magično moč, saj je (tudi pravniki?) sploh ne razumejo in jo zato zamenjujejo s svobodo. Vendar 'pravica' ni svoboda.

Ljudje niso zavestni dejstva, da sta pravica-in-dolžnost neločljiv par, dva konca istega krepela, ki človeku greni življenje od začetka časa, saj je vsaka pravica dejansko privilegij in zato izvor dolžnosti.

‘Pravico’ imaš namreč lahko le, dokler ima ‘dolžnost’ nekdo drug. Pravica vedno naloži dolžnost drugemu, torej je ‘pravica’ osnova neenakovrednosti, vedno krivična, nikoli pravična. Do pojava demokracije je bil tiran imel pravico ukaza in kraje davkov, a suženj dolžnost pokornosti in pokore-dela.

In v obstoječi demokraciji, kjer je, po ustavi, vsak ukaz žalitev? Vsak privilegij greh?

V bitki za nadvlado in za čim večji kos torte le-zase, človek uničuje soseda, sonaravo, sootroke. In vsak ‘normalen’ državljan, vsak povzpetic, vsak ‘rak’ bi danes rad tja gor, kjer se ne dela, temveč se le jemlje-in-ukazuje. Plezajoč po lestvici uspeha na vrh piramide med ‘pastirje ljud-stva’, vsakdo hoče vse večje pravice. Kraljevski privilegij zase. Vsak ‘normalen’ si želi napeljati ‘zlato reko’ skozi svoj žep. Toda ali so normalni ljudje še ‘normalni? Ljudje? Je prilesti na pozicijo, kjer lahko daš ‘nižjim’ čim manj in zadržiš zase čim več je danes cilj vsakega ‘normalneža’. Ali vsaj imeti neko vezo blizu vzvišene pozicije, s katere se delijo privilegiji in določa dolžnost raji. Ker bi radi napredovali v ‘pravicah’ ali pa zavarovali obstoječe privilegirane pozicije, se volilci istovetijo z voljenimi ‘advokati’ njihovih ciljev in volijo obljubo sreče. Vsakdo voli: ‘Vsak dan vse več čokolade...zase.’ Zato ima vsak ‘normalen’ vernik države nekoga v vladi, kateremu zaupa, da zastopa njegov interes. Njegovo korist. In uzakonjenje le-njegovega interesa, državljanu pomeni ‘pravica’. In tudi ‘pravičnost’.

Je pravica torej tudi pravična?

Le opazujemo, kako je beseda ‘pravica’ postala past za vse zavistne, ki se hočejo prebiti navzgor med nepravilne pijavke. Le ker se počutijo prezrte od ‘imunih’, ogoljufane od krivičnih. In manjše se ljudje počutijo, bolj bi radi zrasli v brezsrčno ‘smetano’, bolj se borijo za pravico ‘biti kralj’. Bolj so ‘egoisti’. In bolj se počutijo ogoljufane, bolj jezno zahtevajo isti privilegij, kot ga imajo GORNJI. Zahtevajo enakopravnost pri delitvi smetane. Pravico ukaza. In večja je zavist sužnja, bolj si želi premagati kralja in sam postati kralj ter si podrediti vse sužnje. Vsi povzpetic bi radi pravico kraljev, pravico kraje-in-ukaza, le suženjev dandanes zmanjkuje, kajti nihče noče več sprejeti dolžnosti sužnja in plače sužnja. Nihče več noče ubogati in delati, kajti vsi hočejo ukazovati bratu in prodajati svoje brate. Vsi hočejo postati avtoritete, ki bodo rolalalale in ropapapale svet. Vsakdo hoče postati ‘veliki mag’. Toda suženjev, ki bi delali v bedi, medtem ko gospodarji na paradah jahajo na belih konjih, definitivno zmanjkuje. Zato kvazi-demokratske države, propagirajoč ‘pravica = svoboda’, izkoriščajo logiko ‘svetovnega policaja’ in rolajo in ropajo ‘tretji svet’, nesamozavesten in v tradicijo zavrt ‘stoječi’ svet.

Poglej kakšno šaro počno ljudje s človekovimi pravicami. In vsi se borijo za pravico. Ne borijo se za svobodo sužnja in odpravo suženjstva. Borijo se za pravico ukaza, privilegij kralja. Borijo se za novo - svojo diktaturo.

A ko umre pravica posedovati sužnja - in obmolkne diktat?

Ko umre rak in ‘bogovi’ za hip obmolknejo in s tem prenehajo ukazovati dolžnost, s katero sejejo v tlačene duše tesnobo in zavist in upornost, ter prisluhnejo vzdušju družbe in se zagledajo brez ‘SEBE’ okoli sebe, se iz krempljev diktature tesnobe in iz slepote avtoritete, ki požiga svet, lahko izvije spet ‘nov feniks’, novo inteligentno, nepristransko, obzirno in ustvarjalno bitje, radoveden otrok, brez vsake težnje po posedovanju pravice ukaza in

predpravice vnaprejšne obsodbe. A tudi brez dolžnosti-dolga do privilegiranih. Brez 'pufov'. Nedolžna duša. Svobodna duša. Brez pred-sodka. Brez stališča. In svobodno sodišče brez davka na strah. Za svoje razsodbe odgovorno le NEpristranskemu pogledu. Kot Sokrat odgovorno le krepostnosti. Bogu.

A komu so odgovorni politiki? In sodniki? Stranki ali ljudstvu? Kaj pa gospodje ministri? Komu odgovarjajo oni? Kot psi se koljejo za proračun in že v naprej so bili vpredli in zapravili v svoje 'biznise' prihodek naroda, ki se bo stekel v zakladnico šele prihodnje leto. Vsakdo hoče čim večji konec torte le zase. Vsak minister. Vsaka stranka. In davkarija mora sedaj iz Slovencev kot iz limone iztisniti davke, potne srage in kri, le da se vse 'zlate poti' ministrov pozlati. Pa četudi ljudstvo crkne.

Nihče ne razmišlja o Sloveniji. Še manj o ljudstvu.

Vsakdo skrbi in se trudi biti 'dober gospodar' za le-delček 'zaupnega' mu vrta, (odgovorno) zaliva in odločno brani le svoje grede in grehe. In izkoristi vsako priliko, da potepta in poserje vrt sosednega ministra. Ne briga ministra za vojsko, kot kažejo dejstva, koliko bo 'ostalo' za kulturo in socialo in zdravstvo in za penzioniste. Vseeno mu je, vojaku, za ljudstvo. Tudi če ne dobi NIČ. Važni so generalom le 'gromi' in 'strele', strategije in taktike. Pripravljanje na naslednjo vojno. Le da se lahko igrajo vojno. In sprevrženemu kaplarju je le do tega, da ima puško in se lahko igra s 'smrtjo v roki'. Igra se boga, gospodarja nad življenjem/smrtjo otroka (obveznika), ki mu pride v roke. (Zaupnega mu) otroka povsem nekaznovano v nedogled muči in ponižuje v črva, ga ubije v 'pojem', mu zlomi srce in dušo, mu dokaže, da je drek, manjši od makovega zrna, ničla, in mu v glavo vbije brezpogojni odziv ubogljivosti. Da bo brez razmišljanja ubil na ukaz gospoda. Kot pes na žvižg.

Vsa ministrstva in vse stranke pohlepno trgajo na koščke kri in potne srage ljudstva in slovensko dušo. Kot osli jo vlečejo narazen, namesto da jo držijo skupaj. Prepirajo slovensko ljudstvo in vnašajo v vse bolj jezne ljudi vzdušje zmede in shizofrenije. Svoje lastno stanje.

A komu so GOSPODJE odgovorni za razbijanje Slovenije in cepljenje slovenske prešernove 'ženske duše'? Komu odgovarjajo za svoja dejanja vsi ti navijači, pristranski dobičkolovci in izterjevalci, ki z izkrivljenimi pogledi ujed lovijo le korist ZASE in le za SVOJE, in od ovc in molznih krav vse bolj pohlepno zahtevajo le ZASE?.

Komu je odgovorno Vrhovno sodišče države? Ustavno sodišče?

Komu je vsakdo izmed nas 'zavezan' polagati račune oziroma dati odgovor? Komu vsakdo odgovarja in PRED KOM se zagovarjamo, če vzamemo, da smo sojeni in da se moramo zagovarjati?

Smo zavezani in odgovorni državi? Odgovorni Vatikanu? Zavezani Cehu? Družini? Ali smo zavezani in odgovorni le sebi? Pravičnosti? Bogu? Žrtvovanim otrokom? Umirajočemu drevesu?

Katera med zavezami je prava zaveza in prava odgovornost?

Ali zavezanost sočloveku izključuje odgovornost do lačnega berača? Ali odgovornost cehu izključuje zavezanost ljudstvu? Ali zavezanost cehu in udobnemu življenju odtehta odgovornost ljudstvu oziroma pravičnosti?

Vse dokler odgovarjaš gospodu, si suženj. Tlačan. Ko svoja dejanja nič več ne opravičuješ s 'Tako mi je ukazano. Tako pravi zakon. Tako piše v sveti knjigi', si samostojen. Prevzameš odgovornost in trdiš v svojem imenu in si za svoja dejanja odgovoren le bogu. Vsem.

Svobode v vzdušju še vedno ni oziroma je je (spet) vedno manj...

Zakaj?

Ker še vedno ni niti odgovornosti do okolja niti zaupanja?

Politiki, ekonomisti in pravniki so si bili vzeli pravico bogov, pravico pisanja zakonov, pravico sodbe poti ljudstvu, pravico pobiranja davkov in kaznovanja. Vso dolžnost (davek) in odgovornost (kazen) so bili gospoda zvito preložili na državljana; sami pa so se bili skrili za imuniteto nedotakljivega 'interesa države' in postali 'untouchable'. Nedotakljivi. Zato nihče več ne stoji za obljubljami. Le brezobziren pohlep po pečatnem prstanu, po moči. Kraja države gospodom pravnikom 'še ni svinjarija' in pravični se zdijo sami sebi, ko delijo ljudstvo na pravno žive 'gospode' in pravno mrtvo 'ljudstvo'.

Pravo je zato izgubilo kredibilnost in besede zato povsem izgubljajo smisel. So le še leporečje. Sofisti vladajo le še bedakom in številke eko-nomom. Zaostali so, intelektualci, pri računanju, a lepota matematike je za njih 'višja' filozofija. Zato le preračunavajo življenje in iščejo dobiček...

in....

...ko ne krade glava, ni treba, da roka roki ukrade. Vse dokler pa je glava shizofrena in vzvišeno skrbi le zase, morajo krasti tudi vsi ljudje, da sploh preživijo, saj morajo 'futрати' sebe in še požrešno glavo povrhu.

Skromnost in poštenost se zato začneta lahko le pri glavi.

Če pa oče požrešno krade, sin ropa.

Slomšek ali Trubar?

Nekoč je živel slepec.

Svet okoli sebe je le tipal, občutil 'zunanje' kot grobost/nežnost ter poslušal pripovedovanje o svetu. Skozi opisovanje in razlago 'glasov' iz zunanjega sveta, si je v svoji glavi o svetu in svetosti/prekletstvu sveta ustvaril predstavo.

Nenadoma je slepi spregledal.

Predstava o svetu v njegovi glavi, statična slika, sestavljena iz 'poročil' in 'reklam', se je razpočila kot milni mehurček.

....

Nič ni več tako, kot mu je bilo pripovedovano.

Obstoječe je tako lepoooo.

Škofa Slomška sta nam, tako nevernim kot vernim Slovencem, za slovenskega in krščanskega svetnika vsilila rimska cerkev in rimski nadškof Rode, pod krinko, da je bil vele-Slovenec....

Zakaj vsilila?

Poglejmo dejstva.

Nadškofovo dandanašnje gromoglasno poveličevanje 'bitke za slovenstvo' škofa Slomška, kot tudi trenutna nadškofova napihnjena panika o izumrtju Slovencev zaradi splava (a v enem dnevu se na Kitajskem rodi več otrok kot v desetih letih v Sloveniji, torej je vsaka sanja o 'številčni zmagi' iluzija), je trenutno mogoče, ali pa tudi ne, uspešna politična poteza cerkve pri nabiranju volilcev-darovalcev. Papeški veliki šov-biznis naj bi vse vernike, ki samovšečnim ceremonijam cerkvenih politikov verjamejo, povzdignil v 'blaženo radodarnost' ter vse katolike Slovenije zavezal v navdušene zagovornike 'vračanja' po vojni cerkvi zaplenjene imovine. Na ta način, z vzbujanjem 'pripadništva' v vernikih in 'polarizacijo' ljudstva, škof Rode in Vatikan silita in, preko versko blaznih in blaženih, izsiljujeta Državo Slovenijo k 'radodarnosti' do rimske Cerkve.

A vsako poveličevanje lastne nacionalnosti, na katerikoli strani, brate v Kristusu na sončni in senčni strani Alp, razdvoji na med seboj skregane, navzkriž gledajoče, vasezaprte jezikovne pripadnosti. Rimska Cerkev dandanes s svojimi ceremonijami poviševanja spet po nepotrebnem povečuje nacionalizem in pogreva med-nacionalno 'mrzlico' med Slovenci in Avstrijci. S tem podira sožitje in podžiga Heiderjev nacionalizem, ter po nepotrebnem večja prepad med ljudmi dveh različnih jezikov. Torej (zopet) v sami osnovi ruši krščansko složno skupnost na obeh straneh meje. In edino krščansko zapoved. Vsi smo bratje.

Ali pa so eni bolj-bratje in eni manj-bratje, gospod Rode?

Za časa škofa Slomška so bili, tako Avstrijci kot ljudje 'dežele kranjske', vsi kristjani, to vemo vsi, saj kake druge izbire tudi imeli niso. In Slomšek, 'krščanski' škof, ki naj bi kot 'ljubeči brat' sadil seme ljubezni in vzdušje sožitja ter razumevanja med vsemi brati tega sveta? Škof, ki je bil prenehal biti kristjan v trenutku, ko je postal aktiven lokalpatriot, naj bi zdaj dobil svetniški sij? Za kaj? Za svoje ščuvanje slovensko-govorečih proti nemško-govorečim? Za podžiganje sovraštva kristjanov proti kristjanom? Bratov proti bratom? Ali pa zato, ker je, kljub zagriženemu 'slovenstvu', še vedno ostal zvest buržuj rimske cerkve?

Če torej pogledamo nepristransko, je dandanašnje povzdigo-vanje 'junaškega Slovenca' Slomška v 'slovenskega' svetnika, kot poveličevani nacionalizem Slomška, že v svojem samem bistvu prav gotovo protikrščanska dejavnost. Ščuvanje brata proti bratu, netenje vojne in sovraštva med brati in med sosedi, vsaj kot razumem sam, prav gotovo niso krščanska dejanja, KAJTI noben človek, ki se je bil zavezal Kristusu in sebe kliče 'kristjan', kaj šele duhovnik kristusove cerkve, ne more nikdar biti pristranski pripadnik oziroma navijač nobene lokalne skupnosti. Kaj šele, da je aktiven nacionalist, saj se krščanska ljubezen, usmiljenje in odpuščanje ne ozira na nacionalne ali rasne ali kakršnekoli meje. Ozira se na vse brate in sestre sveta ter jih povezuje v prijateljstvo preko vseh državnih, cerkvenih, redovniških in družinskih plotov.

Cerkev torej s svojim dandanašnjim 'vele-slovenstvom' spet, namesto da šiva, sama razbija sožitje, demokratično povezovanje, krščanstvo, kot je bil krščansko bratstvo razdvajal in med narodi rušil slogo tudi nacionalist - škof Slomšek. Če pa škof Slomšek resnično zasluži medaljo zaradi 'zaslug za slovenstvo', bi mu pri-znanje morala prav gotovo dati slovenska država, gotovo pa ne brez-nacionalna cerkev, ki se sklicuje na svetovljana Kristusa.

Če pa je 'zaslužen za slovenstvo', na čemer gradi Slomškovo svetost rimska cerkev, res pravo in pravično merilo za proglasitev krščanskega svetnika, v kar sam sicer močno dvomim, potem mi ni jasno, zakaj ne sveti avreola nad glavo generala Majstra in njegovih odločnih 'mejašev'? Določili so bili meje med 'Slomškovimi' in 'ne-Slomškovimi'. Zakaj večna luč ne osvetljuje potem obrazov vseh otrok, ki so bili izničeni v boju za samosvojest in nepodrejenost? V bitki proti kateremkoli duhovnemu okupatorju ali telesnemu diktatorju?

Zakaj npr. rimokatoliška cerkev vidi svetnika celo v žensko-mrzkem numerologu Plečniku, pa čeprav sploh ni bil duhovnik (a bil je mason!)? Kaj pa ostali vrli Slovenci? Zakaj gospod Rode ne vidi njih? Npr. občutljivega in ranljivega buditelja 'ženske duše', romantično cirotičnega trpina Prešerna? Skoprnelega Simona Gregorčiča? Ali npr. znanstvenika, dobrega ljudskega pastirja Valentina Staniča? Zakaj vseh teh vele-Slovencev, niti nobenega od protestantov, gosposki Rim, NADškof Rode in (kot ona dva) seveda vsi pravoverni papežani Slovenije, tako vztrajno prezirajo?

Kajti, ako svetnik resnično ne more biti noben laik (kar go-vorice o kandidatu Plečniku zanikajo), temveč 'božji' postane lahko le posvečen duhovnik, naziv prvi slovenski svetnik prav gotovo zasluži edino-le Primož Trubar, pravi ljudski oče Slovencev in učitelj slovenstva. S tem se najbrž strinja vsaka slovenska duša.

Pojavlja se mi vprašanje, gospod nadškof in podpapež Rode, zakaj je bil, na prvem obisku, kot tudi na drugem, gospod papež 'pozabil' omeniti zaslužna dejanja in dobrohotno svetost najpohlevnejšega kaplana, prvega novo-slovenca Trubarja? Pa tudi recimo njegovega prijatelja Dalmatina, ki je bil Slovincem poslovenil Sveto pismo ali Bohoriča, šolnika?

Vsi ti pobožni protestantje, Trubar, Dalmatin, Bohorič, protipapeško usmerjeni kmečki fantje, in vsi nadaljnji pričujoči slovenski književniki, so dejanski stvarniki današnjega

slovenstva, saj je jezik koda in v kodi logika, ki ljudi 'ustvarja'. Popolnoma nevede in nenamensko so ljudi enakega jezika in načina mišljenja neizbežno združili in jih zavezali v prapor pod novo 'skupno besedo'. V soljudi so bratje protestantje z 'materinim jezikom' vzbudili davidovski dvom in ohranili v slovenščini kmečko pamet. Ponovno so ukoreninili slovensko dušo, pozorno kmečko dušo. Prebudili v soljudih zavedanje 'materinih korenin' in matere narave, Vesne, Pomladi, Lepote in triglavega boga. Jezik matere, čustven in ranljiv, je bil povezal ljudi v skupnost in proizvedel današnjo slovensko dušo in kulturo, katere svet(il)niški sij bi prav gotovo moral zasvetiti nad glavo dohtarja Prešerna, ki je s Krstom pri Savici prikazal Slovincem usodo od papežanov pobitih Katarov in nakazal propad države in cerkve ter rojstvo zaljubljenega para, 'svete' družine in otroka ljubezni. Z Zdravljico je vsem ljudem tedanje dobe zatežil k spravi narodov in otroka napotil v ne-podredljivo sosedstvo. V sožitje.

Ali gospod Teologija - rimski podpapež na slovenskem -lahko torej vsem Slovincem in tudi preostalemu svetu razodene skrivnost in razjasni vzrok, zakaj Slomšek JA in Trubar NE?

Trubar je bil prvi dejanski buditelj etike in 'materine zavesti' na Slovenskem. Prav kot je bil buditelj slovenstva v Prešernovem romantičnem času, v svojem trenutku, prav gotovo tudi škof Slomšek. Le da Slomšek, zvest pion Rima, ni spodbujal materine etike, kot jo je bil protestant Trubar, temveč je bil, kot priča njegovo delo in modro 'učenje', zagovornik pretepanja in mučenja otrok v ubogljivost cerkvi in v nesamostojno razmišljanje. V služabništvo. V spoštljivost in radodarnost 'božji' cerkvi. Zato je Slomšek gotovo res zaslužen za rimsko pastirsko cerkev, saj je cepil v otroške riti s palico prestrašeno prilagodljivost, ter z nežno 'rokico' utrjeval očetovo - papeško katoliško moralo. Gosposki red. Ni pa Slomšek, če smo pošteni, bog ve kako zaslužen za krščanstvo. Sožitje. Prijateljstvo.

Zakaj torej Slomšek 'ja' in Primož Trubar 'ne'?

Kristus je bil odpustil celo svojim krvnikom - avtoritetam (židovske) cerkve -, in je slepim očetom in bratom, vernikom 'navznotranje pripadnosti', nastavil še drugo lice. A rimokatoliška cerkev oziroma rimsko cesarstvo, skrivajoče se za ime križanega, že tisočletje ljudem govori o skromnosti in radodarnosti Kristusa, a sama ostaja še naprej pohlepna in nosi le v svojo zakladnico. Še naprej steguje svoje roke po toSVETnem bogastvu, pridiga pa neprestano ljudem o bogastvu v nebesih in 'tosvetnem' odpuščanju, čeprav sama ne zna 0-nič na tem svetu odpustiti. Niti bogastva. Niti ljudi. Brez vernikov ne moreš ne prodajati ©, ne pobirati 'ubogajme', ali ne? Brez spoštljivih vernikov oziroma služabnikov ni strežbe.

Jezus je bil vse otroke in starše sveta sprejel v svoje upoštevanje in otrok je, vsem zblojenim staršem, bratom in sestram odpustil njihovo začaranost v različne zablode. A Vatikan, skrit za podobo križanega, ne zna odpustiti. Najprej se je bil maščeval židom. Stlačil jih je za bodečo žico v geta, jih označil kot manjvredne in preklete in jim prepovedal saditi in žeti. In židje so morali, ker niso bili smeli saditi semen, začeti 'saditi denar'; in postali so, neizbežno, bankirji Evrope. In voditelji denarnega sveta.

Beri zgodovino in opazuj, kako se je bil Jezus osvobodil zavezanosti le židovskemu izročilu ter prenehal biti vzvišen nad 'ne-obrezanimi' nejudi. S tem se je bil izmaknil slepi pripadnosti, slepi ubogljivosti 'izvoljenemu' narodu. Izgubil je pristranskost ter postal prvi svetovljan - kristjan. S tem evolucionarnim premikom identifikacije iz 'grupe' na 'celoto', je v temelju razbil in razblinil staroplamensko zavezo. Odprl pot v mednarodno sožitje... in bil zato seveda, 'grešni' kozel, križan.

Kot Jezus izraelski 'stari zavezi', se je bil v svojem času uve-ljavljeni rimski teologiji in miselnosti: 'Le MI smo božji in kar mi prekolnemo je mrtvo.', uprl tudi uporni Primož Trubar. Uprl se je napuhu rimske 'svete dogme' in ni mogel verjeti v sveto ne-zmotljivost objestnih papežev, zato ga Vatikan še dandanes imenuje 'heretik' in njegovo življenje, njegovo razmišljanje in delo, za 'nezmotljivi' Rim, sploh ne obstoji. Kajti uprl se je bil 'satan', sin slovenske matere, podbogom papežu in rimski dogmi in 'svetniški' cerkvi, katera pa s Kristusovim 'mi se mamu radi', nima ničesar skupnega, na kar kaže tudi izključujoč, nebratski, zaničljiv odnos 'svete cerkve' do brata Primoža. Kajti tako kot Vatikan ni bil odpustil židom, še vedno ni 'odmeril' niti Primožu Trubarju. Še do dandanes mu zameri, da je bil protestant in je bil torej prostovoljni odpadnik od 'svete' cerkve. Trubarjevo mehko srce in zaupanje ženske duše, ki ga je bil vsem ljudem kranjske naklonil z lastno besedo, mačisti v cerkvi vztrajno prezirajo, a svoje jezuitske junake, zagovornike trde vzgoje, očetove morale in palice, seveda papežani spretno povzdigujejo v nebo.

Res je, da je zaradi poslovenjenja vere in prevoda svetega pisma v poljedelski slovenski jezik, Rim slovenske protestante izobčil in preklel. Ali upravičeno ali ne, bo odločil opazovalec vsak zase, saj so bili protestanski prevajalci svetih pisem pahnili Evropo v nenadno jezično zmedo in nerazumevanje. Ukinili so bili namreč uradno latinsko Evropo in nastal je Babilon. V vse glasnejšem in ostrejšem prepiru med nacionalno ozaveščenimi narodi je latinski brezdušni matematični jezik 'božanske' modrosti zamrl. Med na-rodni Evrope in med cesarjem, 'očetom' - tiranom nad narodi, se je pričelo večati neslišanje. Rast narodne zavesti in zahteva po svobodi naroda je večala napetost in sprtost in zaplodila 'pomlad narodov' in razpad srednjeveške Evrope, prvo svetovno vojno. A še ni bilo dovolj. Naraščajoče zavedanje jezika je bilo preraslo v zavedanje globjega bistva in skupnih korenin različnih narodov. Prastrahovi so se dvignili in nenadoma se je panslovan stpel z pangermanom. Kmet s kraljem. Poljedelska in lovska logika, panslovska in pangermanska zavest sta se zruvali med seboj. In v strahu pred kmetom je superking, ego2, nadčlovek Hitler svoje vodljive ovce potegnil v nadnarod in jih potisnil v drugo svetovno klanje. In trgovci z vojno so si meli roke in služili z vojno....

A...

Ozrmo se nazaj na svetništvo in upravičenost svetništva.

Za razdvajanje in cepitev kristjana od kristjana oziroma za dejanje herojskega vzpodbujanja sovraštva/zaveznitva, a v povsem drugačnih političnih okoliščinah, Slomška danes Rim povečuje v blaženega, Trubarja pa so bili nekoč prekleli in še vedno v njem vidijo le škodljivca njihovim dogmi.

Toda pogledano z nepristranskim zgodovinskim vpogledom, Slomšek prav gotovo ni prvi 'slovenski svetilnik', to je prav gotovo Trubar. Slomšek dejansko ni niti pravi krščanski svetnik, saj ni, kot je bil Kristus, ne glede na medsebojno sprtost ljudi, sejal nenasilje in odpuščanje in blagoslov vsem. In razbijajoč krščansko skupnost na 'nacionalne sovražnike' in v navijaški spopad? Slomškov nacionalizem je sad povečane 'notranje zaveze', ki vedno plodi sovraštvo do 'drugačnih'. Nemoralnih? Heretikov? To prav gotovo niso krščanska dejanja.

Torej je v Sloveniji s Slomškom dejansko ustoličen, niti krščanski, niti slovenski, temveč prvi rimski svet(ill)nik. Povišuje Rim vedno le svoje, le ubogljive pripadnike rimske cerkve in kimavce prestolu. Ne?resnične svetnike?

Te-izem in teo-centrizem izhaja iz ozaveščenja minljivosti človeka oziroma opazitve nebogljenosti človeškega bitja v primerjavi z močjo večne narave. Strah pred obdajajočim, v katerem živimo in ki nas tepe s potresi, poplavami, ognjem in orkanskih vetrovi je osnova vere. Vse religije izhajajo iz človekove tesnobe pred misterijem smrti in iz

strahu pred človeku nerazumljeno naravo. Brez smrtnega strahu ni vere. Vsi religiozni sistemi temeljijo na iracionalnem strahu. Zato je center vernikovega sveta smrt. Iracionalno. Nerazložljivo. Neznano.

Toda današnji prepotentni ateistični racionalist smrtnega strahu ne pozna in neznano zanj ne obstaja. On trdi, da obvlada. Antropocentrični kartezijanski Narcis, 'homo economus', ujet v poznano, v meje svoje logike in omejen v statistične podatke o obdajajočem svetu, si v svoji prevzetni objestnosti domišlja, da obvladuje življenje in nadzoruje dogajanje, zato smrtnega strahu ne pozna in zato ne prizna niti boga (razen če se ne strese zemlja). Kajti vsak Narcis je sebi bog.

Človeška zgodovina nam kaže dve zgodbi. Zgodbo med-človeškega odnosa v družbi. In zgodbo človekovega odnosa do obdajajočega sveta.

Ta dva odnosa krojita vzdušje človeške družbe. Opazujemo lahko, kako odnos med ljudmi potuje, počasi a vztrajno, iz egoističnega - avtoritativnega odnosa faraon/suženj v starem Egiptu, preko poskusov demokratičnega vzdušja, kjer svoboden človek svobodnemu človeku ni suženj (stara Grčija, sedanost), in teži in teži in teži proti ekološko ozaveščeni harmonični družbi.

Človeštvo nezavedno torej neprestano teži. Pritiska. A ne vidi, kako hrepeni k netežeči skupnosti, živeči v sožitju (in ne več v borbi) z naravo (drug z drugim). Vsi ljudje tega sveta nezavedno ali zavedno, težijo k harmoniji, v vzdušje, v katerem se vsak posamezni 'atom' vidi kot le-drobčen delček, kot nota v melodiji dialoga še neraziskanega boga Eko-logOSA in prezrte boginje Eko-zoffije.

Vsi poznamo sproščeno vzdušje neprisile, brezčasja, ko te ničesar ni strah in ti nič ni treba. In tudi vzdušje paničnega strahu in brezčasje tesnobe in naglice. A vzdušji teh dveh 'brezčasij' sta si v diametralnem nasprotju.

Trenutno živimo v vzdušju, kjer je prijateljska pomoč z zakonom postala prepovedana. Duhovna morala večine držav-ljanov Slovenije je na psu, saj jim 'ukrasti' pomeni 'zmagati', beseda etika pa je sodobnemu liberalcu postala predmet posmeha in zasmeha. V dnevni politiki zato danes poslušamo, kako 'božji zagovornik' nadškof Rode s prižnice povsem upravičeno kritizira dandanašnji objestni egoizem - ateistični antropocentrizem - 'Človek sem vsemogočen bog' -, in povsem upravičeno kaže na nemoralo, na napuh in objestnost v brezobzirnost in agresijo drveče družbe, ter kritizira krutost današnjega brezsrčnega narcističnega utilitarista liberalne - predatorske - družbe, ki zanemari vse prisotno in ne vzame v upoštevanje niti otrok, niti žene, kaj šele, da bi upošteval naravo, stvarnika, stvarjenje in stvarnost, saj so številke - ocena, diploma in število zmag in številka na računu - tisti edini bog, v katerega današnji ekonomist verjame.

Toda, ali je nadškof Rode res drugačen od pokvarjene družbe, katero vzvišeno kritizira? Koga on jemlje v 'obzir'? In koga na 'vizir'? In koga prezira?

Tudi sam nadškof je, prav kot poslanci in država, zelo dober gospodar, toda očitno ne gospodar, dobromisleč ljudstvu Slovenije, saj je, v nasprotju s podobo Kristusa, pohlepen ekonom le-Vatikanske zakladnice. Ali na to ne kaže njegovo pohlepno stegovanje rok po bogastvu, po gozdovih in posestih Slovenije? In, kot teolog je, prav tako kot vsi pismouki, brez dvoma racionalist, numerolog, logik, saj beseda 'teo-logija' pomeni logična, matematična razlaga boga oziroma racionalna definicija neopisljivega in nerazumljenega.

Toda racionalizacija iracionalnega je sama po sebi, ali se ne zdi tako?, absurdna kontradikcija. Definicija nedefiniranega je, če že ne čista domišljajska samoprevara, vsaj vedno-nepopolna slika. Torej je z nezmotljivo 'božanskostjo' papeške resnice o Bogu in nezmotljivostjo VTIKANA in popolnostjo nadškofa Rodeta in njegove cerkve, nekaj očitno močno narobe.

Vendar, vsem očitno je tudi, da objestnosti in samoumevne nadutosti, torej sebe samega in svojih vzvišenih zablod, vzvišena cerkvena gospoda (kot tudi posvetna), ne vidi. Ni zavestna lažnosti svoje prevzetne trditve, da je boga moč ujeti v kletko logike in celo stisniti in uzakoniti v 'sveto' dogmo. Tudi ne vidijo svojega napuha niti absurda vsake dogme, ki trdi, da je le-ona to nemogoče dejanje - ujeti boga - edina storila. Zato, slep za lastno slepoto, gospod nadškof Rode lahko čistega srca avtoritativno grmi s prižnice kot zaščitnik in generalmajor boga in s svojo lučjo po Sloveniji išče 'prave ljudi'. Kot Diogen po Korintu. A Diogen se je bil odpovedal zlatu, živel je v praznem sodu in iskal je človečnost, ne spoštljivega, prikimavajočega vernika, ki gospodu poljublja eno roko, medtem ko ga druga roka krade. Zbiranje 'le-pravih' na kup v skupno kimanje in skupno jezo je, do sedaj, še vedno prineslo naše/sovražne in versko vojno.

Ali nas gospoda iz Vatikana ne vodijo v nove?

Kajti nadškof Rode s svojim vzvišenim odnosom do ne-teološke znanosti in ponižujočim odnosom do vseh nepripadnikov Rima, katere ponižuje v 'preklete heretike' in 'kriminalce', cepi ljudstvo Slovenije na Rimu pokorne 'božje otroke' in od Rima preklete 'satanove otroke' ter med ljudstvom plodi navijaštvo in sovraštvo. Gradi plotove, ki so že bili pričeli gniti. Trdi in utrjuje te trhle plotove in obziduje svojo 'sveto resnico' o bogu in vero v 'sveti Vatikan' hoče celo vcepljati v šolah kot edino pravoverno vero. Preklinja in trobi kot nebeška trobenta ter grozi vsem 'krivovercem', a zraven svojim ovčicam leporeči o sveti ljubezni in odpuščanju in o celosti - nerazdvojenem bogu. In o tem kako nečlovečni in nekrščanski so bili in so komunisti, ki podtalno, kriminalci, nasprotujejo Vatikanu 'vrniti' Slovenijo in preprečujejo nadoblast nadškofa.

Le eno merilo: pripadništvo Vatikanu in spoštljivo uklanjanje dogmi - določa odnos nadškofa do soljudi, a Jezus se je bil odrekel sovraštvu - pripadništvu kakršnikoli grupi BOŽANSKIH navijačev. Ravno s tem dejanjem, z odpuščanjem sovraštva, je razvezal 'staro zavezo', navznotranjo zavezo, katero je bilo vezalo le skupno sovraštvo do vseh nepripadnikov in do drugih vračev, drugih 'notranjih zavez'. Prenehal je Jezus čutiti kot pravoverni žid. Prenehal je biti pripadnik vzvišenega nacionalizma 'izbranega naroda'. Z 'novo zavezo', zavezo z vsemi otroci sveta v enakovrednost, je porušil vse obstoječe piramide moči in postal prvi vsem enakovreden pripadnik človeške vrste - prvi humanist, in, ker ni bil pozabil na celoto -boga-harmonijo in je zato oooooopazil in zaznaval lepoto stvarstva, je prvi iz izraelske korenine spregovoril tudi o rajju na zemlji.

Izraelov sin Jezus je torej ponovno 'oživil' od očetov prekleto mater Zemljo. Spregledal je bil zablodo očeta Izraela, ki je bil tako zemljo in žensko preklel. S tem je bila v njem obujena 'ženska duša'. Postal je prvi zavestni ekolog. Prvo celostno bitje sveta. Nežen in do vsenarave občutljiv človek.

Egoist živi le zase,

zbira le zase in čuva svoj, čim večji zaklad zase. Vse 'zunanje' mu pomeni 'plen'.

Humanist vidi vse ljudi kot sebi enakovredne. Zato zavrača egocentričnost posameznikov (egoizem) kot tudi vasezaprt omejenost religioznih - državnih - klubskih, družinskih 'notranjih zavez' (ekskluzivizem), toda, ker je še vedno usmerjen antropocentrično, še vedno povečuje človeško nad naravno in zato humanist naravo vidi kot svojega sužnja - neživo stvar - 'zrezek'.

Ekolog vidi tako rakavost egoizma posameznika kot rakavost samo-povečanegegoizma 'notranje zaveze' omejenih grup (skupinske hipnoze), kot tudi rakavo objestnost antropocentrizma nasploh, saj 'sveti humanizem' ponižuje sonaravo in s tem posredno uničuje tudi sebe - človeštvo. Ekolog sočloveka, kot tudi nečloveško sonaravo sodoživlja kot božje delo. Harmonično sozvočje. Raj v bogu. Zato je ekologu VSE obdajajoče živo in bambi ima dušo, za razliko od racionalističnega ekonomista, kateremu VSE pomeni le hrana oziroma denar.

'Po dejanjih so prepoznavni, ne po besedah,' nas uči Jezus.

Dejansko - v svojem obnašanju - nadškof ni niti ekolog (saj je ekonom Vatikana in je zemlja zanj, razen na od njega-samega požeganem britofu, od boga zapuščena, mrtva in prekleta), niti ni, v nasprotju s Kristusovim 'vsi se mam radi', humanist. S svojim izključujočim vaticano-© ent® izmom zanika Jezusov brezcentrični humanizem - človečnost in s tem v celoti zanika Jezusa in njegovo demokracijo ljudstva in narodov.

Torej ni le ignoriranje 'heretika' Trubarja, ta cerkveni vzvišeni ekskluzivizem, čemur rečemo lahko izobčenje, v popolnem nasprotju z Jezusom, ki ni bil iz svoje ljubezni izobčil nikogar, niti lastnih zavedenih krvnikov ne. V nasprotju s krščansko 'novo zavezo' je tudi nadškofovo uslužno lokalpatriotsko pripadništvo, njegova ekonomska uslužnost in zavezanost Rimu. S svojo pripadnostjo Rimu deluje nadškof Rode protislovensko, kot tudi proti-krščansko. Navidezna dobrohotnost slovenskemu ljudstvu, kateremu, z 'božansko prezirljivim nasmeškom na ustih pridiga o spravi in poštenosti', je le krinka, saj zadaj velikopotezno siromaši taisto ljudstvo za gozdove in posesti.

Nepristransko oko se zato sprašuje: Ako gospod nadškof ni niti ekolog in ne humanist (kar vse je Jezus bil), kdo in kaj potem NADškof v resnici je?

A karkoli si pač rimocentrični teocentrik (sluga ?dveh? gospodarjev) gospod nadškof, služabnik podboga papeža, domišljajo, da že 'so', nepristranskemu opazovalcu pravično oko in čista logika govori, da bog prav gotovo ni(so). In prav gotovo se lahko 'vikajo' ali celo 'onikajo', saj se obnašajo shizofreno, če naj bi shizofrenija pomenila razcepljeno ali 'razpadlo' - paradoksalno osebnost, ki pol dneva hodi v eno, pol v drugo smer. Govori eno, dela drugo.

Govorijo nam gospod duhovnik Rode pri maši 'eno', a po maši gospod ekonomist Rode počnejo 'drugo'. Govorijo gospod(je) 'v dobro Slovenije' in 'v imenu ljudi Slovenije' in 'v imenu boga', toda nosijo le v vaticansko zakladnico. Svetu gospod(je) Rode(tje) kažejo torej obraz ponižnega in dobrega, zaščitniškega božjega pastirja slovenske črede, a istočasno nosijo v Vatikan in zraven kaže(jo) mačistični obraz Narcisa, ko s trenutno modernim veleslo-venstvom spodbuja(jo) Heiderjev ego2 v neonacizem. Izsiljuje(jo) državo Slovenijo. Si protikrščansko in protislovensko prisvaja(jo) ljudske gozdove za Vatikan 'v imenu Vatikanskega Imperlaiaia. Kot tudi ignorira(jo) oziroma ponižuje(jo) Trubarja, ko pristransko navija(jo) le za 'svoje' - in s tem seveda misli(jo) na vaticanske.

Delanja prihajajo iz srca, besede iz razuma. In odnos, ki ga gospod(je) Rode(tje) kažejo do obdajajočega sveta, prav gotovo ni Jezusovski. Celosten. Nepreračunljiv. Nedolžen.

V svojem pristranskem navijaštvu za bogatost 'rimske svetosti' so presvetli in presvetleni gospod(je) oberškof(je) svetlobna leta stran od odprtosti in vseodpuščajoče občutljivosti, od ranljivosti in dobrote Jezusa. Kajti ne pozna(jo) vzvišeni gospod(je) ne odpuščanja (saj ne odpustijo niti kači, niti Evi, niti judom, niti Trubarju, niti ne znajo iz svojih rok 'odpustiti' gozdov, kaj šele človeških duš, iz karerih sspijejo nektar - najboljše).

Jezus se je bil odrekel oblasti nad ljudmi, odpustil posest in besedo očetov zanikal kot voditeljico človekove poti ter pristopil svetu nepristransko. Ljubeče. 'Vse je svetost!'

In tisočletja kasneje?

Le, kar je od njih samih, od posvečenih posvečeno, jim je, gospodom, na tem svetu sveto. Duša, po njihovem, je le na pokopališčih in v cerkvah... kajti preklel je bil nekoč gosspod pismouk mater Zemljo.

.....zato, le še to

.. tudi kAMEN jOČE

Vzemiva, gospod Rode, prazno sobo. Zapuščeno. Le šest ploskev. 'Mrtvo'. Moreče. Brezdušno. Jetniška celica.

Ko v sobo postaviš puško? Ali se ne 'voha' smrt? Strah?

Vrziva puško proč, v sobo postaviva dehteče cvetje in odpriva okna na stežaj. Vzdušje sobe se spremeni, ali ne? Soba nekako 'oživi'. Dobi lahkOtnost in dimenzionalnost.

Obesiva po steni še umetniške slike in na omaro postaviva modre knjige. Vzdušje postane osebno. Dobi kulturo in dobi karakter. In ko v peči zakuriva ogenj, vzdušje sobe postane domače, ali ne? In ko v sobo posije sonce in zapojejo ptički, da napolnijo vzdušje v raj?

In ko vstopi gospod nadškof Rode? Nekaterim zasveti luč, a drugi zavohajo d® oe© . Kdo bi vedel, kdo voha prav? Gospod? Berač? Otrok?

A ne glede na vse vonjave in ne glede na dolge in kratke nosove, gospod nadgospod podpapež Rode, lahko oba vidiva da ima vse dušo, ne le požegnana pokopališča in cerkve.

Tudi puška ima dušo. Kramp ima dušo. Igrača ima dušo. In le puški, krampu in igrački je 'dušo' in vzdušje vdahnil človek. Vse preostalo je božje stvarjenje.

Božje stvarjenje je vsak otrok vsak bambi vsak cvet vsak kamen. Zemlja je božje stvarjenje, ni stvaritev človeka, zato je noben človek ne more prekleti v neobstoj niti blagosloviti v večjo svetost. Vsa Zemlja je svetost. In vsa zemlja je blagoslovljena, ne le tista, od posvečenih posvečena.

Svet je povsem drugačen, kot so ga bili otroku raztolmačili starši. Kot ga nam, otrokom, razlagate OdrASLI. Svet je takoooo čudovit. Tako živ. 'Tekoč'. Duhoven. Zemlja ima dušo. Človek ima dušo. Žival ima dušo. Kamen ima dušo. Rastlina ima dušo. Tudi drek ima dušo. Tudi drek je del božanskega načrta, ni stvarjenje človeškega razuma. Zemlja ni prekleta, gospod Rode. Prekrel jo je bil človekov napuh.

VSE ima dušo. In ta duša je božja. Ni last človeka. Še manj je lahko last sočloveka ali katerekoli dogme, pa naj se je bil gospod rodil v kraljevi postelji ali pa sedi na preluknjanem stolu. Duša človeka je nedotakljiva svetinja. Ni duša svojina, ki jo poseduješ ali prodajš, še manj preprodajš na borzi. Kdor to počne, je OdrassSEL.

V kakšnem vzdušju živimo? Laj/Ojdip? Jezus = Kristus?

Skrivnost vzdušja, gospod Rode, razkriva tudi skrivnost duše in skrivnost karme, ki nam kaže vraščanja zdravih otrok v bolno vzdušje in izmiranja rakavih celic. Skrivnost rojevanja in odmiranja, ki mu človek reče življenje. Skrivnost spoznavanja. Skrivnost naravnega zakona in kmečke pameti: Kar boš (malo) sejal, boš (obilo) žel. Skrivnost SemEna in solze. In odpira pogled na JAJčeVO SKRIVNOST. In razgalja Lajev kompleks. Skrivnost 'oooOživljenja'. Skrivnost tiranije in sožitja. Skrivnost boleznin in zdravja. Kajti le, ko vse duše zazvenijo v sožitju in ni raka, je zdravje.

King Lai owed fear, I oWe complex of sinn.

king Ojdip

Sigmund Freud

Homer

Marx

Mojzes

vede

Frančišek Asssiškoff

Jezus Sokrat Buda Eva mati Gea

Odgovor, na pritožbo Zavoda svetega Stanislava, ki ni obramba

*Moralistu je etika Satan.
Krivičnemu je pravičnost grožnja ognja.
Zato resnica boli?*

HOMERJEVE ZGODBE o pozorni boginji Demetri; o Prometejevem učlovečenju človeka in Pandorini skrinjici obupa; o bogovih, ki so zapirali in 'žrli' svoje otroke iz strahu pred padcem z oblasti, torej o Lajevem kompleksu, počelu Ojdipove zgodbe o grešnem otroku in materi; zgodbe o Apolonovem razdvajajočem oraklju, ki je osvobodil Grka v samo'svojo' izbiro; in o Sizifu, ki v doseganju zadovoljstva neuspešno išče veselje; o dorskem Tezeju, ki je bil izničil levjesrčne Mikene, kačje Elevzine, zadnji kult ženske v zgodovini evropskega človeka in ubil kretskega bika, strah - urok, o Prokrustovskih merilih vseh pripadništev in odraslih, ki sami lahko, kar otroci?drugi ne smejo; o LEPOTI tosvetnega, 'tabuju' vseh religij, in o tem, kako je, v Izraelu, beseda samozaveze postala 'dražja' od 'božje besede', in kako je v Grčiji 'častna beseda' lepi Heleni postala osnova žrtvovanja otrok zaradi 'svete obljuje'; in kako 'jabolko greha', iz izraelske zgodbe, postane, po Homerju, 'jabolko spora' med bogovi in se, s trojanskim princem Parisom, zadnjim davidovcem, prelevi v 'jabolko ljubezni' med ljudmi ...in mnoge druge pravljice, katere vedno pripovedujem med potjo po Grčiji, ter zgodovina predhomerske Grčije in pohomerska renesansa klasične dobe, ter celotna zgodovina človeštva do danes, kot tudi opažanja dogajanja v grški sedanjosti, opaža-nja, katera ljudem, s katerimi potujem po, njim neznani deželi, vedno rad posredujem, ker so del naše polpretekle sedanjosti, ter skrb za VSE goste enakovredno, je DELO, za katero me je agencija Nered povabila k sodelovanju.

Ker, sam nikogaršnji služabnik, nikogar ne podcenjujem, a tudi nikomur nisem ugajač, in ker, nevtralni opazovalec zgodovine človeške zavesti v luči dogajanja zgodovine in vzdušja dandanašnjega sveta, vedno govorim v imenu nikoga-r-vsega, nepristransko, saj nisem zagovornik nobene ideologije in nikogaršnji pripadnik, sem v Grčiji, kot vedno, počel svoje 'poslanstvo'.

Nad mojimi predavanji o Grčiji so bili že prenekateri sopotniki navdušeni; in marsikatera šola me je že, ponovno, poklicala na svoje izlete in ekskurzije. In kot pri njih, sem svoje delo opravil, kot že mnogokrat, prav gotovo tudi tokrat, ravno tako strokovno in odgovorno. Ko sem govoril o Grčiji, njeni pomembnosti in vlogi v zgodovini razvoja človekove zavesti oziroma zgodovini medsebojnih odnosov, o grški logiki, o dometu njihovega videnja in vzorcu grškega življa, za razliko od navad v Sloveniji, sem seveda, filozofiral, iskal resnično.

'Ali ni iskanje resničnega, nas vseh, namen življenja?' se je bil spraševal Sokrat, filozof, 'od boga poslani čistilec neresnic'. Večni dvomljivec v pravilnost starih trditev je bil in ostaja večni izvir modrosti in krepostnosti, ki je bila predstavljala, v Sokratovem času in 'skozi' Sokrata, center-in-višek klasične Grčije. In odgovoren, po Sokratu, je človek, ki išče resnično in odgovarja le bogu, ne pa, kdor je odgovoren gorpostavljenim, a od nižjih zahteva pokornost sebi. Kdor 'sebe' in svoje šefe jemlje resno, a boga ne, je, vsaj meni se tako zdi, neresen.

A vi, cvet krščanskega vzgojnega sistema, ste me obtožili: "Nad njim smo globoko razočarani, saj je bilo njegovo vodenje neprimerno, nestrokovno, destruktivno, pogosto na ravni čistega moraliziranja..."

Destruktivni heretik', me dolži, kot nekoč Sokrata, pritožba moralnih stebrov naše duhovne družbe. Na ekskurziji naj bi namreč, kako 'destruktivno', moraliziral.

To se mi zdi komaj mogoče.

Ker so bila moja predavanja povsem običajna, se mi pritožba o moraliziranju zdi, po pravici, prav za lase privlečena, kajti moraliziranje pomeni, vsaj meni, vzbujanje slabe vesti v grešniku. Grajanje za bivši greh ali sedanjo grešnost. Da bi bil jaz, 'grdi raček', lahko očital kak greh preverjeno 'čistim'? Moraliziral učiteljem morale? Jaz, 'grešnik', da bi bil lahko v njih 'vrgel kamen'? Njim, zgledu ljubečih brezmadežnih sprem-ljevalcev-in-zaščitnikov otrok, ki prav gotovo ne kradejo, nikoli ne obrekujejo, nikoli ne bi nikomur lagali ali skrivaj kaj grešnega počeli, naj bi očital grehe in pridigal brezgrešnost?

Se vam zdi to mogoče?

"Ta je pa dobra," je nejeverno rekla moja pokojna stara mama. "V tako nemoralno cerkev, da bi lahko ti pel levite pridigarju, pa ne morem, grešnica, verjeti več niti jaz."

Pa vendar, to sem že opazil, je na tem svetu res vse možno. Mogoče pa, mi je 'prišlo v možno', a kasneje, koga pravovernega res spreletava že srh ob sami zamisli in se mu neznansko amoralno zazdi že celo to, da bi otroci slišali, kako se, v 'grški zgodbi', moški, Uran rodi iz ženske Gee in, o groza za katoliško dogmo, ne Eva iz Adamovega rebra.

Kakšna herezija!

Le kako si je Heziod upal izreči kaj tako bogoskrunskega?

Toda o tem je, 'stari zavezi' potemtakem, moraliziral že Heziod. Ne vodič.

Res pa je tudi, kot prav gotovo vsakdo ve, da ima resničnost v povedanem, če ji prisluhneš, pa naj bo kjerkoli, tako tudi v vseh grških mitoloških zgodbah in zgodovini, svoje lastno delovanje, svoj etični nauk. In prav možno se mi dozdeva, da je občutljiva ušesa avtoritete, ki rada poslušajo le 'sebe' in katere oči hočejo videti okoli sebe, seveda, le vodljive ovce, sredi Aten zbolel DVOM, sokratovski dvom v vzvišeno trditev vseh ovčarjev, vseh avtoritet, dvom v vse 'svete resnice', ki ga je v zavest človeštva najprej vcepil, ne vodič, temveč Homer, ko je enoboštvo zacopral v mnogoboštvo in človeka iz 'monologosa' spravil v 'zmedo?dvom' in 'dialog'. Krivec je tudi Apolon Delfski, ki je človeka 'osvobodil' skozi poskus demokratičnega Solona in modrost filozofa Sokrata.

Sokratov 'Vem, da nič ne vem', priznanje lastnega neznanja pomeni rojstvo skromnosti in svobode vprašanja-raziskovanja. Priznanje, da ne ve, človeku vzame možnost avtoritete, možnost ukaZA. Začne se lahko nesprogramirano, pozorno, 'sprotno' učenje. Radovednost.

Moder, učeč otrok je torej na vse pozorno, radovedno bitje, zavestno dejstva, da ni vsevedno, ker nikoli ne moreš imeti vseh podatkov, in da zato modri ne more zaupati vodstva RAZUMU, ker spomin, vedno 'korak za bogom', lahko izračuna, vedno, le približek. Verjetno...

Od smrti filozofa, iskalca neresnice in srca, od umora Sokrata naprej, odkar so bile 'pravične avtoritete' zatrle krepostno samosvojost in 'sokratnost' ter zastrupile SKROMNOST, ko so na smrt obsodile iskrivo vprašanje nedolžnega otroka, je sokratski dvom rojen in prisoten v vsaki otroški duši, a, na žalost ga v pohlep odrasel odrasel, že ukalupljen pripadnik enega od

svetih © tega sveta, zazna le skozi bolečino odpora. Kajti vsakdo občuti LAŽno v sebi oziroma resnično v povedanem kot greh. Zato resnica, hvala bogu, zaboli.

Zato naj mi, če je, na ekskurziji po zgodovini in sedanosti, koga med opredeljenimi pripadniki dogme, ki kličejo SEBE kristjani in? oziroma katoliki, kaj tako 'sokratno' zbolelo, da ni mogel, da bi se nepritožil in me obtožil, prosim, bolečino odpusti; saj 'po krščanskem' odpuščanju JE (obstoječe), postane BILO (minulo) in s tem poučna zgodba, ki prinese novo spoznanje, ali ne?

A kako bi si kdo lahko mislil, da pogovor o SKROMNOSTI Sokrata in enakovrednem prijateljskem odnosu, kjer dvoličnost in skrivaštvo umreta v ZAUPANJE, dandanes, koncem dvajsetega stoletja, na pragu enaindvajsetega, nekomu očitno še zveni kot herezija. Ker pogovor o nekdanjem padcu avtoritete v Atenah in začetku pohoda človeštva proti medsebojnemu odnosu, kjer vlada srce in ni več ponižnih, kajti ni več vzvišenih, ruši 'spoštljivo pokornost' zatiranih ovc danes? Ruši gospodovo spokojno avtoriteto in varnost ovčjereje?

A sam nikogar nisem žalil.

Ničesar nikomur vsiljeval. In nisem rušil nikogaršnje ideologije, saj ima vsakdo svobodno voljo, ujeto v ogrado ali prosto, in volja, ujeta ali prosta, mu usmerja pozornost in ga potiska ali vleče skozi obdajajoče; in vsakdo je za svoja DEJANJA in iskanja in iskrenost/neiskrenost odgovoren le bogu.

Avtoriteta, ki spet zahtevajo le odzvanjanje lastnih 'svetih besed' (kaj ne, gospod nadškof?), še, na srečo, ni uspelo z zakonom prisvojiti BESEDE. V Sloveniji imamo, zato, zaenkrat še, svobodo govora besede in radovednost še ni (popolnoma) prepovedana, čeprav se, spet, vse bolj zatira. In če se mi je, kot neopredeljenemu vodiču skozi čas, na Areopagu zazdelo, čeprav mogoče v neskladju s katoliško dogmo, da je 'sveti Pavel na Areopagu' mogoče vseeno kanček manjpomemben kot 'Sokrat na Areopagu', tako za človeštvo, kot tudi za duhovno širino otrok, sem, če zdaj razmišljam o tem, mogoče s tem 'heretičnem dejanjem' res, za trenutek, zmanjšal avtoriteto katoliški dogmi oziroma POMEMBOST njegovi visokosti gospodu župniku, ki je, vsaj iz pritožbe gleda tako, dobil občutek, da z vsemi topovi napadam sam 'sveti sedež'.

A prav gotovo nisem storil škode Kristusu, kar je, mogoče, pomembnejše, saj so bili Sokrata, kot pričajo 'pisma', prakristjani poime-novali za 'kristjana pred Kristusom', pa čeprav ?ali? ravno zato, ker je pod vprašaj postavil vse staro. Minulo. Besedo Očeta?

In otroci na ekskurziji naj bi, po mnenju učiteljev krščanstva, šli kar mutasto in slepo mimo 'dvoma' in prezrli bistvo Grčije? Šli slepo mimo atenske težnje k harmoniji in demokraciji? Zamizali na mestu, kjer so, samozvani bogovi, zgodovinsko podkrepljeno, 'prvič' padli z oblasti, 'drugič' pozabili na boga, in so se samosebezavestni brezbožni Heleni, naslonjeni na sebe, na svoj RAZUM in kasneje na zvitost, zabuuljili v zmago in pir?mir po zmagi, padli v prevzetnost, šli v napad in, kako poučno, v propad?

In na tem zgodovinskem prepihu modrosti, kjer je bila avtoriteta prvič dejansko padla, saj je tiranov UKAZ prešel v POGovor in DOgovor; in so refetničke avtoritete pričele krneti, saj se je rodil volilec, da bi na poti proti svobodi zašel v materjalizem in egoizem, naj bi bil jaz, vodič, poslan, da razložim Grčijo na 'prafaktorje', kar tiho? Sredi veličastnih Aten, na mestu svobode-in-modrosti, naj bi neopravič svojega 'poklica' in 'poslan-stva' agencije?

Zakaj?

Da bi zgodovinska dejstva koga ne prizadela?

Koga je STRAH MODROSTI? Koga je strah Sokrata?

Sokrat je razkrival lažnost omejenega in spoznaval neznanega boga, neomejeno, oddvojeval človeško od božjega in njegova krepostna drža je odprla vprašanje MORALE (avtoritete), ETIKE (enakovrednosti) in ESTETIKE (sočutja v sobivanju), saj je izpostavil 'gordijski voz' medsebojnih odnosov: ljubezni do enega-sebe, ljubezni do vseh soljudi in ljubezni do vse sonarave (kristjan pred Kristusom).

Sokrat je prisotno 'občutenje' ločil od 'znanja - orodja' in 'čustev'. Od 'Znam', ki temelji na stališčih preminulih in omejenem spominu, torej na podatkih, je oddvojil 'Vem', čutenje pogojne resničnosti (preteklosti), in oboje, tako 'razum' kot 'čustva' postavil pod vprašaj. Podvomil je v VSE trditve spomina, v vse 'svete resnice' VSEH avtoritet, tako avtoritet ZNANJA kot ZAKONA kot RELIGIJE. In se spraševal o 'namenu' človekovega bivanja na zemlji.

Je to vzrok, da je gospod župnik zapisal: 'je (vodič) poskušal reševati le lastne komplekse pred različnimi oblikami avtoritete, imel nespoštljiv odnos do drugačnih pogledov.'?

Budova neujetost, rojena v Indiji, deželi demokratičnih bogov, svoboda avtoritete besede, je razrešila problem znanega/neznanega, strahu in želje, razrešila človeški psihološki čas: pričakovanje in bojazen; in prinesla zaupanje življenju, zaupanje Bogu, iz katerega je govoril Sokrat. Na tehtnici nelogičnosti, nepristransko tehtajoč VSE resnice, je sokratski dvom pričel nazirati, ljudem antične dobe, staro predstavo o svetu in, na drugi strani, odpiral pot človekovi novi usmeritvi.

Vendar modrost ni trenutno usmiljenje do sočloveka, niti preračunljivo razumarstvo, temveč je jedro modrosti za vse enaka pravičnost. Modrost upošteva vse. Tako besedo kralja kot sužnja. In petje ptice. Vse. Jasnega pogleda modremu ne more skaliti noben 'odmev preteklosti': niti znanje, niti bolečina, niti strah, niti želja, niti užitek. Modri je zato navidezno neobčutljiv na bolečino trenutka, saj trenutno dogajanje vidi v luči večnosti. Brezčasno-nepristransko opazuje in zato navidezno nečustveno, neosebno tudi deluje. Modrost odpusti vzvišenost razuma ter znanje postavi na realna tla, na polico z orodjem. Modrijan 'od daleč' opazuje tako 'svet večnosti' kot tudi 'svet prevare', a, ker skromen, nima ne možnosti trditve in ne možnosti ukaza, si modrost lahko le zastavlja vprašanja, toda modri ne more dejansko razrešiti ne problema BOLEČINE, ne problema SVOBODE, problema neobčutljivosti in krutosti Goljata Močnega, ki nima ne razuma, ne srca, in ga zato ne gane nobena beseda, niti solza otrok in mater. Problem 'mačizma'.

Ker niti svoboda nepokorščine, niti radovedna svobodomiselnost, brez NEŽNEGA SOČUTJA, še ni harmonija, je po Budi in Sokratu, ostala v medčloveških odnosih še vedno razDVOJENost. Prepad med 'JANG' in 'JIN', vojna med slepim osredotočenjem in pozorno občutljivostjo. Med neobčutljivo 'moško' in občutljivo 'žensko' dušo. Med točko in VSEM. Med egoizmom in ljubeznijo. Pohlepom in dobroto. Med 'želodcem' in 'srcem'. Med Goljatom in Kristusom? Heraklejem. Med človekom in Bogom.

Ljubezen zaživi v nas, ko smo stopili preko točke preobčutljivosti na BESEDO, ven izven EGA; in se naša pozornost oddaljuje od središča 'sebe', ki, od rojstva Bude, od smrti BOJAZNI in rojstva zaupanja naprej, sploh ni več center.

Takrat vernik 'znanja' ali 'strahu' ali 'želje' ali 'bolečine sovraštva' zapusti varnost tolažbe, varnost laži; in preneha biti slepi vernik, ki svoje otroke žrtvuje na ognju napuha, pohlepa ali sovraštva. Oče preneha mUČITI svoje otroke v star vzorec ubijanja; od otrok in skupaj z njimi se prične UČITI, saj so otroci novejši od staršev v zgodovini življenja in

prihajajo staršem iz njihove bodočnosti, iz 'sanj' ali iz 'mor', da skupaj raziščejo čudovitost Raja, v katerega smo postavljeni, da ga raziščemo.

Ne smiljenje samemu sebi, sočutje do VSEGA in usmiljenje do, kar nas obdaja in nad nami joče, porodi LJUBEZEN. Ljubezen ne pozna samopomilovanja niti samoljubja. Nikoli ni nad nikomer prevzetna. Kajti kadar občudujemo SEBE, vidimo le 'sebe' in kadar se smilimo samemu sebi, smo 'preobčutljivi nase', zato čutimo le svojo lastno bolečino pomanjkanja; in ujeti 'vase', ne moremo, razen sebe, občutiti nikogar. Kadarkoli predpostavimo 'sebe', 'preostalo' izgine v meglo. Vidimo 'božji prst'; a ne vidimo, KOMU štrli.

Ko 'zunaj sebe' ne vidiš več privilegiranih in sužnjev... in svet ne deliš na 'bolj pomembne' in 'zaničevane', saj ni več 'bolj mojih' in 'bolj tujih'; ko pripadnost le delčku-sebi umre in pripadeš celotni naravi in zaupaš bogu, ki ti neprestano, vsak trenutek življenja, prihaja nasproti, se rodi neujeta pozornost, brez stališč in prosta strahu-spon, ki so jo bile nekoč nenehno usmerjale v...'bolj pomembno'. Človek preneha iskati 'točko'. 'Skrivna vrata'. Odrešenje. Pozornost, razvezana vseh predsodkov človekovega ega, zapusti 'notranje kraljestvo'; in prosta opaža in zaznava vseZUNANJE.

Z OBčutenjem 'zunanjega', zaznavanjem skrivnosti na oni strani dotika, ljubezen zaživi, a porodi se ranljivost do VSEobstoječega, saj je otrok soočen z VSEbolečino sveta, ki vsakogar obdaja 'na oni strani dotika'. Toda le zaznavanje VSEbolečine, slišanja joka vseh otroških in materinih duš, kot tudi občutenje bolečine osamljenosti moške, v plen osredotočene duše, rodi SOčutenje; in sočutje izniči strah pred prihodnostjo.

Poln VSEbolečine in usmiljenja, in zato prost strahu za lastno varnost, je bil Jezus spregledal OGENJ notranjega pohlepa in napuha, ki 'ZUNAJ' požrešno izkorišča in ubija manjvredno rajo. In spregledal je židovsko uročeno fascinacijo z lastno izbranostjo, slepo izdvojeno osredotočenost ljudi zaradi predpostavljene IDEJE ali CILJA, ki nenehno srka dušo zaljubljenca v kruto brezčutnost do vsega 'preostalega'; in v Jezusovi otroški duši se je rodilo razumevanje ujetosti VSEH, v NEBESA zasa-njanih odraslih, in v oko mu je kapnila solza sočutja do VSEH, od slepih zatiralcev do oslepljenih zatiranih, in odpustil je vse slepote, vse zavedenosti vsem 'zavedenim', zavednim judom in nejudom sveta.

Videnje posledic razdvojenosti človeške duše v 'greh' in smer osredotočenosti grešne duše soljudi, ga je zgrozila. Njegovo zaznavanje ujetosti duha sodobnikov v bolečino, v strah, v bolezen, v pohlep, v predstavo o SEBI, v predstavo o bogu, v predstavo o svetu, njegova opazitev uročene pripadnosti sonarodnjakov v zaprt krog sovraštva judovske 'notranje zaveze', je spregledalo vse človeške zablode: "Saj ne vedo, kaj počno! A po delih jih spoznaš. Dela so zrcalo duše. Besede so le zrcalo znanja. Mrtev spomin."

Jezus je razumel kruto brezsrčnost neumnega Goljata in vzvišenost slepega intelektualca Davida, ter obup Ojdipa, ki ga je bil, razbolenega otroka, pahnil v prevaro, da je postal Odisej Zviti, trgovec z dušami. Razvozlal je bil Jezus gordijski vozle bolečine, razrešil psihološki pritisk avtoritativnih nasilnežev in njihovo slepo upiranje bogu. Upiranje prijateljstvu. Prisluhnil je VSEbolečini sveta in odpustil je svojim bratom: močnemu Goljatu, razumskemu Davidu in zvitemu Odiseju, vsem trem 'kraljem', njihovo kruto brezsrčnost. Izničil je psihološki pritisk pohlepnih nasilnežev, ki so ga silili v 'običajen kalup', se odprl spremembi in egoizem oziroma omejeno pripadništvo je v njem umrlo. Jezus je izgubil identiteto juda.

Sprejel je VSE-in-obstoječe v svoje srce; in se zavezal z vsemi zatiranimi in trpečimi sobrati in sestrami sveta v NOVO ZAVEZO, zavezo z vsemi otroci matere zemlje, zato nič več ni bil vzvišen do Rimljanov, do NEjudov, 'tujcev'.

“Tudi izven obzidja so prijatelji, enakovredni, bratje!” je pričel rušiti prevzetno obzidje judovske ‘stare zaveze’, najedati zavezanost-in-zaprto v KROG PRIPADNOSTI le svojemu, ‘izbranemu’ narodu in židovski tradiciji.

Zavrnil je zapoved naroda in vsepomembnost družine. Odpovedal se je ne le židovski idejni, temveč tudi družinski logiki. Celotni materiji je odrekel VEČpomembnost med preostalimi materami. Izenačil je svet v enakovredne posameznike. Podrl je vse izdvojitve. Vse meje. Vsa obzidja. Vse predsodke. VSE je v Jezusovih očeh postalo SVETO.

Prosil je Boga, naj slepim odpusti zablodo, kot je vernikom in pismouškim avtoritetam cerkve on sam odpuščal njihova dejanja slepote in jokal je nad mrtvimi očmi in grešnimi, vase zaljubljenimi srci soljudi. Odpustil je, kot Sokrat, celo svojim brezčutnim sodnikom. Svojim očetom-bratom.

Raznašal je v okolje, v vest in v zavest ljudi, veselo sporočilo - evangelij: “Eva-angel odpušča grehe. Bog je dober. In človek lahko odpusti jeze in sovraštva. Raj ni v nebesih. Raj je na zemlji, ko iz človeške zavesti izmre vzvišenost in ponižnost, NEsvoboda; in se v človekovem srcu rodi skromnost in občutljiva nežnost. Ko vsakdo sočuti bolečino osamljenega, prezrtega otroka. Bolečino boga.”

Mojzes je nekoč sužnje speljal iz ujetosti v tuj ukaz in jih zaprl v krog ‘samozaveze’. Skrivnostna NEvečNemanj, ‘ujeto upanje’ iz Pandorine skrinjice, se je v ‘skrinji zaveze’ preobrazilo in učlovečena inteligenca, otroška duša Jezusa je zavezala apostole v ‘novo zavezo’, zavezo prijateljstva med vsemi otroškimi dušami; kjer ni bližnjih in daljnih. Pomembnih in nepomembnih. Kajti egocentričnost je v Jezusu umrla; in Narcis se je odljubil. Odvrnil je vso preteklost, odprl se je navzven; in ostal ljubeč otrok. Postal veselje. Vsečloveški. Rodilo se je človečno bitje.

Kristus je ljudem odprl zaprt krog v premico ter s svojimi dejanji pokazal pot iz samoujetosti, iz notranje identifikacije, iz omejene PRIPADNOSTI; in jih napotil proti sožitju s preostalim svetom.

Toda zavezani v zavezo z očetom Zevsom, ga zavedni Judje niso prepoznali.

Mojzes je bil svojim vernikom PREpovedal čaščenje kateregakoli človeka, domišljavega faraona in njegovega zlata. Toda govoril je bil ‘s stališča očeta’. Otrokom svojega naroda je bil zapovedal čaščenje VSEboGA in spoštovanje staršev, starosti, znanja, zakonov. Zapovedal je bil spet Davidov red, red ‘razuma’.

A Jezus JE poveljčal dušo neukalupljenega otroka in srce matere. Pripovedoval je prilike o ljubezni, pridigal odraslim sprejetje in upoštevanje otrok: “Bodite kot otroci! Otroci vidijo s srcem, ne s kori-stolovskim razumom. Otroci nimajo prepričanj, ne predsodkov. Ne verujejo v statične predstave. Otroci gre k tistemu, ki ga ima rad, ne k tistemu, ki je iste vere, istega prepričanja.

Zato NE častite in NE spoštujte soljudi,” je sin svaril vernike stare zaveze, “temveč ljubite svojega bližnjega, kakor samega sebe! Kajti v čaščenju je skrito žrtvovanje, malikovanje. Častiš iz pohlepa ali zaljubljenosti. Toda tudi v spoštovanju je skrita past. V spoštovanju se skriva strah, korist, zato tudi POVZPETNIŠTVO. Vzvišenost in ponižnost.”

Ljudem je govoril o skromnosti: “Skromen človek ni ne vzvišen ne ponižen, ker pozna magično besedo: “Dovolj!”. Ponižnež je ne pozna. Nikoli mu ni dovolj. Nikoli ni zadovoljen. Vzame toliko, kolikor si trenutno upa. Ne ukrade edino-le zato, ker ga je strah kazni, strah gospodarja, boga; a če ‘bog ne gleda’, nima mere. Ponižneži so večni sužnji lakomnosti, a skromnost je začetek, prvi korak do svobode.

Skromen, obziren človek nikoli ne misli le nase, zato ne vzame nikoli preveč. Skromnemu je vseeno, ali ga bog vidi ali ne. Vedno upošteva VSE. Ne zaradi strahu pred kaznijo, temveč iz uvidevnosti, iz sočutja do drugih, do vsega obdajajočega.”

Usmiljeni Jezus je s svojim vedenjem oživil ESTETIKO: ‘Človek je dober!’ v telesnost, oživil dobroto do VSEbrata v dogajanje in utelešena SKROMNA DOBROTA je v Jezusu razblinila skušnjave po kroni, žezlu in meču. Otrok je odklonil krono in žezlo in odložil je tudi meč upora oziroma maščevanja nad slepim in zato krivičnim očetom; in družbi oziroma očetom nastavlil še drugo lice.

V ‘učencih’ je njegova estetika budila etiko in modrost, saj jih je razpel med moralo in estetiko. Duše jim je poslal v ‘notranji boj’ med omejenim pripadništvom in ‘nepripadništvom’. In varuhi Mojzesove besede, pismouki zapovedanega sveta so se začutili ogrožene.

V svetu, ki je otrokom zapovedoval: “Spoštuj svoje starše! Vse starejše. Spoštuj notranjo zavezo!”, zapovedoval torej understanding, ponižno uboganje, podrejenost otroka ‘svetemu Izraelu’ in odraslemu, so Jezusove besede in njegova dejanja, njegova nepristranska dobrota in nepripadništvo vzvišenim očetom judovske CERKVE pomenila svetoskrunstvo, ki ga je, evolucionar, zato moral plačati z glavo.

Pred tisočletji so sužnji, na poti proti pravičnosti, prostovoljno sprejeli prostovoljno identifikacijo kot ‘svobodo’ in z ‘zavezanostjo zavezanim’ sami sebe zaprli v vzvišeni geto. In čeprav jim je Mojzes zapovedal: “Ne ubijaj! Kogarkoli ubiješ, ubiješ brata.”, so vzvišeni judovski starci, besni zaradi zanikanja pokornosti ‘njim’, očetom, avtoritetam cerkve in zaradi zanikanja izjemnosti ‘izbranega naroda’, križali svojega ljubečega SINA, trdeč, da ne spoštuje ‘božje postave’. ‘Božjega naroda’. Boga samega. NJIH same.

Križali so svojega ODREŠENIKA, ki jim je bil odpustil zablode in prinesel notranjo odvezo ter jim pokazal pot iz nasion-all-izma, iz skupinskega napuha. Iz zablode naRcizma. Čoporativizma. Niso slišali pomena njegovih prilik. Prekleli so odpuščanje in svobodo. Prekleli so ljubezen in inteligenco.

In še dandanes priznajo židje le poMojzesov Pentateuh, citirajo le staro ‘notranjo’ zavezo, častijo svojo ‘izbranost’, z orožjem ščitijo svoj ego-trip in trmasto vztrajajo v prekletstvu iskanja obljubljenе dežele. Ne priznajo Kristusa in še danes ne opazijo svoje trajajoče slepote, ki jih je bila zapeljala v križanje odrešenika in še dandanes zaničujejo vse preostale ljudi, še danes se imajo za edine posestnike boga, kajti očetov duh, ‘mačo’ noče sestopiti s prestola in zato do smrti ne prizna niti sina niti ženske duše. Prizna le očeta Mojzesa in njegovega Zeusa, gleda v prihod.no.smrt, zato izraelska ‘moška družba’ še danes ubija otroke v sovraštvo do vseh NEjudov in jih slepi v prekletstvo Eve. In zavezani v židovski mačistični EGO, v pokornost tradiciji, imajo o sebi celo mnenje, da so pravični in karakterni, ko odločno ločijo svet na ‘MI’ in ‘ONI’.

A v Jezusovi (Jaz.Usi) duši je izjemnost umrla. V njegovi dobroti ni naših in ne tujih, ni predpostavljениh in ne zapostavljenih, ne moških in ne žensk, kajti dobro ne more biti dobro le zame, za nas, dobro je dobro le za vse; dobrota nikoli ne predpostavlja ‘sebe’.

Ljubezen je vesoljna, ne le vsečloveška; in prakrščanstvo, ki so ga zasejali Jezusovi apostoli ni bilo več lokalno, enonacionalno, kot je bilo prej judovstvo.

Mojzes je v judovsko zavest nekoč vsadil seme pravičnosti, ko jim je v prihodnost naslikal pravično nagrado v posmrtnih nebesih. S tem je zasadil tudi seme dobrote, kar je bil, po Davidovem padcu v slepoto razuma in Odisejevem padcu v domišljijo, prvi korak človeške skupnosti nazaj proti vrnitvi v RAJ, v ENOst z VSEm. V sožitje človeka in zemlje in boga.

Mojzes je bil spregledal zlato zablodo in prepovedal čaščenje vrača in 'zlatega teleta'; in zapovedal čaščenje vsemogočnega pravičnega NEZnanega boga ter spoštovanje staršev in, s tem, znanja. Izkušnje. Obrnil je kolo zgodovine in iz odtujenosti, iz neobčutljivosti, iz puščave besa, iz vzdušja brezobzirnega faraonskega pohlepa, je poslal prestrašeno-pohlepno zavest odsužnenih na pot proti vzdušju občutljivih, sočutnih ljudi, proti neBESu, proti nebesOM. Proti demokraciji, socializmu in sožitju.

Živalska Goljatova egoistična zavest se je torej preko 'spoštovanja znanja' v Davidovem kraljestvu, preko 'čaščenja vrača' v kraljevini ognja, preko Mojzesovega spoštovanja staršev-družine in sobratov-naroda razvila v enakovrednega Budo, nepristranskega Sokrata in ljubečega Kristusa, v človečno bitje, ki OBčuti živost obdajajočega stvarstva, vidi spreminjanje stvarjenja in zaznava LEPOTO in MOGOČNOST stvarstva. V zavestno bitje, ki se, skromno, uči in se ne pretepa z bogom za oblast.

V starem Izraelu se je z Mojzesovim enoboštvom torej pričel VSEvsebnostni razvoj človekove duše. Pot iz egoista v 'globalno bitje'. V Indiji se je rodila svoboda, v Grčiji se je rodila modrost, in v hlevskih jaslih se je zgodila otrokova dobrot-a-do-VSE-brata.

To je bilo pred dvemi tisočletji.

A danes?

Današnji sebe imenujoči 'krščanski svet', katerega dojemanje sveta, če pogledamo po dejanjih, očitno živi v času pred Mojzesom, saj ne šteka niti 'Ne ubijaj!', še vedno beži od bolečine proč, od bede v bogastvo in užitek. Iz ujetosti sužnja skače v tiranijo nad sužnjem. Iz ponižnosti pada v vzvišenost in še vedno časti 'sebe', zlato tele, judovske obresti, položaj in smrt-veličino.

V imenu ljubezni brat ubija brata za drobiž in ZA besedo NA besedo, a Jezus se je bil, kot tretji, po Budi in Sokratu, odpovedal ukazu, navijaštvu, podkupnini, maščevanju in pohlepu in nastavljal je dobrim avtoritetam judovske cerkve še drugo lice ter, vsem nadutim cenilcem boga, odpustil njihove zablode in ponižanim odpustil njihovo jezo in sovraštvo.

Pridigajo, kristjani, v 'eter' o Kristusu, brezpogojni ljubezni in o 'novi zavezi', a sami živijo patriarhalno po 'stari zavezi', živijo v pre-kletstvu ženske duše in 'svoje ovce' držijo v strogi pripadnosti cerkvi in ponižni manjvrednosti; a vsem neistomislečim, vsem nepripadnikom grozijo: 'Če nisi naš, si preklet. Destruktiven. Neprimeren.' Rimokatolik blagoslavlja 'svoje ovčice', ki preoblečene v volkove potem pobijajo 'pravoslavce'. In pravoslavni duhovniki blagoslavlja 'svoje' pred pobijanjem rimokatolikov. V imenu istega boga in ljubezni. Zaprti v vzvišeno navijaštvo torej z blagoslovom ubijajočim zanikajo tako Mojzesov: Ne ubijaj! in preklinjajo humanizem, a zaprti vsak v svoj omejeni krog so-kimavcev očitno ne vidijo, da s svojimi dejanji preklinjajo prvega humanista, Jezusa.

Kličejo se sicer po Kristusu, skrivajo se za Jezusovo srce, žugajo s križanim na križu, a prodajajo grehe in kupčujejo z odpuščanjem umora. In istočas-no, s svojo lokal-ideološko vzgojo, razdvajajo ljudi v nasprotnike, sovražnike in jih silijo v 'sveto' vojno; a Kristus je bil sesul vse meje in vse razdvojenosti in pripadništva izničil ter sestopil z oblasti, zavrgel zmago in čast.

Ali sebe-imenujoči krščanski svet s svojim povzpetništvom in ekskluzivizmom, z medsebojnim brezobzirnim tekmovanjem za posest, dobiček in nadoblast, iz katerega je bil Jezus izstopil, ne uničuje sveta okoli sebe, ne plodi zavistne oziroma pohlepne otroke, celo mori svoje otroke? Ali živimo v krščanskem vzdušju? In vsak otrok, ki ne prizna veličine 'gospodov' duhovnikov in NJIHOVE pomembnosti zlepa in v njihovo 'obvladovanje boga' podvomi? Za

vsak dvom ali samostojen pogled je že obsojen kot 'heretik' ali celo kot izdajalec, kajti avtoriteta hoče priklon SEBI, ne Bogu.

Koga ljubijo avtoritete?

Koga so ljubile modre avtoritete, ki so si bile vzele pravico boga in razsodile o življenju-in-smrti Sokrata? Ali niso zastrupile nedolžnega 'otroka' le, ker je bil podvomil vanje? Ali niso avtoritete 'v imenu boga' križale otroka Jezusa? Zažgale Katare? Husa? In še, koliko nepokornih in samosvojih? Koga so zažigali, ko so zažigali nepripadnike?

In sedaj kot 'krivoverca', podprta s 'svetimi' žigi, avtoriteta vatikanske cerkve zažiga še mene?

Zakaj?

Kaj naj bi, heretičnega, storil jaz?

Le ker sem v Grčiji govoril o stari in novi Grčiji in seveda o svetu nasploh?

Je bilo preveč nedogmatsko in 'drugačnim pogledom' heretično mogoče to, da sem, v otroško in radovedno dušo učencev, na 'Pavlovem' Areopagu, kanil 'gospodom' neprimerno sokratsko vprašanje? Jim odprl polje opazovanja in filozofsko razpravo o tem, kaj božje ni, temveč človeško in zato glupo? O tem kaj ljubezen NI, kaj NI svoboda in kaj NI modrost? In o tem ali filozof išče neresnico v trditvi ali je filozof, kdor ima diplomu oziroma potrdilo, da zna citirati trditve vseh-svetih avtoritet by heart? Ali odtod izhaja ocena cerkvene gospode, da ima vodič 'težave z avtoriteto'? Do diplomiranih? Kompetentnih?

Celotno življenje filozofa, Sokratovo življenje namreč, piše zgodovina, je potekalo v 'prereševanju' kompetence ljudi in v sejanju vprašanj. Z vprašanji je kazal na nelogiko povsem logičnih zaključkov in sejal DVOM v za-vest soljudi, dvom v uveljavljeno predstavo o svetu. In 'dvom' pomeni 'zme-do' in sili otroka v preverjanje starega, zato pomaga podirati slepo vero v laž-ne trditve. Torej 'modro vprašanje' otroku le pomaga razčistiti resnično/neresnično in mu jasni 'dobro', 'pravično', kot tudi 'slabo', 'krivično'.

V lastne sanje in blodnjo staršev zatopljene dandanašnje otroke z modrimi vprašanji zbuditi v prisotno lepoto in v samostojno opazovanje in spoznavanje resničnosti/lažnosti, božjega/satanskega? Pomagati otroku na pot v sokratovsko krepostno samosvojost? V samoodgovorno spoznavanje NEZNANEGA boga? Živega boga. Ali takšno dejanje poklicnim 'po-klicanim' budilcem otroških duš na krščanski gimnaziji, kot vsakemu dobremu učitelju, ki želi otroku 'dobro', ni v največje veselje?

Zakaj bi naj otroci ne spoznavali sami? Okolja-in-sebe?

Pravičnim, ki nič ne skrivajo, se gotovo ni treba bati razkritja zla v njih samih, ali ne? Ljubeči se etike prav gotovo ne boji.

'Dvom je Satan,' trdijo vse avtoritete obstoječega pekla. Dvom v pravičnost-pravilnost svojega prepričanja predstavlja strah in moro vseh avtoritet, saj vsi prevzetni dvom v njihove trditve enačijo z 'dvomom v boga', ali ne? In radovednost v otroku je avtoriteti celo 'izdajalec', katerega mučiš, saj ga je treba zatreti? Ali dogmi-avtoriteti vsako samostojno opazovanje, vsak korak v samostojnost, pomeni že greh?

Toda, ali so 'gospodje' resnično bogovi? In neposlušnost njim je res greh proti bogu?

Je dvom torej, dejansko, greh in dvomljivec torej 'krivoverec', ki ga lahko, z božjim blagoslovom, ljubeči 'Kristusov vojščak' kar ljubeče izniči kot 'škodljivo'?

Pritožba samospoštovane škofovske zbornice agenciji sama po sebi govori o njihovem odnosu Gospod/sluga, primeren/heretik in torej jasno kaže, kdo ima probleme z avtoriteto/svobodo in kdo avtoritativno, z visokodonečimi štemplji podprto, meče kamenje na, po njihovem, neprimerne in destruktivne. Na vse nedogmatske oziroma 'nekompetentne'. In tudi kdo, očitno, težko sprejema svoji dogmi neprimerna dejstva zgodovine in kdo, preko pritožb in obtožb, poskuša reševati avtoriteto in prikriti Lajev kompleks... 'čigave dog.me že? ...pred modrostjo otroške duše krepostnega, poštenega Sokrata. Kajti ne iz mojih ust, iz Sokratovega pogleda, ker smo bili ravno v Grčiji, so govorila vsa moja predavanja. Seveda ob pomoči zgodovinskih dejstev in ob upoštevanju sedanjega dogajanja na planetu vojne vernikov, kjer se navijači različnih svetih zablod 'v imenu ljubezni' pobijajo med seboj v prepiru o vprašanju ali angelčki kakajo ali ne, ali ne? Kaj že ljubezen ni?

Zgodovina je zgodovina padca Satana. Tirana. Vzvišenosti/ponižnosti. Govori o rojstvu in sijaju skromnosti, obzirnosti in so.upoštevanja, o **človečnih** VredNOTAH, ki se v obliki 'ekologije' počasi a vztrajno plazijo med trdnjavami © in ®, s katerih streljajo avtoritete. Ljubezen, modrost in svoboda vdirata v svetovno VZDUŠJE z vsako solzo žalosti in sočutja, navkljub 'vzgojnemu' zatiranju otrok v pokorno nerazmišljanje in v slepo verujočo 'Kristusovo ali Alahovo vojsko'. Kljub 'ljubeči' vzgoji otrok v dvoličnost skrivaštva, v spoštljivost, v vlogo 'kaplarja', ki se višjim?koristnim klanja, a nižje zatira in berača ter 'krivoverca' brčne. In z vzdušjem porajajoče se skromnosti (in ne ponižnosti, katero pridiga neskromna gospoda), kjer obzirno sočutje sproti govori mejo-in-mero, prihaja tudi tisočletje 'ekologije', ustvarjalnega raja brez ukaza in izkoriščanja. Vzdušje, kjer ne več 'gospod razum', temveč obzirno srce vodi skromen razum in človekovo pot po Raju brez 'gospodov' na zemlji.

Le še enOoo se mora zgoditi prej.

Preostanek VZVIŠENIH bo moral nebesa predvidevajoč razum kot 'vodilo srca' opustiti, opustiti tudi vsa sovraštva in slepote avtoritet preteklosti, podreti 'mejne kamne', ki so postali sedež svetosti in žrtveni kamni; in sestopiti iz VZVIŠENOSTI v skromnost ter Sokratu priznati, da njihova prevzetna dejanja in obsodbe (obsodba Sokrata, kot pritožba čez vodiča) jasno kažejo, da dejansko ne vedo, da si le domišljajo, da vedo in zatorej nimajo ne pravice trditve in še manj ukaza. Ali pa jih bo odnesel 'vrag' in bodo nepovratno padli dol s trona in dolven iz privilegija, nasilno, pod valom prihajajočih otrok, kričočih po svobodi. Otroci dejansko bežijo izpod ukaza in zahtevajo netiranijo oziroma ljubeče vzdušje. Prijateljstvo. Nočejo v takšno svobodo, kot jim jo, svojim vernikom, sofistii razlagajo s svojim zgledom. Kot 'pravico kraljev' in 'pravico papežev'.

Zato se mi zastavlja filozofsko vprašanje: Če 'božanski' ne vedo, pa si v svoji prevzetnosti vseeno domišljajo, da vedo, ali so potemtakem tudi res 'dobri', čeprav ne mislijo, da so 'slabi'?

VSA moja predavanja o rojevanju skromnosti in obzirnosti in zaupanja, za koga 'že zavezanega' mogoče nekonvencionalna, avtoritetam, zahtevajočim le ponižnost, pa očitno zelo heretično zveneča, s kate-rimi sem bil, kot vedno, v oporo vsem radovednim nepoznavalcem Grčije in ne nazadnje tudi zaradi njih poslan potnikom, izhajajo iz zgodovinskega dejstva. Najdejo se lahko v vsaki Enciklopediji svetovne zgodovine in v mitologijah. So del tako grške kot naše sedanjosti. In vse, kar sem, na 'grški turi' pripovedoval, ničesar nisem govoril neresničnega, razen mogoče iz nerazsvetljenosti, a na kakšne takšne 'luknje' nisem bil od

diplomiranih 'dobrot' nikdar opozorjen, a bi, od strokovnega vodstva razsvetljenih strokovnjakov, gotovo bil.

Dobro delo in prizadevno izpolnjevanje zaupanega poslanstva pa, očitno, vodičem skozi čas, kot vsakemu drugemu, namesto 'hvala', kdaj pa kdaj 'pripelje' tudi klofuto. Namesto razumevanja nerazložljivega, pritožbo-in-obtožbo razočarane stranke.

A kakorkoli, s celotnim, kot je učiteljski zbor Kristusove vojske 'svetega' Zavoda ocenil, problemom nestrokovnosti vodiča, ki o Grčiji 'ni imel pojma' in naj bi le 'pristransko rovaril' proti nekakšni dogmi, sama agencija NERED, katera je bila organizirala potovanje, seveda nima prav nobene veze, zato se mi zdi krivično in nekrščansko groziti agenciji, organizatorki izleta po Grčiji. Agencija neplaniran problem z bolečinami v sREDnjem ušesu vzgojiteljev slovenske 'nove smetane' prav neznansko obžaluje, saj je agenciji le, jasno vsem, do zadovoljnih turistov, a kaj malo mar za filozofijo, nelogiko ljubezni in grozljivost ukalupljanja otrok po svoji podobi v spoštljivce in dvoličneže. Zato bodo, velecenjeni stranki, gotovo drugo leto z lahkoto priskrbeli čim bolj ozkopogojenega vodiča, ali vsaj preverjeno ovco (najbolje iz lastnih logov), ki bo govorila le primerno-zveličavno, a še bolj primeren in 'po pričakovanju', se mi zdi, bi bil le, 'le budilec' šoferja Cirila, da bo le lepo tiho ali pa lapal le traparije. S takšnim vodičem bo 'luč slovenske mladine' gotovo nadvse zadovoljno hodila 'po poti svetega Pavla' skozi neznano deželo. Če ji bodo le, agenciji Nered, avtoritete krščanske ljubezni v svoji znani velikodušni odpustljivosti in, razen z menoj, z vsem preostalim zadovoljne, se-ve?da, odpustile 'napako z neslinastim vodičem' in ji, nedolžni agenciji, v svoji dobronamernosti ne bodo, 'po papeško', maščevalno vrnile udarca. Temveč bodo, kot Jezus in pravi prakristjani, skromno nastavili še 'drugo lice', lice zaupanja. In še naprej potovale z njo.

Modri SOKRAT, zavesten omejenosti človeškega zaznavanja, znanja in omejenosti 'človeške logike', je skromen, in zato prost napuha in nerealnih pričakovanj, vedel, da NEumni ne pozna laži. Zato Goljat vedno 'vidi in govori resnico'. Je omejen, a ni zavesten svoje omejenosti; prav kot zaljubljeni David Razumni ne vidi slepote svoje očaranosti, saj tako znanje kot logika ne lažeta, o sebi le zmotno mislita, da sta popolna, dokončna. David v svoji domišljavosti torej ni zavesten omejenosti svojega razuma.

Starejša brata sta oba slepa, a trgovska duša Odiseja vidi, kaj počne, in ve, ali trži čokolado ali atomske bombe ali človeške duše ali nore krave. Vidi ali prodaja lakoto ali tujo svobodo ali tuja upanja. A vseeno 'GOSPODA' mešetari in mesari in ne občuti in ne sočuti bolečine žrtvovanega 'zrezka', kajti klanje ji zagotavlja užitek, daje moč in razkošje. Zato spletkari ZA 'čim višjo maržo' in vseeno ji je, KDO ima v zakupu njeno dušo, KOMU prodaja svojo svobodo. Le da se plača z zlatom.

In zakladničar, bankir vidi le kup zlata. Ki mora rasti. Takrat ljubi svet. A že če se rast ustavi, postane okruten. Ne boli bankirja 'duša', če otroci umrejo od lakote, ko jim njegov sluga, rubežnik, vzame kravo iz hleva, hlev, streho nad glavo ali odpelje starše v zapor. Boli ga 'duša' le ob manjšanju zlate piramide. Padec %, obresti.

Vse to moder človek, sam nezmožen ukaza, vidi, zato ve, da je pričakovati razum v neumnem Goljatu, srce v razumnem Davidu in poštenje v zvitem Odiseju, iluzija, in iluzija znak slepote. A ve tudi to, da je bil s Kristusom človek opustil maščevanje in sovraštvo, nastavil še drugo lice in, z 'še eno možnostjo razmisleka', dopustil slepemu možnost spoznanja lastne slepote in zato tudi 'možnost spremembe'.

Zato modri ne upa. Saj zaupa bogu.

Vnaprej ne ve nič, vseeno pa iz izkušenj in opazovanja ve, čeprav za to ni bil 'preverjen' od nobenih čuvarjev pečatnih prstanov, da obzidje med učiteljem/učencem oziroma očetom/sinom pade lahko le samo od sebe, ko se v odraslih rodi ZAUPANJE otrokom in ko prepoved, nezaupanje odraslih otrokom, ne zapoveduje več GREHA, ki v otroku vzbuja radovednost in upor. 'Greh' za ogrado zadrži le v mrtvost prestrašene otroke, a še žive, radovedne otroke zavaja v upornost in pijanost in kajje-nje le iz upora proti zapovedi/prepovedi. Iz jeze, iz razočaranja otroka zaradi nezaupanja staršev oziroma vzgojiteljev. Vsak še živ otrok, vsak svoboden otrok, skoči čez ograde, za katere so se bili skrili starši in gre pogledat onkraj dometa staršev, da razišče njihove srahove. Kajti otroka ni moč ukalupiti. Niti, in še najmanj, s kročenjem. Tudi v zlati kletki suženj preklinja svojega ječarja in sanja svobodo. Otroka ni moč ustaviti. Prihaja in se ponovno rojeva, da se upre slepoti in avtoriteti očeta.

Le ubiti otroci ostanejo, da branijo očetovo obzidje, očetove strahove. Očetov Ego sum. In umrejo na branikih, ki jih ni.

Vse dokler, nekje na poti, oče ne izgubi 'božanskosti',^{KRONE}, ukaza^{MEČA}, trditve^{ŽEZLA}, bo uporništvo otrok proti 'odraslim' vodilo v revolucijo. In večja je tiranija odraslih, večji je tudi odpor otrok. Kajti, bolj ko ukalupljaš otroka, bolj ko ga utirjaš in nadzoruješ, bolj beži izpod nadzora in se upira 'komandi'. In bolj puliš plevel, več ga je. In bolj ko kosiš travo, bolj raste. Kajti večji je pritisk na dušo, večji je njen odpor in glasnejša je revolucija proti grobijanu. Otroke bo 'metala puberteta' in otrok zatiranih staršev se bo rojeval v vse večjem številu in vse močnejši in odpornejši, vse-dokler oče ne preneha vihteti meča in otroke siliti v 'samo-žrtvovanje' in 'maščevanje'.

Šele ko Goljat Močni spozna usmiljenje ter preneha zatirati ne-močne otroke in postane srčni Heraklej, pomagač ubogim, ki reši inteligentnega Prometeja iz Skitske puščave; šele ko očetovo srce sprejme ženo kot 'enakovredno' in prepozna otroka kot 'enakovrednega' in ga vedno upošteva; in upoštevaajoč nebogljenost otroka, neizkoristi svoje nadmoči nad nemočnim otrokom in ga ne zatira 'po svoji podobi' v uboganje (Tartar), takrat šele se lahko rodi medsebojno zaupanje, ljubezen, nenemir, raj. Dobrota. Prijateljstvo.

Ko torej oče preneha izkoriščati privilegij ukaza kot 'oče' in sestopi iz pozicije avtoritete v prijateljski odnos in medgeneracijski problem umre, kajti razkrinkal je bil Oče Laj svojo 'podobo', v katero je bil z vsemi razpoložljivimi sredstvi tlačil otroke. Spregledal je bil krutost zablode ukaza. Spoznal je bil svoj napuh kot tudi neutemeljeni strah pred novim?nepoznanim otrokom. In sin Ojdip lahko ostane doma. Ojdipu ni treba v svet, da si reši življenje, kajti 'umrla' sta bila v očetu Laju večvrednost-in-manjvrednost, izginil odnos oče/sin, faraon/suženj, moški/ženska, duhovnik/verniki, učitelj/učenec. In celo Odisej Zviti lahko končno najde zvesto Penelopo in Telemaha, srečo, saj le ko hčerka in sin in, z otroci enakovredna, oče in mati zazvenijo v harmoniji skupaj s stvarjenjem in stvarnikom, se rodi skromnost. In je dopolnjeno. 'Do polovice njeno'. Polžensko-polmoško.

Teorija mačizma, katero vse avtoritete pridigajo, dokončno izgubi sledilce in tiranija - avtoriteta se izgubi v minulem. Rodi se Ekologija. Rodi se dobrota.

Dobrota ne sprašuje za spol, ne za raso, ne za nacionalnost ali vero in še najmanj gleda na pomembnost. Berač ali bogataš, otrok ali odrasel, je dobroti vseeno. Usmiljenje ni razumsko. Nikoli ni preračunljivo. V dobroti ni nikakršne nagrade, nobenega koristolovja. Dobrota ne vidi

sebe. Izhaja iz pozornosti v prisotnem. In zato zase nikoli ne išče nikakršnega priznanja, nobenega odmeva, nobene časti.

Toda, ker je bil mačistični oče некоč v minulem preklel ženo-Evo in je še vedno steber celotne spoštljivosti mačističnega razumskega sveta in še vedno nezaupljiv do Davida-sina, katerega pračče se boji, vse od rojstva vrača pa do danes, očetov 'sinn' umira na bojišču, braneč Goljatovo ne-umnost, očetovo brezčutnost do otroka, do 'spoznanja', do življenja. Borba med bogom in človekom, med 'otrokom' in 'očetom' - medgeneracijski konflikt, ki se je bil do sedaj vedno reševal s kročenjem otrok v 'odrasli red', tiranski red in/ali z bežanjem otrok proč od staršev in izven njihovega 'svetega reda', lahko zamre, revolucija med 'vzvišeno avtoriteto/nezatrto ovco' lahko preneha šele tedaj, ko oče preneha zlagati kamenje dolžnosti med SEBE in SINA, in se rodi skromnost očeta...a to je že druga zgodba.

Ko je konec Lajevega kompleksa in se zgodi evolucija.

Oče je bil sina, kralj sužnja, učitelj učenca sprejel v 'upoštevanje' kot enakopravnega. Avtoriteta/izkoriščanje in spoštljivost je bila izpuhtela iz pojavnosti. Strah tiranskega očeta Laja pred izgubo nadzora nad otrokom 'Ojdipom' Evolucionarjem, kot tudi posledični strah matere Reve in njena borba (proti očetu) za svobodo otroka Ojdipa, je bil utihnil... materino srce je bilo utišalo očetov razum... in 'sveti Krištof', orjak, kateremu pot na ušesa šepeta nedolžna otroška duša, poda roke sootroku - ženi in bratu in sestri in materi Zemlji in očetu Soncu.

Ps.

Na avtobusu je bil, če se prav spomnim, tudi kak 'še živ' dijak. Ali njihovi glasovi o dober/slab izlet in poučna/običajna/dolgočasna ekskurzija, ne štejejo?

Ali se v 'božjem hramu' ne slišijo vsi glasovi enako daleč?

Kajti zdi se mi, da je bila lekcija o demokraciji, o 'zaupanju' in obzirnem sodelovanju, kjer palica odpove, understanding preneha in se začne PRISLUHNJENJE otroku, pogovor med generacijami in se rodi zaupanje, šok tudi za v ugajače vzgajane ovčice, ne le za preobčutljiva ušesa ovčarja, ki mu kontrola nad mišljenjem ovc uhaja iz rok...

Odložim iz rok 'Odgovor na pritožbo Zavoda svetega Stanislava', pritožbo nad mojim, po njihovem, neprimernim in destruktivnim vodenjem njihove ekskurzije po Grčiji. Češ, da so bila moja predavanja golo moraliziranje.

Zagledam se v zapisano.

"Vse stoji." mi prišepne Sokrat. "Človek je bil spoznal v pisani zgodovini tri stanja zavesti: večvrednost, manjvrednost in enako-vrednost. Vzvišenost, ponižnost in prijateljstvo.

A večina človeštva, na žalost, živi v 'četrtrem' stanju, stanju spoštljivosti. In vsak, nespoštljiv do kar spoštujejo sami, spoštljivcu govori 'herezijo'. Na kolenih pred avtoriteto, a zaničljiva do nevlivnih, prestrašena spoštljiva duša uboga le tistega, katerega se boji in tistega, ki od njega pričakuje korist. Povišanje. Nebesa. Ponižno se klanja grebator višjim, a nižjim je sam tiran, sodnik in rabelj. Temu reče 'spoštovanje', kajti prestrašena, pohlepna duša časti le dobre veze za pot navzgor v NEBESA.

Toda, nepodkupljiva SMRT, umiranje tako bogatih kot revnih spoštljivcev, tako vzvišenih kot ponižnih, tako biričev, duhovnikov, sodnikov, vladarjev kot beračev, človekovi

zavesti neprestano dokazuje, da v trenutku spoznanja?smrti, niHče nima prednosti in da v smrti nikogar ni zgoraj in nikogar spodaj, da nikdo ni spredaj in nikogar ni zadaj, da ni Leva-Desen.

Kot v smrti, tudi v življenju NI razdvojenosti in ne dvojnosti. Ni razklanosti. Ni ločenosti med zunajim-in-notranjim, med mano-in-tabo. V ljubezni ni dveh. NI meje. Ni kralja/sužnja. Ni vzvišenih in ne poniževanja/poveličevanja in ne ponižnih. Ni učitelja/učenca. Vsi ljudje smo le učeči...nevedni. Kdorkoli si domišlja, da ve, je odraselel...

Upam le, da bodo tokrat razumeli namig. Mojega niso..." slišim Sokratov hehetajoč glas odhajati, "in v vaši mačistični družbi DVOM v avtoritete še vedno pomeni dvom v 'bogove'. Dvom v gospode še vedno pomeni herezijo. Je vprašanje torej tudi kaznivo?"

Krishnamurti - graditelj ali rušitelj

?

samozaslišanje prevajalca

V poplavi originalov in prevodov raznih vzhodnih 'gurujev', zahodnih ter tudi domačih 'duhovnih učiteljev', se je pojavilo še eno ime: Krishnamurti. Zakaj si prevedel ravno njega? V čem je njegova posebnost? Ali pa je le eden med mnogimi?

"Človek ima na tem svetu štiri sovražnike: strah, jasnost, moč in smrt," razlaga don Juan svojemu 'čarovniškemu' učencu Carlosu Castanedi. Nekateri otroci so bili 'premagali' prvega sovražnika - STRAH. Ko strah izgine, se svet 'zbistri'; in navidezna popolna JA-SNOST pogleda 'vidcu' daje samOzavest, torej nadMOČ nad nemočnimi, še ujetimi v strah. Toda v trenutku, ko 'jasnovidci' izkoristijo to MOČ jasnosti v svojo osebno korist in lastno povzpetje, postanejo sužnji svoje lastne jasnosti in nadmoči nad nebogljenimi. Postanejo brezsrčni, vzvišeni VRACI, kajti ujel jih je bil in ukazuje jim tretji sovražnik - MOČ.

Vsi učitelji v zgodovini, ki so se bili postavili nad soljudi s trditvijo: "JAZ sem razsvetljen, torej sem svetloba. Le JAZ vas lahko rešim!" in se vsilili za odrešenike, so vse prestrašene 'spodaj' pogojili v svoj vzorec dožemanja sveta, ujeli častilce v slepo posnemanje, prilagajanje in pokorno sledenje.

Kajti v trenutku, ko nekaj sprejemem za ideal ali nekoga za brezpogojno avtoriteto, ki 'ima vedno vse prav' in o kateri se ne sprašujem več, je mojega samostojnega učenja konec. Možnost samosvoje poti izgine.

Če npr. sprejemem Stenmarka za ideal in bi rad smučal kot on, bom posnemal in ponavljal tudi njegove napake, ne da bi jih prepoznaval kot napake. Če pa ga ne vidim kot 'idol', ki bi ga rad posnemal, temveč opazujem njegovo smučanje nepristransko, lahko spregledam vse njegove pomanjklivosti, jih odpravim; in smučam celo bolje od njega.

Posebnost Krishnamurtija kot človeka je ravno v tem, da se nikoli ni bil postavil 'nad' sočloveka, niti nad sonaravo. Nikoli ni hotel biti AVTORITETA. Ni hotel sedeti na položaju 'vzvišenih'. Ni hotel di-ktirati resnice. Odrekel se je bil diktatorskemu nazivu 'učitelj sveta' in ostal je 'učeci'... učil se je od učencev in skupaj z učeci... kot Sokrat.

Ko so v tridesetih letih tega stoletja teozofi hoteli povzdigniti Krishnamurtija v pozicijo 'svetovnega učitelja', je na sami ustanovitveni slovesnosti razpustil Red srebrne zvezde, organizacijo, ki so mu jo bili pripravili kot osnovo novi religiji. Spoznanje, da "se resnice ne da organizirati," in "da se v trenutku rojstva avtoritete rodi tudi spoštljivost - strah pred avtoriteto; in da je z rojstvom spoštljivosti konec svobode učenja, konec nepogojenega in neobremenjenega opazovanja.", je Krishnamurtijev osnovni doprinos človeštvu.

Spregledal je in obelodanil dejstvo, da "vsaka avtoriteta uničuje ustvarjalnost učencev, saj sledilce zatre v nesamostojno zaznavanje sveta in jih ujame v dirigirano slepoto in ponižno, nebogljeno odvisnost. Ujeti v spoštljivost, se prepustijo voditi avtoriteti, ki jim razlaga prav/narobe svet. Vedno se naslanjajo na avtoriteto; in zato vedno tudi zahtevajo avtoriteto'.

Logika tega spoznanja in resničnost v povedanem je šokirala širši, ne le teozofski svet, kajti padec avtoritete - konec NADzora in VEČvrednosti/MANJvrednosti vsem, v spoštljivost vzgojenim otrokom, ki so se bili uklonili REDu/UKAZu in odgovornost za svoja dejanja zato nenehno prelagajo na VIŠJE, pomeni anarhijo, popolni kaos, konec varnega, utečenega, tradicionalnega, neodgovornega življenja. Hočejo ubijati še naprej 'v imenu...'. A ne v svojem imenu. Skrivajo se za druga imena in simbole.

Krishnamurti (ki ima z bogom Krišno in Hare-Krišno toliko skupnega kot nadškof Šuštar s čevljarstvom ali bogom) je torej eden redkih učiteljev-učencev, ki je bil dejansko sestopil z oblasti. Iz 'božanskosti', katero so mu bili namenili teozofi, je sestopil med otroke. Zavrnil je vsakršno avtoriteto. Ni ga bila ujela MOČ. Vedno je govoril: "Ni pomembno, KDO govori. Le vi, vaše zaznavanje in ozaveščenje obdajajočega dogajanja in stanja sveta je pomembno. Govoreči je le zrcalo, v katerem se kažejo zablode človeškega sveta."

Ena od Krishnamurtijevih knjig se imenjuje 'Svoboda je onkraj znanega'. Kakšen je torej Krishnamurtijev odnos do znanja in do znanega?

Nikoli ne ve enciklopedija za jutrišnje odkritje. Enciklopedično zna-nje se sicer z dodajanjem veča in širi, a ostaja vedno nepopolno. Še tako obširno znanje, kakorkoli že široko in poglobljeno, ne more postati VSE upoštevaljoča modrost, ker je polje znanega vedno omejeno in čez to omejeno polje znanega luč razuma ne sveti. Izven tega polja buči še neznano in zato še neprepoznavno. Tudi če bi upoštevali VSE podatke vseh znanosti, ki so nam na voljo, vse znanje o zemlji in njenem delovanju, ki ga je človeštvo skozi zgodovino zbralo do 'sedaj', še vedno ne moremo upoštevati vsega. Ker vsega nikoli ne vemo, ali ne? Zato še vedno ne moremo napovedati potresa. Niti jutrišnjega vremena.

Vendar, tako dojemanje obdajajočega sveta, kot tudi računanje prihodnosti, temeljita na 'spominu'. Enciklopediji. Samozavest, temelječa na omejenem znanju (spominu) temelji torej na vedno nepopolnih podatkih iz preteklosti. Na trhljih nogah. A večina ljudi še vedno živi v slepilu, da 'znanje' zagotavlja varnost in da dodajanje znanja k znanju vodi človeka v modrost in srečno in varno prihodnost. Kot 'zrno na zrno da pogačo' in 'tolar na tolar zgradi palačo'.

A ni čisto tako.

Tisočletja že človek zbira in dodaja znanje k znanju, in vse to ogromno znanje je zbrano v obliki zaključkov. Trditev. Svet, ki nas obdaja in v katerem živimo, nam je raztolmačen skozi

trditve in kot takšnega ga tudi doživljamo. STATIČNO kot trditev. !Zakon! In skozi očala teh trditvev, skozi predstavo o 'ŽE BILO' prepoznavamo 'naš' trenutno-obdajajoči nas, spreminjajoči se svet, v katerem bivamo; zato vedno zremo le v mi-nulo statično sliko v zrcalu sedanjosti. A mislimo, da gledamo obdajajoče.

Resnica je torej 'vedno stara', celo 'novica' prihaja vedno iz preteklosti. Toda vedno so se bili v toku zgodovine našli nadzorniki resnice. Avtoritete, živeče v 'trdilnem svetu'. Znanem svetu. Preteklem svetu. 'Vedci', ki so si s trditvijo, da le-oni vedo 'resnico', prilastili pravico sekati glave vsem ne-kimavcem. Vsem ne.našim. Heretikom. Izdajalcem. Drugače-mislečim.

Za vsako novo spoznanje, za vsako novo trditev, ki je bila kasneje prepoznana kot pravilna (?in še kasneje največkrat spet kot lažna npr. da je zemlja središče vesolja ali da je papež kristjan?) je uVELJAvljena avtoriteta najprej 'križala' nasprotno trdečega. Husa... Jezusa, Sokrata... Vse nepokorjene? Svobodne? Nekimavce? Ali niso do sedaj 'diplomirani vedci' še vedno 'križali' vsakega otroka, ki ni bil hotel sprejeti utečenega, starega, tradicije? Ki je bil opazil lažno v trditvah staršev? Podvomil in se vprašal o uveljavljeni 'resnici'?

Za vsako rušenje trditve (statične predstave) ali zakona (reda) je bil torej moral umreti vsaj en inteligenten, uporen, svoboden otrok; in starši to že tisočletja mirno gledajo. Pošiljajo jih, lastne otroke, celo v prve bojne vrste umirat za ohranjanje tradicije in starih predsodkov, sovraštev. Torej ne ljubijo svojih otrok.

Ko starši, ne le z besedami, temveč resnično, v DEJANJIH ljubijo svoje otroke, jih ne žrtvujejo 'zase'. Torej jih ne pošiljajo kot ščit pred sebe umirat ZA preživeto, temveč STOPIJO PRED nemočne in žaljene otroke in jih zaščitijo PRED poniževanjem sadističnih generalov, za katere so otroci le številke. Zaščitijo PRED oblastizeljnimi častihlepnimi politiki, ki govorijo o miru, a z ukazi in zakoni zahtevajo privilegij le zase; preprodajajo orožje in 'duše', ter s tem povzročajo vojno. In istočasno seveda trdijo, da so ljubitelji otrok in da otroke 'pokorno' ljubijo!

Ali je njihova trditev resnična?

Lahko torej vidiva, kako je vsaka TRDITEV, do spoznanja njene nepopolnosti in do pojavitve dvoma v resničnost 'povedanega', navidezno nespremenljiva dokončnost - 'resnica', vzorec, ki ubija vsak dvom in preprečuje spreminjanje vzorca in vsako učenje. Vsako spoznavanje novega.

Toda, pogledjva le okoli sebe in opaziva lahko, da je življenje živo, v vsakem trenutku drugačno. Življenje ni statično. Življenje je 'tekoče' spreminjanje, ki nikoli ne obstane, torej so vse trditve vedno nepopolne resnice (ki postavljene kot 'avtoriteta' zavrejo tok spreminjanja in povzročajo nov upor otrok, novo revolucijo), le 'trenutne opore' in so resnično in edino življenjska le vprašanja. In le lastna spoznanja o ZABLODAH statičnega sveta, grajenega na majavih trditvah, rušijo v nas stare, v nas živeče, od 'odraslih' privzgojene, 'jeklene' predsodke. Zablude. Trditve.

Le vprašanja mehčajo kar trditve trdijo. Le dvom nas napravi 'nevedne', zato sprejemljive in dojemljive, a le vprašanja, ki jih zastavimo samemu sebi, nas odpirajo, saj vztrajno obračajo našo pozornost izven znanega spomina, VEN iz 'Minotavrovega labirinta', navzven v večno spreminjanje obdajajoče 'nejasne' narave. In 'modra vprašanja' topijo trd, 'materialen', zabetoniran svet v 'duhoven'. In 'kamen' mehčajo v srce.

Zanima me, kaj bi se zgodilo, če bi se ljudje pogovarjali le z vprašanji? Ali bi se sploh lahko skregali? Ali bi vsakemu problemu ne prišli do dna z le nekaj vprašanji?

Toda dokler smo ujeti v AVTORITATIVNI ODNOS, ne iščemo odgovora na dvom, vedno iščemo le avtoriteto, nekoga, ki nam bo na naš vprašaj odgovoril z novim zaključkom, torej se naša pozornost usmeri v iskanje avtoritete; in ni resnično pozorna na vprašanje samo.

A pomisli: Če že tisti, ki trdi, zaustavlja evolucijo in s tem ubija življenje, kaj šele oni, ki ukazuje?

Ali torej v Krishnamurtiju ni trditev in trdilnih stavkov?

Njegove misli so zgodba brez zgodbe, v kateri so zajete vse zgodbe in s tem tudi vsi paradoksi človekovega življenja, vsa zmeda nasprotij, ki razdvajajo družbo ter zaslepljujejo človeka v rakavo celico, uničujočo so-človeka in planet. V njegovih knjigah ni podatkov, ki bi jim moral bralec kar slepo verjeti. In v trdilni obliki je le tisto, kar vsakdo v vsakem trenutku lahko preveri v sebi in v obstoječi okolici, v današnji družbi in njenem vzdušju, zato ga mogoče celo lažje berejo tisti, ki niso usmerjeno zatrti oziroma že izobraženi.

Vendar tisto, kar razumniše trdilce najbolj bega, je njegov pristop k predstavam, ki jih imamo ljudje o pojmi. Ljudje se pogovarjamo z besedami in v pogovoru uporabljamo veliko pojmov, kot so LJUBEZEN, MODROST, SVOBODA, PRAVICA, BOG..., a ne poznamo njihovega resničnega pomena.

V resnici sploh ne vemo, kaj blebetamo.

Kdo lahko definira svobodo, boga...?

Ker pa smo navajeni svet določati 'pozitivno', v trdilni obliki, tudi npr. ljubezen (svobodo) poskušamo opisati s trdilno obliko: "Ljubezen je to in (svoboda) to..."

Krishnamurtijev pristop k pojmom in bivanju je v osnovi popolnoma drugačen. Izhaja iz dejstva, da tako kot življenja, ki je večno spreminjajoče se gibanje, tudi boga ne moreš ujeti v statično predstavo. Spreminjanja se ne da ujeti v 'en' podatek. Spreminjanje je zgodba. Tudi ljubezni se ne da defINirati, saj je živa. Ne da se je niti 'ujeti', zato vsaka definicija ljubezni ljubezen ubije, saj je definicija zaključek, nekaj dokončnega. Omejenega. Mrtvega. Nespremenljivega.

Če si torej prenehamo domišljati, kaj naj 'bi', po naše, ljubezen 'bila, temveč se poglobimo v obstoječe medsebojne odnose in v obstoječem dogajanju opazujemo 'KAJ LJUBEZEN NI', potem definiramo, ujamemo in omejimo le kar NI RESNIČNO. S tem razbiramo in ločujemo 'človeško' od človečnega. Omejeno od neomejenega. In bolj ko prepoznavamo NEljubezen (nesvobodo, neBožje), bolj jasno lahko zaznavamo dih ljubezni, svobode, boga, čeprav jih nikoli ne moremo definirati s 'pozitivnim', trdilnim stavkom, kajti nikoli ne moremo 'priti do konca' in nikdar vedeti vnaprej...

'Tisti, ki misli da ve, se je bil prenehal učiti', je Krishnamurti opisal omejenost učitelja oziroma brezmejnost učečega, kot je z: 'Vem, da nič ne vem!' Sokrat na svoj osebni način opisal modrost oziroma skromnost/neskromnost.

Le spoznavanje NESvobode in NEljubezni nam torej nakazuje pri-stranskost nesvobode in omejenost neljubezni. In v prepoznavanju neresničnega in odpuščenju lažnega iz svojega odnosa do sveta in 'sebe', leži so-bivanje brez pravice/dolžnosti, brez odločitev (izbire), brez računanja prihodnosti oziroma 'pozitivnega razmišljanja'. Sobivanje, v katerem odмира trditev starega (očeta); in se rojeva (med otroci in starši) nova akcija. Zaupanje, ki je prosto strahu in zato prosto laži.

Človek torej ni svoboden takrat, ko ima 'pravico ukaza' in lahko stori s sužnjem vse, kar 'hoče', kot si 'razlaga' svobodo tiran oziroma današnji 'GOSPOD demokrat'. Človek je prost le takrat, ko brez pristranskosti, brez računice in kljub 'možnemu križanju', reče bobu bob, kraji kraja, uboju umor. Kot Sokrat ali Jezus.

Svoboda pomeni neizbežnost. Ko lažno prepoznavamo kot neresničnost in ozavestimo, kaj je prevara, zabloda, 'maya', lahko ločimo 'pogojenost' od 'nedolžnosti'. Krivično od nepristranskega. Človeško od božjega. In vidoč zablode človeštva in človeka, ozavestimo vse, česa 'nočemo'. In temu se zakonito lahko odpovemo. Svoboden človek ima le eno 'pravico'. Nikoli mu ni treba prikimati laži. Niti ubogati nobenega ukaza.

Svoboda zaživi, ko človekovo mišljenje in odziv ne določajo več ustaljeni vzorci preteklosti (navade družbe) in človek ni več ujetnik znanega vzorca, suženj navad. Svoboda se rojeva s spregledanjem svoje 'ujetosti' v vedenjske vzorce in kratkovidnost zastarelih avtoritet preteklosti, kot se ljubezen rojeva s prepoznanjem lastnega brezsrčja; in modrost se rodi, ko 'GOSPOD' postane zavesten svojega, 'človeškega' NEznanja, ko torej postane zavesten dejstva, da ni bog in da v svoji omejeni zmedi ne more ničesar trditi, kaj šele komu karkoli ukazati.

Modrost se torej ne 'veča' z zbranim znanjem, niti z 'višino stolčka' in se je ne doseže s slepim sledenjem avtoritete, ki ŽE zna (in se je torej ŽE nehala učiti). Kajti modrih odgovorov ni. Obstajajo le modra vprašanja. Modrost 'pride' z modrimi vprašanji in skromnostjo, z ozaveščenjem, da je vsak odgovor le približek...

Krishnamurti venomer govori o inteligenci; in intelektualizem označi kot omejenost. Kakšna je torej razlika med intelektualci in inteligenti?

Intelektualci, razumniki, racionalisti so ujetniki znanega, znanstvenega sveta. Zbirajo podatke in častijo načitanost. Vedno citirajo stare 'mojstre', trdijo že znano in vsako 'novost' primerjajo s svojo naučeno stati(sti)čno predstavo o svetu. Ujeti so v večno primerjavo z že znanim, in če NOV podatek ni v soglasju s STARO predstavo, ga zavržejo kot lažnega; torej vedno lahko le dograjujejo staro, že znano zablodo, toda v osnovi spremeniti ne morejo ničesar. Nikoli torej ne zajamejo iz trenutnosti življenja, ki je vedno novo; in 'novo' je 'staro' vedno postavljalo na laž. Otrok vedno naredi 'korak naprej', toda oče Laj, intelektualni bog, mu tega ne prizna. Do smrti hoče otroku ukazovati mišljenje in ga nadzorovati. Toda, ako bi vsi otroci le 'ubogali' in sledili očeta in bi nihče ne skočil čez plot staršev, bi v obstoječi naravi še vedno lovili s kamnitimi sekirami. Otrok je vedno pametnejši od učiteljskega zbora. A učiteljski zbor? Ga z ocenami prisili in kastrira v intelektualno ovco. Ubije v otroku raziskovalno radovednost.

Intelektualci so bili prenehali opazovati sami. Prenehali so biti radovedni otroci - pozorni opazovalci in raziskovalci. Pogojeni v iskanje koristnega, so bili pozabili na skrivnostno. Skrivnostnost jih zato plaši. Ne upajo si v 'neznano' stopiti sami. Prav tako, kot zavistneži in maščevalci, tudi razumniki capljajo na mestu. Zbirajo prikladne stare trditve in zakone kot pohlepneži denar. Trdijo preživeto v sedanost in hočejo ukazovati življenju; in so vedno bolj razočarani in jezni, ker življenje ne sledi njihovim izračunom. A nimajo več 'jajc', zato po volovsko vedno iščejo varno pot in 'nasvet' 'modrosti, ki ve pot', pa naj bo to 'sveta' oseba ali 'sveta' knjiga. Živijo zasidrani v preteklosti. Poglej pravnike. Citirajo svojo 'biblijo' oziroma 'sveti zakonik'. Sodijo na demokratičnih sodiščih v korist uzakonjenih krivic. V korist z zakonom vsiljenih privilegijev. Ne sprašujejo se o 'pravičnosti'. Po srednjeveških zakonih le ubogljivo sodijo in nedolžnim ukazujejo kazen.

Toda življenju ne moremo ukazovati. Življenje lahko le sprejemamo; saj !vedno! živimo le 'zdaj'. V 'edinem+večnem' trenutku živimo vse življenje. Iz 'zdaj' nikdar ne moremo pobe gniti niti v preteklost niti v prihodnost. In le kadar sprejemamo iz prisotnosti obdajajočega življenja, se učimo. VSE dokler pa trdimo stare trditve, smo zaprti v svoj preobčutljivi obroč 'svetih' trditvev; zato ne moremo prisluhniti in sprejemati novega, nikdar občutiti 'zunanjega'. In vse dotlej, dokler govorimo 'iz glave', teče energija iz 'spomina' navzven v trenutno obdajajoč nas svet, torej spomin (mrtvo) vsiljujemo v sedanost. Že-mrtvo vnašamo nazaj v živo naravo.

Inteligenca vključuje sprejemanje. Inteligentna oseba je občutljiva na prisotno, obdajajoče dogajanje. Inteligenca torej vključuje 'podtlak', vakuum, ki srka vase. Takšno 'srkajočo 'luknjo' povzroči v zavesti človeka vprašaj, nejasnost, dvom, ki odgovor išče v obdajajočem dogajanju. Inteligentna oseba vedno sprejema sporočila iz obdajajočega kot impulz, kot 'omen', 'namig', ki v trenutku lahko spremeni celotno 'staro' prepoznavanje sveta in 'smer' človeka. Nikoli se ne oklepa starega (spomina) in ne brani starega. Primerjava s starim ji sicer daje 'orientacijo v prostoru', a 'stara resnica' nikoli ni 'merilo' novemu. Inteligenca vedno prepozna 'spomin' kot staro, mrtvo preteklost; in zato vedno zaznava neposredno 'zdaj', črpa le iz prisotnega življenja; nikoli iz mrtve preteklosti.

Krishnamurti ni bil intelektualec, nikoli ni citiral avtoritet kot 'ščit' za svoje trditve. In nikoli ni razdvajal 'ljudstva'. Z razkrinkavanjem 'vzorcev, ki ljudi razdvajajo v sovraštva', vedno le šiva in 'celi' nekoč razdvojeno. Iz nasprotij plete novo resničnost. 'Skupno' resničnost. Iz nasprotnikov 'dela' prijatelje. Na ognju paradoksa celi razpoke v medčloveških odnosih in sili bralca v solzo obupa nad zblojenostjo današnje dobe in zaslepljenostjo obdrvečih 'slepih' ljudi.

Njegove besede soočajo bralca s 'temno stranjo' človeške duše in njegove besede ne vplivajo na človekov 'razum', temveč brenkajo le na strune človekovega 'srca'. Toda ker v njegovih knjigah ni najti metode, vzorca 'kako postati razsvetljen' in 'kako najti boga', kar večina 'iskalcev' išče, se njegovi logiki nelogičnosti oziroma logiki paradoksa marsikateri razumnik upre in v marsikom se potem jeza 'nase' sprosti 'navzven', v okolje: proti avtorju, proti prevajalcu, prevodu ali proti tiskarskim napakam v knjigi (zato kakšna 'tujka' pač mora biti, da Miške najdejo 'luknjo' in zrno). Tisti pa, ki zaznajo resnični pomen napisanega in dojamejo povedano, 'drugačno' ne prepoznavajo več kot 'tuje' in še manj 'sovražno'; zato ne morejo več odreagirati 'nacionalistično'. Lokal-patriotsko. Egoistično. Nepriistranski pogled Krishnamurtija pomete z vsemi pripadništvu in navijaštvu.

Razen drobcene knjižice 'Ob nogah učitelja' so bile 'Življenje pred nami', 'Svoboda je onkraj znanega' in 'Plamen pozornosti' prvi prevodi Krishnamurtijeve besede v slovenski jezik, in čeprav so bile knjige le kratek čas v prodaji, je bila prva naklada dobesedno razgrabljena.

...in moj občutek je, da je bila njegova beseda tudi nujno potrebna, da v poplavi vzvišenih gurujev naredi malo reda. Vendar današnje množično iskanje 'gurujev' ni slučaj in ne presenečenje.

Zadnjih nekaj stoletij, po padcu uzakonjene diktature cerkve in vladarjev, torej od francoske revolucije naprej, je bil človek 'zahodne izobrazbe' našel svojo psihološko varnost v 'znanosti' in 'ideji' (o svobodi, o nad-človeku, o 'enakosti želodcev') in v denarju. Toda s padcem vere v ideal 'vsi smo kralji', je včerajšnji idealist izgubil vero v idejo kot odrešiteljico sveta. Ta 'hiša iz kart' se mu je torej podrla. In danes, ko ekološke katastrofe in atomske vojne

grozijo uničiti planet ob nemočnem pogledu znanosti, pada še vera v znanost. Nastopila je 'kriza identifikacije' oziroma 'prenos zaupanja' iz 'ene zablode' na 'drugo zablodo'.

Ekološka zavest se sicer bliskovito širi v vzdušje sveta in se kaže kot zarja na nebu, toda ljudje, ujeti v navade in vzgojeni v spoštljivost in uboganje avtoritet 'svete besede' in 'svete številke', so vedno bolj zbegani in nebogljeni. Prestrašeni. Iščejo berglo in/ali krepelo, kajti strah panično išče varnost. Zato se mnoge prestrašene ovce tako zlahka oklepajo odrešilnih 'števil' ekonomov in tiščijo v rakavost liberalizma, a za svoj 'duhovni blagor' in 'mirno vest' se oklenejo vsakega in navdušujejo nad vsakim sebe-ponujajočim gurujem, ki slučajno 'pride mimo' in jim karkoli 'lepega ponudi' ter nazaj uspava njihov pravkar prebujeni strah. Le da se jim ni treba soočiti s seboj in svetom, prevzeti odgovornost za svoja dejanja. Zato 'cveti' toliko starih in 'New Age' gurujev. A druga polovica maloprej oprtih na znanje in idejo, sedaj panično skače 'nazaj' v prekleto, zato se pojavljajo tudi karikature vseh karizmatičnih voditeljev zgodovine in se prebujajo in dviguje neo-fašizem-neo-komunizem-neo-nacizem-neo-katolicizem-neo-carizem-neo-agresije. NeoSSovraštva.

A če pogledava kovanec z druge strani, lahko opaziva, da trenutno živimo v mogoče najbolj zanimivem 'zgodovinskem' trenutku, v dogajanju dokončnega PADCA AVTORITETE. V dobi vse hitrejšega prenosa informacije je 'novica', ki je za pot včasih potrebovala leta, desetletja ali celo stoletja, danes po celem svetu prisotna v trenutku nastajanja. Zamik informacije, ČAS laži oziroma dobička, se torej 'gospodom' iz dneva v dan krajša; in današnji faraoni so zmedeni in obupani. Mediji v vsakem trenutku sproti dokazujejo omejenost znanosti in egoizem ter nemoč političnih voditeljev, ki znajo le razdvojiti, skregati in potisniti ljudi v blato in v vojno, a celiti povzročene rane in vrniti mrtve otroke materam, tega ne znajo nikoli. Kralji Laji, v strahu pred svojim otrokom Ojdipom, izgubljajo razum in tla pod nogami, zato se zemlja trese in nedolžni Ojdipi množično umirajo in Jokaste jokajo.

A 'čas prevare' se krajša in INTERNET vedno bolj povezuje ljudi neposredno - brez posrednikov in nadzornikov in cenzorjev. Današnji vladarji, nadzorniki, posredniki, 'trgovci z vezami' - trgovci z verigami in sužnji, izgubljajo moč.

Vse več ljudi se osvobajajo spoštljivosti, pokornosti, manjvrednosti. Suženj dviguje glavo, vendar iz ponižnosti, prej zatirani skačejo v vzvišen napuh, kot je bila 'preskočila' večina Slovencev. Vendar nas je tudi vse več že brez lažnega občutka večvrednosti/manjvrednosti. Protestantski Danci so iz uporabe vrgli 'vikanje', temeljni kamen krivičnega odnosa v družbi. V zavesti človeštva odnos NADčlovek/podčlovek vse bolj zamira, zato se ekstremistom, teroristom, ki od ljudstva zahtevajo pokornost, toliko bolj meša. A vse več nas 'prizemlja' v naročje matere zemlje. Vse bolj se ekološka zavest človeštva povečuje in širi. Noben tiran je ne more zavreti.

Toda bolj ko se 'mali ljudje' duhovno osamosvajajo in nočejo biti več lutke slepih manipulatorjev in brezsrčnih nadzornikov, bolj slepi, ki 'mislijo, da vedo' in hočejo še naprej krasti rajo in vladati, tulijo, pritiskajo, zahtevajo pokornost Sebi. Avtoriteti. Pritisk tiranov na malega človeka se povečuje in norci, ki se imajo za nadjudi, ukazujejo streljati na vse nepokorjene. Na lastne otroke. In si izmišljajo zunanje, če pa teh ni, notranjega sovražnika, le da je ljudstvo strah. Čim bolj strah. Kajti le skupni strah pred 'SOvragom' zbije vsebolj prestrašene in egoistične, le sebi pomembne Narcise, v grupo. In v stajo. V krave 'molznice' ali pa v ubogljivo vojsko. Da se generali lahko igrajo s svinčenimi vojaki in da trgovina s smrtjo in sužnji cveti... do kdaj? Do nove vstaje v staji? Kolikokrat še?

Vsi duhovni učitelji venomer govorijo o bogu, častijo Boga, razlagajo Boga in nebesa. Ali Krishnamurti ne govori o Bogu?

Ne na 'pozitiven' način, kot so nas bili vse navadili naši vzgojitelji. Ne išče boga oziroma ne sledi lastni želji, lastni projekciji boga. Krishnamurti le opazuje, kaj je človeško in odpušča kar ni božjega, vse ne-človečno iz svojega mišljenja in akcije.

Vse obstoječe religije so pozitivistične. Ukvarjajo se le z 'lepim', pozitivno računajo nebesa - nagrado in opisujejo boga ter se hočejo z 'NJIM' primerjati. Govorijo le o prihodnjem bogu, o svoji želji po miru, kot pač vsi politiki, ki lovijo sladkosnedne na 'čokolado' po zmagi, a s tem ljudem dejansko le odvrta pogled od 'grdega'. Nikoli se ne soočijo gospodje duhovniki s prisotnim 'hudičem', z obdajajočim strahom in sovraštvom in vojno sredi katere živimo, torej zanikajo celostnost bivanja in zato nikoli ne morejo zaznavati resnično - vse kar nas obdaja in nad nami joče.

Krishnamurti ne govori o danes tako moderni ideji nenasilja. Niti o NEbesih, niti o miru, niti o VEčni sreči jutri ali v nebesih, kot sanjajo vse religije. Ne sanja o Neznanim in Nepredstavljenem in zato 'neimenovanem'. Ne sanja o 'lepšem' in 'boljšem'. Odpovedal se je bil lažnosti odrešujočega 'pozitivnega mišljenja'. Spregledal je bil lažnost optimizma. Ni pozitivist, temveč se realistično, bistro in nepristransko sooča z obstoječo zmedo. Sooča se z vsem prisotnim, z vso lepoto in bedo, predvsem pa z brezčutnostjo družbe, v kateri živimo. Njegov pogled zre v brezsrčnost obdajajočih ljudi in v vzroke brezdušja. Spoznava se z besom, z nasiljem, s strahom ('zlo bo') in željo (dobro bo) in s trpljenjem. Z našimi medsebojnimi NEodnosi. Torej nam govori o vsem, kar se nam resnično in vsakodnevno dogaja in kar nas vsakodnevno obdaja (in kar gospoda noče videti in vedeti). Govori o tem, kar se dogaja edinole v človeških glavah in 'materializira' skozi naše udejstvovanje v družbi. Govori o 'mrtvem spominu', ki pa ga ljudje s trditvami negujemo in oživljamo v obstoječo resničnost s svojimi dejanji vedno, kadarkoli naš razum, naš korak in roko vodijo čustva, kot so strah (spomin na bolečino), želja (beg iz strahu), zavist (primerjanje z idoli), napuh (stara slava), pohlep (nenasiten strah), jeza (razpad lažnih pričakovanj), sovraštvo (kraja zaupanja). Govori Krishnamurti o vojni, ki je posledica naše brezOBZIRnosti. Govori o naši nepozornosti, o izgubi 'periferne vida', ki je posledica naše egocentrične osredotočene zabuljenosti v 'lepšo' prihodnost, kot si jo sprti na poti izmišlja naša domišljija.

Kajti človeštvo beži, od Mojzesa naprej, proč od bolečine v užitek, iz pekla v nebesa, od smrti v 'življenje', od 'vzhoda' proti 'zahodu'. In vmes spi in sanja lastno srečo. Toda ravno ta domišljijski beg od trenutnega dogajanja in iz obstoječega okolja, iz obdajajoče vojne v le-navidezno varnost ideje o nesmrtnih nebesih, v egoistično željo po LASTNI večni varnosti - jutri, človeka le odmika od celovitosti, od SOKRATnosti; zato ne more spremeniti človekovega odnosa do okolja?tujca.

Krishnamurti ni učitelj, ki zavezuje, temveč prijatelj, ki odvezuje zavezane oči, saj razkriva bralcu skrivnost magije. Skrivnost ujetosti oziroma svobode. In spregledanje skrivnosti moneyPULLacije: skrivnostnega delovanja strahu, želje, pohlepa, napuha, zavisti, sovraštva ter opazovanje izvora le-teh 'čustev' in učinkovanja vseh teh energijskih 'vzorcev' v svoji lastni akciji, nas odveže magije. Osvobodi pogojnih refleksov, 'himn' in 'svetih besed' na katere navijači skačejo. Prepoznanje svoje lastne vodljivosti in zvezanosti v ozkosrčno pripadnost, rodi dvom v obstoječi 'prav'. In ta dvom zamaje vse zabetonirane vzorce obnašanja do prej tujega. Dvom obrača pozornost navzven in povečuje občutljivost do 'drugačnosti'. In le sprejemanje drugačnosti in občutenje drugačnosti kot 'nesovražnost', lahko ustavi satanovo udejanjanje, ustavi brezčutje obstoječega sveta. Ko prepoznaváš Mefista kot Mefista, mu je odvzeta vsa lažna moč nad tabo.

A večina noče videti Mefista v sebi. Sanjati hočejo nebesa.

Nočejo videti svoje ujetosti v 'zaveze', ki povzročajo sovraštva in vojne. Odgovornost številkam predpostavljajo pred odgovornost drevesu in pred odgovornost otroku.

Zato še naprej kradejo in molijo za plen. Zato se razni zlatousti z 'jasno določenim plenom' oziroma instant-nebesi, dandanes lahko zlahka znova ustoličujejo za nove odrešenike in vzpostavljajo nove 'cerkve', nove piramide vernikov, nove HIERarhije. In večje so pijavke, za ščit lepših in večjih in bolj čarobnih nebes se skrivajo. In višje račune za © in članarino pošiljajo. Oživljajo stari vzorec v neo.stilu. Piramide 'a la Plečnik'. Toda, kot vse prejšnje šole, učijo spoštljivost in dvoličen odnos do 'naših'/here-tikov. So vzdrževalci NAVPIČNEGA SISTEMA. Nadaljevalci odnosa učitelj/učenec in s tem vzorca vzvišenosti/ponižnosti. Zaničevanja/poveli-čevanja. Družbe požrešnih/lačnih in vzdušja prestrašenosti. Zasužnjujejo pozornost vernikov s svojo 'veličino' in se vo-zijo s privatnimi letali. Govorijo o rajskih plažah, a vojna 'tam zunaj' se nadaljuje. A to jim ni pomembno, važno je le, da se imajo oni fajn na rajskih plažah.

Krishnamurti je svoje celotno življenje posvetil otrokom, njihovemu izobraževanju in učenju nasploh. Kaj je torej učenje?

Vprašajmo se, kakšno je naše sedanje izobraževanje.

Otrok se ZA 'DOBRE' OCENE npr. šestnajst let trudi zapomniti in ponoviti trditve avtoritet, ki določajo in nadzorujejo svet. Skušša se prilagajati kompleksom avtoritativnih učiteljev; in ko mu avtoritete dajo diplomo, potrditev, da zna dobro ponoviti TUJE TRDITVE, da je 'dobra papiga', se preneha učiti. Naučeno 'pozitivno znanje', večina diplomirancev trdi potem do konca življenja kot 'sveto resnico'. Za sprejeto resnico -domet zavesti- se je pripravljen stepsti in, neredko, celo ubijati.

Način današnje vzgoje izhaja iz cerkvenega in/ali vojaškega popolnoma avtoritativnega odnosa, ki ne pozna ugovora: 'Papež in kralj imata vedno prav. Ne sprašuj! Daj cesarju, kar je cesarjevega in vse preostalo papežu.' Imeti lastno mnenje je v obeh sistemih prepovedano in se kaznuje. In v to kletko hoče zapreti naše otroke spet gospod nadškof Rode. Današnje izobraževanje v večini šol temelji še vedno le na avtoriteti - kazni in/ali na nagradi. Sistem šolstva temelji na podkupovanju/kaznovanju z oceno in na strahu pred oceno. Na strahu pred učitelji in, ne nazadnje, na strahu pred starši.

Zastrašeni otroci se od učiteljev poleg malenkosti obveznega pol-ne-znanja, naučijo predvsem NEpravičnosti in NEenakovrednega odnosa do soljudi. Vzgajani so predvsem v občutek podrejenosti, manjvrednosti, neumnosti, nesposobnosti in v omalovaževanje manj 'pametnih'. Kajti otroke ne učijo le ocene. Uči za življenje jih predvsem medsebojni odnos. Z 'vzgojnim' odnosom jih učitelji, s svojim kaplarskim klanjanjem ravnatelju in kaznovanjem učencev, ujamejo v vzorec spoštljivosti, ki človeštvu vlada in ki človeka ubija že tisočletja. Vzajani so v prestrašene, ubogljive, nesamostojne, ugajaške spoštljivce. Z moderno 'olimpijsko' vzgojo v zavistne povzpetnike. Ukročeni so v odvisnost od avtoritet, v 'kaplarski' sistem in odnos, kjer klečePLAZIš pred 'višjimi' in zaničuješ in zatiraš 'nižje'. Zato, da vzvišeni, brezčutni, nesposobni, nikoli enakovredni in zgodovinske neumnosti venomer ponavljajoči 'vampirji' lahko še vedno vladajo in cuzajo ljudstvo?

Krishnamurti je pred zrcalo pravičnosti in ljubezni postavil celotno razmišljanje in učenje, kot ga razumemo danes. Ves njegov dvom v pravilnost današnjega izobraževanja se kaže v

vprašanju: Ali je učenje le kopičenje pozitivnih zaključkov, trditev? Ali učenje ni prepoznavanje omejenosti in lažnosti starega; in odpuščanje zablod iz svojega mišljenja in akcije?

V Krishnamurtijevi vzgoji otrok obstaja vzdušje medsebojnega zaupanja in prostost zaznavanja in samostojnega spoznavanja od samega začetka, od rojstva naprej. Učenja ne usmerja nobena dogma in nobena avtoriteta. Toda v strah in pokornost avtoritetam vzgojeni dandanašnji starši, v borbo za ego-dosežek pogojeni odrasli, te svobode, tega otroškega vzdušja brezskrbnosti, tega zaupanja obdajajočemu okolju in prihajajočemu jutru, nikakor ne morejo doseči z voljo, niti sčasoma s treningom in mantrami, temveč le neposredno z uvidom v lažno svetost obstoječe 'svete resnice'.

Dokler ne prepoznamo in odpustimo lažnega, ne more zaživeti v nas nič 'novega'. Le prepoznavanje laži in zablod človeštva in s tem tudi zblojenosti nas samih ter odpustitev krivičnosti iz svoje akcije, je učenje, ki 'odpira' človekovo zaznavanje sveta. Ko spoznavamo NEljubezen, NESvobodo, NEspamet, in jo ne prenašamo nič več naPREJ oziroma NAZAJ v obdajajoče okolje, KRIVIČNO prične izgubljati moč. Neresnično izginja v neobstoječe in kar ostane, ko se lažno razblini, je božje... Prepoznanje krivičnosti 'krivične zaveze' nas odveže lažne morale. Zablode. Uroka. Prepoznanje 'zablod' v obstoječi 'resnici' torej slepe osvobaja starih pogojenosti, starih navad, saj prepoznanje lastnih zablod in zablod družbe topi v strah zamrznjeno srce in slepega gluhca spreminja v človečno bitje.

Ko je bil Jezus spoznal neumnost in krutost in pristranskost vseh verskih fanatizmov in nacionalizmov, ki v medsebojnih vojnah žrtvujejo ves cvet naroda - mladino, je zabloda naši/sovražni prenehala usmerjati njegovo obnašanje do ljudi. Prenehal je biti zaveden pripadnik katerekoli svete resnice, kajti spregledal je bil 'slepec' v nepristransko prisluhnjenje besedi in objektivno opazovanje sveta, v katerem ni svetih/prekletih. Prenehal je biti uročen, pristranski navijač laži, ki jih širijo 'sveti'. Vsi so bili zanj postali le enakovredni bratje. Zabloda elitizma in zabloda suženjstva sta bili izpuhteli iz njegove akcije in postali NEobstoječe za njegovo okolje. Postal je naraven, brez predsodkov, svetovljan, izničil vse človeške meje in izdvojitve sveta in povezal vse ljudi sveta v INTERNET enakovrednih.

KAJTI ko opazovalec spregleda uročenost družbe v nasprotujoče si zablode in vidi krutosti vojn, ki jih zavedeni v te identifikacije bijejo, nobena resnica ne more biti več osnova oceni in meritvi. Vse resnice postanejo enakoslišne. Tako resnica kralja, kot resnica cigana. Nobena ni več sveta. V pozorni in obzirni družbi (kar po ustavi Slovenija je, a obstoječa demokracija prav gotovo ni - pravzaprav je vse manj) se sliši glas 'zadnjega' prav tako daleč kot glas 'prvega'.

?

Če reče 'Naj se zgodi!' berač, ne bo slišal nihče. Ko pa reče Drnovšek?

Po kakšnem vzorcu selekcionira človek slišnost?

Katere glasove slišimo glasneje od drugih?

Kako daleč se sliši tvoj glas?

Krishnamurtijev celostni pogled na človeka v VSEobdajajoči naravi in njegovo opazovanje vzorcev človeške zavesti, ki povzročajo slepoto, sprtost in brezsrčnost človeka do sočloveka in do sonarave, s tem pa tudi vse 'vojne in bolezni' modernega sveta, je v tem trenutku neobhodna nujnost za umirjanje strahu, posledičnih zablod in agresije, ki je v današnjem svetu vse večja. Njegov globok vpogled v napačnost vzgoje in izobraževanja modernega sveta, je

temeljni kamen za preskok razmišljanja in zaznavanja, ki se kaže kot edini možni izhod iz obstoječe 'krize identifikacije', v kateri se nahajamo.

Križa identifikacije je trenutno (?večno?) 'stanje' celotnega človeštva, kajti človeštvo je kot otrok, ki ne ve...a otrok noče biti pohleven, kot od njega zahteva oče, ki do smrti drži '© ®' zase in ne da otroku odveze davka. Lastnemu otroku oče zaračunava © ® in mu ne pusti svobode samostojnega spoznavanja in samostojne poti. Noče sestopiti oče, avtoriteta, dol s prestola, zato otrok Ojdip mora kar naprej in naprej premagovati očeta Laja, če noče umreti za lasten korak, zatreti svojih spoznanj... A Krishnamurti nam govori, da ne obstaja le 'biti ali ne biti'. Ni treba Ojdipu poklekni pred očetom kraljem in zatajiti otroka v svojem srcu in zatreti lastne radovednosti in ustvarjalnosti. Ni mu treba niti premagati očeta, da bi lahko našel svojo pot. Obstaja tretja pot... z roko v roki... pot zaupanja.

Le še enOoo se mora zgoditi prej.

Preostanek vzvišenih očetov Lajev bo moral nebesa predvidevajoč razum kot 'vodilo srca' opustiti, opustiti tudi vsa sovraštva in slepote avtoritet preteklosti, podreti 'mejne kamne', ki so postali sedež svetosti; in sestopiti iz VZVIŠENOSTI v skromnost ter Sokratu priznati, da njihova dejanja kažejo, da dejansko NE VEDO, da le mislijo, da vedo; in torej nimajo ne pravice trditve in še manj ukaza.

Moj občutek je, da bi njegovo knjigo 'Življenje pred nami', ter 'Izobraževanje in pomen življenja', kateri govorita predvsem o vzgoji in izobraževanju, moral prebrati vsakdo, ki ima resnično rad svoje otroke in seveda vsak otrok, predvsem pa vsi poklicni vzgojitelji. Pričujoče knjige lahko pripomorejo k umiritvi krutosti pohlepnega sveta, v katerem živimo. Lahko pomagajo razumeti razliko med radovednim, raziskujočim, živim otrokom in že ubitim, pridnim, poslušnim otrokom. Priden otrok v trenutku, ko 'bog' ne gleda, preskoči vse od staršev zakoličene plotove, v 'grenkem' prepozna 'sladkost grešenja' in si razbija nosove tam, kjer radovednost hodi previdno in tipajoče ...raziskujoče... zato bi morale Krishnamurtijeve knjige postati, če že ne obvezno, pa vsaj priporočljivo čtivo za vse šole, predvsem za vse učitelje.

Ali Krishnamurti torej gradi ali ruši?

Krishnamurti govori o VZDUŠJU DRUŽBE in o človeku-posamezniku kot ustvarjalcu tega vzdušja. Opozarja, da smo duše vzdušja, v katerem živimo, kajti vsakdo 'se' daje okolju. Mi vsi smo okolje drug drugemu in odnos posameznika do okolja in do sebe določa njegovo VZDUŠJE. Različni VZOREC družbe zgradi različno vzdušje skupnosti, in vsako opazovano vzdušje je ZRCALO medčloveških odnosov v tem okolju. Vprašajmo se, ali živimo v prijateljskem ali v prestrašenem vzdušju?

Vzorec družbe predstavlja ti. morala družbe, kar pomeni, da se otrok !mora! za vključitev v določeno družbo podrediti določenemu 'redu' skupine, sprejeti določeno vzdušje za 'normalno', drugače ga družba 'ne mara' in ga zavrže, izloči, obsodi, kaznuje. Toda 'moraš'-morale različnih združb tega sveta so si mnogokrat v tako popolnem nasprotju, kot 'gift' Angležu pomeni darilo in veselje, a Nemcu strup in smrt.

Družba oziroma človekovo dožemanje reda skozi zgodovino od NAVPIČNEGA REDA, egipčanskega sužnjelastniškega vzdušja, kjer 'NE' za sužnja ne obstaja, potuje proti neavtoritativnemu odnosu. Enakovrednemu prijateljskemu vzdušju. Neavtarskemu vodoravnemu redu. Svobodnemu človečnemu vzdušju. Enakovreden, neavtoritativen, prijateljski

odnos ne pozna ukaza: 'Moraš!'. Zato se s spregledanjem neetičnosti vseh !moraš-vzorcev-moral! in opaženjem slepote vsakega ukaza, rojeva etična družba enakovrednih in enakopravnih. Vzdušje, kjer je edina 'avtoriteta' medsebojna obzirnost. Občutljivost do obdajajočega. Skromnost.

Ker govori Krishnamurti torej o etiki, o enakovrednem neavtoritativnem vzdušju, 'vodoravnem redu', nenadzorniškem prijateljstvu in zaupanju, ga vsi spoštljivci hierarhičnega, navpičnega reda, vsi častilci 'SVETIH knjig', AVATARJEV, posvetnih ali duhovnih, ne morejo prebaviti. Moralistu je etika Satan, zato Krishnamurtija seveda vsi spoštljivci, vsi moralisti zavračajo. Kajti vsako nespoštovanje 'VIŠJIH', nepriklon 'svetim' zapovedim/prepovedim, spoštljivci zavračajo. Vsako samosvojost zavračajo. In vsako neukalupljenost oziroma drugačnost od 'uniforme', imenujejo 'anarhija'. Taki 'odvisniki od avtoritete' hočejo 'ordnug und disciplin' in 'svete' odrešenike, 'svete' metode, 'SVETI' ukaz. Zahtevajo Hitlerja.

A v 'vodoravnem' redu, med prijatelji ukaz ne obstaja. V prijateljskem vzdušju ni avtoritete in strahu. In ker ni uboganja in ugajanja, ni imitacije in ni metode. V vodoravnem sistemu si sam svoja cvetlica, skupaj med enakovrednimi cveticami. Nihče nikomur ne ukaže, temveč drug drugemu prisluhne in poskusi zaznati, kaj se dogaja na oni strani dotika...

Krishnamurti je torej graditelj prijateljske družbe. Skromne, nepristranske, neodtujene, nevzorčne nenevrotične družbe, ki temelji le na medsebojnem občutenju in sočutenju. Obzirnosti. Gradi družbo, katero vodi srce, neujeto v egoizem pripadništva, družbo, v kateri cveti različnost in ustvarjalnost. Vendar tistim, ki od drugih in/ali od sebe zahtevajo 'moralo' in/ali negujejo zgodovinska čustva, kot so sovraštva, zamere, oholost ali so ubiti v ponižnost, tistim prav gotovo njegovi dvomi zvenijo rušilno, saj podira prav vse zakoreninjene navpične vzorce in predsodke. Vse lažne opore, na katerih temelji današnja namišljena varnost. Vse lokalne identifikacije, egocentričnosti, ki povzročajo sprtosti in vojne. Vse piramide moči. Vse piramide.

Tistim pa, v katerih ni spoštljivosti in ugajaštva in ki niso še 'pošteni kleptomani' ali sužnji želje po doseči zmag, nebesa, Boga, torej vsem, ki še niso 'normalne' celice rakavega telesa obstoječe družbe, Krishnamurtijeve besede le potrjujejo dejstvo, da 'človeški' ČAS laži in kraje, bojazni in pričakovanja zamira. Človek in človeštvo počasi izstopa iz 'človeškega časa' pričakovanja/razočaranja in iz ujetosti v povečujočo hitrost doseganja cilja. Vstopa v naravni božji brezčas, v vzdušje zaupanja, kljub diktatorskim Neronom, ki si domišljajo, da lahko kupujejo, izsilijo, ukazujejo, požigajo in ubijajo nevredno rajo in Raj (?v imenu ljubezni? kaj ljubezen ni?). Kajti vsaka rakava celica je začetek smrti telesa. Vsak diktator ubije lasten narod in ukaz ubije ustvarjalnost. Vsaka diktatura je rak, ki ruši 'zdravje', in telesu - ljudstvu vsiljuje raka ter 'bolne' peha v paniko in smrt. Ali v brezkompromisen upor proti raku.

Krishnamurti govori o zdravem telesu. Je zdravnik, ki ne ruši ničesar, kar ni delo človeka. Pusti, da kar samo od sebe od bolnika odpada le vse tisto bolno, kar je bil rakavega ustvaril človekov kratkovidni NAPUH. Bolnikove zablode. Zato besede Krishnamurtija v bralcu vzbujajo odpor, jezo, strah, toda le toliko časa, dokler bralec ne spozna, da beseda ne bije po njem, temveč razbija njegove okove in odvezuje kravato-povodec, s katerimi je 'gospod' ujet v 'stekleni grad', ki ga odnaša v smrt.

Ali je prevesti nekoga kot je Krishnamurti težko?

Nič ni težko, če te vodi nuja, ki ti ne pusti neprevesti njegove besede. Težavnost pri prevajanju je bila le v tem, da je bil Krishnamurti 'indijska duša', ki je govorila v angleškem

jeziku. V Krishnamurtijevi besedi je zaznati dosledno enosmernost. Globoki pomeni njegovih besed si nikoli ne pridejo v nasprotje, vendar angleščina ni jezik, v katerem lahko govoriš o občutljivosti in ljubezni. Angleščina, ki danes skozi računalnik osvaja svet, je kapitalistični jezik ukazovanja in izkoriščanja, jezik razumnih računarjev, ki v prisotnosti (now) do prisotnega ne poznajo ne čustev in ne občutkov.

Angleži nikoli ne rečejo: "I'm loving you. I'm hating you." Povsod slišiš "I love you (every day)."

But now?

V preračunljivo glavo racionalista 'živa' preteklost-čustva in trenutni občutki torej ne smejo priti, kajti v glavi ima 'mesto' le neobčutljiv razum. Reason to reason for the reason. Dobiček. Prihodnost. Kajti če posel (noW) sklepa sovražne srce, posel propade, ali ne? In ljubeče srce? Svoboda, ljubezen, modrost so energije, vedno-prisotne 'now', ki ne pustijo izkoristiti drugega.

Ker Krishnamurti torej govori o OBčutenju OBdajajočega in zaznavanju trenutno-obdajajočega dogajanja in sobitja, o 'času', ki ga angleška kapitalistična 'morala' ?ne sme? spoznati, ni dovolj, da za prevajanje njegovega dožemanja sveta znaš angleško, pomembno je čutiti tok njegove energije in prevesti Krishnamurtijevo dušo; ne le njegovih besed iz angleščine v slovenščino po slovarju.

Da sem najprej v sebi razjasnil pomen besed, ki sem jih v prevodu uporabil, in razvozlal skrivnost 'angleškega' časa (jezika) in 'slovenskega' časa (jezika), so v triletnem obdobju prevajanja nastale tudi tri moje knjige: "Zakaj vojna?", "Ugovor (pravici+dolžnosti) vojni" in kot prva: "Ali sem živ mrtvec ali sem živo človeško bitje?". In to je vprašanje, ki se mi zdi ZDAJ - now, v tem večnem trenutku človekovega bivanja najpomembnejše.

Tvoji knjigi Ugovor vojni in Komu žrtvujemo otroke sta ugovor vesti. Vključujeta 'ugovor pravici+dolžnosti'. Vsi državljani tega sveta smo vpeti v pravico+dolžnost. ZAKAJ torej ti ugovarjaš temu?

V zgodovini se je bil 'zgodil' NAVPIČNI, avtoritativni odnos moški/ženska, oče/sin, gospodar/suženj, general/vojak, duhovnik/ver-nik, učitelj/učenec, ki celotno zgodbo preteklosti 'boga.ti' s neznansko krutostjo, kajti moški, oče, gospodar, general, duhovnik, učitelj je vedno imel pravico ukaza, a ženska, sin, suženj, vojak, vernik, učenec je bil ujet le v DOLžnost uboganja. Z vertikalnim, kastnim odnosom se je rodilo zaničevanje/poveličevanje. Vzvišenost/ponižanost. Krivičnost/upor. Vojna. Vojna med avtoritativnim očetom in upornim otrokom. Oče že celo zgodovino ukaluplja otroka po svoji podobi s kročenjem.

Toda otrok se ne da.

Pohod 'otroka' izpod nadzora 'očeta' nam dokazujejo in nakazujejo vsi dosedanji (zgodovinski) upori proti avtoriteti - proti tiraniji 'enega' nad večino (Mojzes, suženjski upori, kmečki upori, buržuazna revolucija, delavska revolucija, upor narodov proti hegemoniji družin, druga vojna proti tiraniji nadljudi) in proti pritisku množične hipnoze - 'večine' nad posameznikom (Mojzes, Buda, Sokrat, Kristus, Hus, Kopernik, Luter...) Celotna zgodovina izkazuje le neprestan beg 'novorojenih' otrok pred prevzetnim, objestnim faraonom in tiranskimi davki. Večno upiranje otrok (novega rodu) proti nadzorstvu in ukazu očeta (staremu redu). In čeprav so zastrupile avtoritete Sokrata in z njim modrost, križale Jezusa in z njim človečnost, zažgale Husa in nešteto drugih... iskanje skupne poti proti harmonični družbi ni bilo nikoli zares

zamrlo. Otrokove neustavljive usmerjenosti proti svobodi in ljubezni, proti nepodrejenosti in netlačenju, ni mogla in ne more zaježiti nobena avtoriteta tega sveta.

Zgodovina nam govori, da je bil dolgo, dolgo 'v rabi' le avtoritarni sistem, navpični red, kjer je oče, 'eden', tiran ukazoval dogajanje, kaznoval neuboganje otrok/ljudstva in nagrajeval pokorščino s privilegiji, pravicami. Z ugodjem. Eden je živel v raju, a raja-sužnji niso imeli pravice reči: "NE!" nobenemu njegovemu ukazu. Niso imeli možnosti izbire. Vsakemu uporju je sledil bič ali smrt.

A v stari Grčiji se je, po izročilu, prvič pojavila demokracija.

Možnost izbire voditelja je bila Grku postala sinonim za 'svobodo'. A 'svoboda' je pomenila le, da je 'svobodnjak' lahko tepel tiste 'spodaj' in ubogljivo kimal GORpostavljenim. In to možnost, da si sam izvoliš tirana, ljudje danes še vedno dojemajo kot svobodo. Še danes sledijo lastni izbiri in vedno izberejo z merilom 'boljše'. Izberejo obet sreče. Izberejo 'lepoREČje'.

Stari Grki so torej zmotno sprejeli, da je svoboden tisti, ki ima suž-nja, a vsak svobodnjak je istočasno 'se ve, da' SUŽENJ izbrane vlade.

Toda, ali je človek, ki se klanja VIŠJIM in brca NIŽJE, svoboden človek? Ko si izbiraš, komu boš kimal in komu boš pokoren, si svoboden? Ali ni svoboda le, ko ni obveznega prikimavanja?

Današnje vlade so naslednik absolutističnega privilegija kraljeve oblasti; in prav tako, kot nekdanj faraon ali kralj, zahtevajo le pokornost 'sebi'. Samoumevno zahtevajo in si jemljejo davek brez vprašanja, in prav tako, kot vladar ali mafija, kaznujejo neposlušnost 'raje'. Vsakega, ki se tlaki upre, kaznujejo.

Če ukradeš malo, isti policaj, ki pokvarjene tatove 'na veliko', ščiti, tebe aretiraj. In krivični sodniki, ki jim objestna vlada in parlament Narcisov diktira 'zakone', te obsodijo. Če ne plačaš položnice za RTV, ti polomijo noge. A kdo lomi noge izsiljevalcem RTVja?

Če v današnji družbi ukradeš veliko, prideš celo v parlament... a možnost (pravica?svoboda?dolžnost) otroka danes je še vedno le, da si sam izbere, kdo ga bo kradel in na njegov račun bogat šel mlad v penzijo. Državljan da glas; in s tem položaj MOČI politikom, oni pa mu (preko zakona?DRŽAVE?davkarije) brezsrčno nabijajo vedno več in več davkov. Jemljejo si celo pravico samovoljne zaplembe denarja z bančnega računa, a davek-zakladnico upravljajo za urejanje le-lastne in klubske blaginje. Brezsrčno kradejo gospoda domoljuba premoženje in mu zaničujoče določajo čim nižjo mezdo, ravno toliko, da še ne gre na ulico. In če jim ljudstvo ne prinese pogače na prag, mu polomijo noge.

Iznajditelji demokracije, Atenci so poleg PNIXa, kjer so 'svobodni' volili voditelja, imeli tudi AREOPAG, kjer so politiki poLAGALI račune. Izbrani voditelj je prejel pravico ukaza in 'svobodni' so voditelja morali poslušati. Toda za vse neizpolnjene obljube je bil 'ukazovalec' kaznovan, ne glede na poprejšnje zasluge obljublajočega, največkrat kar s smrtjo ali z izgnanstvom. A moderna demokracija Areopaga ne pozna. Odgovor ljudstvu se ne daje več. Volilcem noben 'gospod demokrat' ni odgovoren. Zakon brani 'gospodo' pred ljudstvom in imuniteta jih brani pred kaznijo za grehe, čeprav poštenjak imunitete ne potrebuje.

In ker sta se 'Ne ubijaj' in 'Ne kradi' izgubila iz zavesti z zlatom zaslepljenih ateistov, nobena vrednota več ne stoji za obljubo politikov in državljanov. Le nenadzorovan pohlep. Volilca danes gospod demokrat izkoristi le za lastno 'vnebovzetje' v elito in ga, po volitvah, manjvrednega, zbrca v prah. Razen kadar gre ljudstvo na ulico, 'gospodje' ne dvignejo ušes.

In danes bi bili vsi radi 'gospodje demokrati'. Vsi bi v parlament, toda sužnjev zmanjkuje. Vsi bi radi 'pravico ukaza', a nihče 'dolžnosti pokore'. Vsi na zahodu bi radi ukazovali, a nihče več noče ubogati, zato liberalne demokratične države izkoriščajo 'tretji' svet. Tehnološko še nerazvit del sveta je njihovo lovišče in 'delovišče'.

Poglejva le v početje najbolj 'liberalne demokracije', ki se kot 'svetel primer' vsiljuje Sloveniji in celemu svetu. Ameriko. Ko sem bil v Yosemiteh, v enem od nacionalnih parkov Amerike, sem videl policijo odpeljati v lisice uklenjenega 'kriminalca', Japonca, ki je bil zapičil nož v tisočletno sekvojo, češ, da je bil uničeval naravo. Nož zapičiti v ameriško drevo je torej v Ameriki kaznivo dejanje. Tako strogi so ameriški zakoni o 'varstvu' narave.

Lepo. A ekologijo se gredo kavboji le doma.

A kakšna je njihova ekološka zavest navzven? Zunaj 'doma'?

Da v Amazoniji podro na tisoče in tisoče dreves dnevno in uničujejo deževni gozd, pljuča planeta in ogrožajo življenje vseh bitij sveta, to pa se Američanom zdi 'normalno'. Saj ne uničujejo 'svojega'. A uničevanje tujega njim je, 'kavbojem', vseeno. Četudi s svojim odnosom in početjem uničujejo v končni fazi tudi sebe, skozi očala svojega mačizma ne vidijo tako daleč, niti svoje nekrofilije. Kratkovidnosti. Brezsrčnosti. Uničujejo in ubijajo svet in sebe, a ne vidijo čez 'SVOJO' posest in dobiček. Ne vidi srce Američana čez 'interest' niti do lastnih otrok. Družina je postala kavboju nepomembna. Pomemben je le denar. Kariera. Dobiček.

Ali primitivnost ne pomeni brezsrčnost? Brezobzirnost? Krutost?

Kdo je torej primitiven?

?

Vidiš, a to je superlogika 'demokratične' Amerike, ki vdira v naše domove skozi vse medije in uničuje vse dobre odnose v družbi. In to egoistično logiko Slovenci danes tako obožujejo, da jo celo uzakonjajo za svojo 'moralo'. Podpihnjeni z lažnimi obljubami svetohlinskih voditeljev v demokracijo, govorijo avtoritete ljudstvu, da je 'demokracija' enako 'svoboda', torej enačijo svobodo s pravico kapitalista. A kapitalizem pomeni oligarhijo denarja in izkoriščanje revežev. Kot je bila atenska demokracija veljala le za 'delodajalce' - šefe, ne pa tudi za sužnje-delavce, tudi obstoječi sistem skrbi le za banke in 'demokrate' v vladi... A za volilce in 'preostalo ljudstvo'?

Volilci kot papige ponavljajo besede dandanašnjih pomladnih voditeljev in preklinjajo bivši socialistični sistem, a ne vidijo, da preklinjajo vzdušje, v katerem si je bil vsak priden delavec lahko zgradil hišo in najbolj zagnani zraven še vikend. In prevarani slepo drvijo za svojimi ovni v sistem, kjer bo izkoriščani delavec obubožal. Delal le za 'pasjo hrano'. Za preživetje želodca. A bogati tatovi bodo sedeli v parlamentu. Uzakonjali privilegije in imunitete zase. In ukazovali davke ljudstvu, zaščiteni s 'prodanimi dušami' - policaji, sodstvom in izterjevalci.

Kar je že današnja slika Slovenije, ali ne?

In ljudstvo imamo dolžnost to prenašati in tvoriti zlatoustom bogastvo? Brez možnosti ugovora? To pomeni diktaturo. Tiranijo. Bolezen. Vojno. Kajti rak v glavi pomeni bolno telo.

Zastavi se nam torej filozofsko vprašanje: Kaj je/ni torej 'dolžnost', kaj 'pravica' in kaj 'svoboda NI/je'?

Vsakdo pravico, ki jo ima, lahko izkoristi. Lahko pa je tudi NE izkoristi, ali ne? V pravici se torej skriva: 'Lahko, če hočem, toda ni mi treba'. Če pa imam dolžnost, ne morem reči: "Ne!", kajti dolžnost 'NE' ne pozna.

Če imamo pravico in dolžnost hkrati, pomeni da 'Moram, vendar ni treba'. To je paradoks, 'luknja v zakonu' pravnega reda, kajti sočasnost pravice in dolžnosti je nemogoča. To je popolna nelogičnost, rojena v stari Grčiji, ki povzroča zmedeno dojetje sveta in pušča brezvestni izkoriščevalski gospodi možnost manipulacije, kajti 'pravica+dolžnost' je KAOS, ki 'legalno' omogoča vojno in dobiček. Ter suženjstvo.

Le poglej, kako morajo otroci še vedno v vojsko. Da 'odslužijo davek' gospodi in zakladnici. Da ščitijo in branijo 'domovino' in 'položaje' oholi gospodi. Odrasli otrokom oholo vtepajo v glavo, da je to 'pravica in dolžnost' vsakega državljana. Otrokom je zaukazano: 'Moraš služiti cesarju!' in ubiti v imenu države je zaslužno dejanje, ki se nagraduje z medaljo.

Ali nima ta takoimenovana demokracija torej dvojnih meril? Prokrustovskih meril? Ubiti 'zase' pomeni v današnji družbi kriminal. A ubiti za cesarja oziroma 'domovino'? Prav kot cerkev, kjer je vsako ubijanje greh, razen ubijanja za cerkev 'v imenu ljubezni'? In sedaj poglejva.

Najemniška vojska, plačana vojska so bili od vedno morilci. Izšolani ubijalci za denar. Ubijanje jim pomeni 'biznis', a mnogim mučenje nedolžnih duš celo užitek, kajti izgubili so bili plačanci svojo dušo, izgubili usmiljenje in sposobnost 'biti ganjen'. Vseeno jim je, v katero smer in v koga meri cev njihove puške. Ubijajo pokazane jim tarče. Ubijajo iz koristoljubja. Zase.

Verna vojska se ne bori za denar oziroma plen. Verniki so idealisti - zastonj vojska, od 'svetih' napumpana vojska, kajti verniki so pripadniki 'svetega' prepričanja in bojevniki 'svete resnice'. Ubijanje 'nevernega satana' jih po njihovem prepričanju bliža bogu in 'smrt škodljivca' jim, po njihovem prepričanju, prinaša blagoslov, blaženo stanje povzdignjenja in elitizma. Borijo se za 'JAZ imam prav. JAZ sem bolj božji (boljši), kot si ti, in ti si v zmoti! Le jaz sem bog. Priznaj mojo trditev za svojo Sveto Resnico, ali pa te izničim. Ubogaj mene!'

Mobilizirana vojska so v ubijanje prisiljeni nedolžni otroci, ki se ne borijo niti za denar niti iz prepričanja, temveč le iz strahu pred smrtjo. 'Smrt na bojišču', 'smrt pred strelskim vodom kot izdajalec' ali 'pobiti vse označene za sovražnike in preživeti bitko' so otrokove 'tri možnosti', tri poti iz obupa nemoči; in iz tega obupa izhaja vsa njihova krutost. V šolskem obstoječem sistemu je danes 'smrt' = 'slaba' ocena.

Kaj pa 'četrti možnost' - odkloniti ubijanje?

Ni možno ne v 'vojaški', kjer vladajo blazni generali, ne v 'verski' državi, kajti v tiranskih sistemih 'glava vedno ukazuje rokam', oče otrokom.

Toda v demokratičnem vzdušju, kjer ni GORI/DOLI?

Vsak vojaški red je tiranski. Morilski red. Vojska je disciplinirana - ubita, ukročena in otrok nikdar ne sme reči 'Ne!' predpostavljenemu. Odreči pokornost tiranu pomeni 'izdaja'; in 'izdaja' v vojaškem zakonu vedno pomeni smrt. Kot v verniškem sistemu 'nestrinjanje' pomeni herezijo -satanizem- izdajstvo, in kazen za 'izdajo pokornosti' je izključitev iz družbe na ognju greha - grmada.

Za razliko od 'vojaškega' in 'verniškega' sistema, demokratični sistem dopušča pravico izbire in s tem svobodo drugačnosti. Drugačnost ni več označena kot 'herezija', zato neuboganje ukaza oziroma 'storiti drugače' ni več klasificirano kot 'izdajstvo' in nepokornost 'uniformiranosti' ne more biti več kaznovana.

Toda, ali res živimo v demokratični družbi? Kjer kazen za nepokornost očetu (državi) ne obstaja?

Ko ima otrok 'pravico' služenja generalom, potem se tej pravici lahko tudi odreče. Torej lahko reče tudi 'NE'. Če pa ima otrok dolžnost, nima pravice reči 'NE'. Ubiti in umreti mora na ukaz v imenu kakršnekoli iluzije privilegirancev liberalne ali sredinske ali desne ali cerkvene politike. Trenutna oblast mu diktira 'ukaz'. Smrt/življenje. To pomeni, da so otroci popolni SUŽNJI. Brezimni sužnji. Sužnji napuha odraslih, ki v svoji blodnji mislijo, da vedo, kaj je resnica, kaj pravica in kaj pravičnost. Objestno trdijo da vedo, zakaj nas je otroke vredno žrtvovati. Jemljejo si pravico posilstva. Pravico mučenja otrok.

In sedaj mi povej.

Ali niso naši otroci, dokler nimajo pravice reči: "Ne!" služenju generalom in maltretiranju kaplarjev, torej SUŽNJI sadističnih kaplarjev/generalov in LUTKE omejenih interesov egoističnih voditeljev in staršev? Sužnji staršev? Sužnji tradicije? Pohlepa? Ali so naši otroci res brezpravna bitja, ki morajo 'strumno' na žrtveni kamen pohlepa ali fanatizma cerkve ali države ali kluba ali katerakoli druge 'svete zaveze'?

Ali ni že čas, da tisti, ki otrokom ukažejo umirati za njihove cilje, a sami sedijo v 'pogajalskih stolčkih', na varnem, povedo glasno svoj brezsrčni, neobčutljivi, diktatorski odnos do vseh otrok in rečejo: "Jaz sem bog. In vi, vsi otroci, ste moji sužnji. Zato imam privilegij odločanja o vašem življenju in/ali smrti. Pojdite! Nimate, sužnji, pravice odreči mojemu ukazu. Nimate pravice reči NE. Imate le dolžnost ubiti in umreti ZA MOJE INTERESE, saj ste moj 'kanonfuter'. Blodnja v moji glavi je vredna vaše krvi." Ali pa rečejo: "Ni se vam treba učiti niti ubijanja, niti sovražanja, niti uničevanja. Lahko se tej 'lovski' pravici kraljev odrečete in, brez vsake slabe vesti prenehate ubijati obdajajoče okolje."

Kaj pa starši?

Ali smo svojim otrokom 'ščit' ali 'bič'?

Ali se strinjamo, da so naši otroci le številke? V spričevalu in na puški? Se strinjamo, da postajajo naši otroci krvni davek NATOvi vojaki? Ukročeni policaji ameriškega svobodnega trga s sužnji? Ali lahko mirne vesti sprejmemo dejstvo, da so naši otroci najprej Natovi, nato državni, nato cerkveni in šele potem naši, starševski? Ali pa priznamo otrokom svobodo, kar pomeni, da niso ne NATOvi sužnji, ne državni, ne papeževi in ne naši, družinski. Zakaj jim ne priznamo, da ne pripadajo nikomur? Da so svoji in božji?

Ali resnično ljubimo svoje otroke? Kaj 'že' ljubezen NI?

Ali nismo, dokler obstaja 'pravica' in 'dolžnost', vsi le sužnji vzvišenih modernih faraončkov, ki mahajo s cekinom in grozijo z orožjem? Lutke prevzetnih brezčutnih otročajev? Ali (ni)smo mi in naši otroci le marionete povzpetnikov, katere častimo? Plen 'črne luknje' v Prokrustovem zakonu?

Ali torej ne obstaja boljši jutri? In je vse 'brez veze'?

Obstaja lepši jutri, a drugače, kot si ga ljudje sploh znamo s svojim omejenim doumevanjem sveta izračunati. Danes je moderno celo 'zdraviti planet', toda omejeno človeško znanje ne more reševati sveta.

Jabolko nam je bilo dano in jabolko je zdravo, le zmeda v človekovi glavi mora prenehati uničevati jablano. Zato je edina naloga človeštva danes, postati zavesten svojega razdiralnega početja. Zavesten svoje objestnosti in egoizma. Svoje slepote.

Pozdraviti moramo torej svoje 'oči', ne matere zemlje, ki nas rojeva. In kapljice za oči so Kekčeve 'kapljice srca'. Solze sočutja. Le solze sočutja zdravijo 'vid' in jačajo hrbtenico v sokratnost, v Sokratovo krepostno pokončno držo.

Svoboda zaživi, ko iz vzdušja izmre privilegij/izkoriščanje, pravica/dolžnost. Dokler pa je posameznik dvoličen spoštljivec, bo življenje človeka tlaka in človeštvo bo živelo v blatu in se teplo za 'zaklad'; in vsaka misel o 'boljšem jutri' je le iluzija. Račun brez krčmarja. Domišljajska zabloda. Lažno upanje...

Demokracija v polpolnem pomenu besede se rodi, ko spoštljivec, ki se 'višjim' uslužno klanja in 'nižje' prezira, preneha biti spoštljivo-vzvišen. Odvisen 'od prilike'. Do vsakega 'statusa' drugačen. Drugačen do berača. Drugačen do policaja. Drugačen do vsakogar. Maska za vsakogar. In šele ko umre ukaz in uboganje, se rodi enakovrednost in srce. Zaupanje. Pokončnost in sodelovanje, kjer ni 'višjih' in 'nižjih', vzvišenih in ponižnih. Ni tistih s 'posvečenimi dušami' in tistih, prekletih od 'svetih duš' v brezdušje in neživost. Ni prekletih in svetih. Vse je sveto. Prijateljski odnos in ljubeče vzdušje ne pozna nespoštovanja, zato svoboden človek upošteva VSE. In je v svojem odnosu do vseh enako odgovoren. Tudi do nečloveškega. Šennesspозnanega.

O prijateljskem odnosu govori tvoja zadnja knjiga Na oni strani dotika. Govori o svobodi, modrosti in ljubezni...

Govori o požrtnem tiranu, o rakavi celici, izdvojeni iz harmonije telesa, ki uničuje in ubije človeško telo. In o egoistu, izdvojenemu iz veselja in okolja, ki uničuje naravo in s tem tudi svoje otroke in sebe, a katastrofe, v katero sili svoje otroke, noče videti. Knjiga govori tudi o treh 'cvetlicah', ki jih 'duhovni del' človeštva, vse otroške in vse ženske duše že tisočletja obupano iščemo. O Svobodi. Modrosti. Ljubezni. Beseda govori skozi mistične preobrate 'očeta' Mojzesa in njegovih treh 'otrok' Bude, Sokrata in Jezusa. A govori tudi o treh 'bodicach', ki človeštvu 'puščajo kri' že tisočletja. O prevzetnosti, sovraštvu in pohlepu. Trizobu, ki človeku še danes, v obdajajočem svetu, ne pusti do medsebojnega zaupanja in sočutja sreče in miru. Harmonije.

Prišla sva do harmonije - a poglej našo obdajajočo stvarnost, tlačenje v od gospodov določeno 'simetrijo', ki nam jo mediji slikajo pri vsakih poročilih kot odrešitev. Povsod kaos. Povsod potresi, poplave in vojna žarišča in izkoriščanje nevednih in nesamozavestnih. 'Normalen' medčloveški odnos je vojna za nadvlado, za moč in dobiček. Vsak 'normalen' človek se obnaša kot rakava celica naspram okolju. A povzpetniški Narcis ne sliši več mavrice zvokov... v kaosu obdrvečega trušča sliši le še en zvok - žvenket zlatnikov. Izgubil je bil uho za zvoke harmonije, za 'božje omne'. Celu za lastne otroke.

Posledične 'naravne katastrofe' na svoj, grozljiv način, 'nižajo greben' Narcisu in mu, današnjemu objestnemu dobičkolovcu, vbijajo v glavo 'smrtni strah'. Jasno nam bobnenje Zeusa dokazuje, da človek ni vsemogočen, za kakršnega se ima, ko tolče na vojaške bobne in posiljuje in izkorišča in ubija sonaravo z vsemi sredstvi in iz vseh strani. Moč boga Pozejzona in njegovega trizoba kaže na majhnost in nebogljenost vseh človečkov. Dopoveduje nam skromnost in obzirnost in sočutje. Ne zaukazuje bog ponižnosti. Od ljudi pričakuje skromnost.

A 'gospodje' ne slišijo božjih omnov, ki jim šepetajo, naj sestopijo iz 'položaja' boga. Saj niso bogovi. Spustijo naj moč manipuliranja ljudi iz svojih rok in prenehajo naj daviti soseda. 'Predrejo' naj svoj 'balononon', v katerem živijo in spustijo vase 'zunanje' - žive ptičke in žive potočke in žive trave. In Evo in kačo. Za lon dobijo srce.

In sredi tega, kot trdiš, gluhega, z BOGassTV% in močjo zaslepljenega dvoličnega sveta, stoji Slovenec in Slovenija. O tem govori drugi del knjige Na oni strani dotika, z naslovom Stebrišče norcev.

Opazuj vojno za prednost - informacijo (za oblast in denar), uniformacijo (za nadzor nad 'mišljenjem') in farmacijo (za nadzor nad 'drogo'). Tako v svetu, kot tudi v Sloveniji. V Stebrišču norcev opazujem to svetovno dogajanje v luči prvega dela knjige, z naslovom Prekletstvo zem-lje. Skozi prizmo zgodovine človekovega ozaveščanja iz 'živalske' v 'ekološko' zavest in skozi prizmo dogodkov znane zgodovine človeštva in ohranjenih mitologij, sem se, v drugem delu knjige, vprašal, kam Slovenija in kam z njo, Slovenec, grem? To vprašanje se mi zdi sedaj, ko je 'svobodna Slovenija' v gibanju in prvič lahko nepogojeno oziroma nehlapčevsko razmišljamo, ključnega pomena.

Kam gremo, ko hitimo med agresivne imperialiste?

Ali si se že kdaj resno vprašal, kdo postajamo, ko se uklanjamo zavojevalcem in ponovno 'vklapljam' v logiko izkoriščanja? Ali se sploh zavedamo, od kod prihajamo in kam vodimo in v 'kaj' usmerjamo svoje otroke?

Zato je v potrebi po zresnenju soljudi nastala tudi pričujoča knjiga.

Kajti imperializem, v katerega brzi slovenska družba ima 'rakavo logiko' - nenehno rast in vse večje izkoriščanje. Pomeni ekspanzijo agresije izkoriščanja/zatiranja in neizbežno vojno. In vojna ne pomeni našim otrokom lepše prihodnosti, katero jim 'snujemo', temveč trpljenje in smrt.

In najbolj grozljivo.

Otrok, kateremu se od gluhosti in krivičnosti obdajajočega nadutega in objestnega odraslega sveta 'zmeša', se iz brezčutja odraslih enostavno od-makne. A kam se lahko umakne? Skrije se pred starši najprej za slušalke walkmana. Noče več slišati besede 'moraš'. Noče občutiti uničujočega pritis-ka neprestano nekaj zahtevajoče odrasle družbe, ki kot ogenj zažira njegovo otroško dušo in z 'glej tja/ne glej tja' uničuje v njem radovednost in ustvarjalnost. Iz bolečine starševskega ugajaškega in dvoličnega 'reda', iz mo-raš/ne smeš, se 'odklaplja' v 'nered' in beži. Kamorkoli. Beži v 'rave'. V brezbesedje trušča. Le da se od rakave logike 'odbije', 'odpuli', 'odtrga'. In se ji upre. Na kakršenkoli način. Največkrat s 'priročnimi', od očetovske družbe, ki uzakonja alkohol kot 'kristusovo kri', kot hrano in kot zdravilo, strogo prepovedanimi drogami. Le da zbeži iz sveta trditev in ukazov in krivic.

A odrasli svet očitno ne opazi umiranja svojega srca in ne vidi vzroka odtujitve in trpljenja svojih otrok, ker starši ne sočutijo svojih otrok. In starši ne opazijo niti lastne zmede in lastnih zasvojenosti, na katerih otrokov upor in beg in bluz temeljijo. Presenečeni opazijo le posledico. Nenadoma svojega otroka, katerega so bili nenehno videli že kot 'doktorja', zagledajo kot 'đankija' in 'kriminalca', ki njih sramoti in škoduje njihovem ugledu. In namesto, da bi vsaj tedaj prisluhnili?

Zaradi jointa nepokornega otroka obsodijo, etiketirajo kot 'smet', nato pa gredo na en 'šnops', a ne vidijo svoje dvoličnosti. Pijani zatirajo vse druge droge. Begavčka iz 'normalnosti', iz pijanosti, vse neukalupljene v 'običajni kalup', ki ga gradijo alkoholizirani starši, današnja psihologija obsodi in štemplja v 'narkoman'. 'Asocialen'. 'Kriminallec'. In 'šrinki' mu naravnajo iz 'drugačnosti', iz 'abnormalnosti' glavo nazaj v 'normalnost', nazaj v rakavo logiko agresivnih pijanih spoštljivcev. V, kot pravijo, 'zdravo družbo', ki pijana moli in SE časti, ko ubija in

žrtvuje lastne otroke na žrtveniku greha. Nikoli ne rečejo psihologi in ne psihiatri: 'Ti, otrok vidiš prav. Družba je nora. Rakava. Bolna. Odrasli (naš) svet je zblojen. Mi nimamo prav.'

Ne vem, kako je z drugimi starši, a meni se postavljajo dvomi in vprašanja. Kdo je dejansko zdrav in kdo je rakav? Kdo je 'zunaj' norišnice in kdo 'notri', če je družba nora? Kdo je genij in kdo bebec? Kdo svetnik in kdo 'baraba'? In kdo je dejansko 'normalen'?

Mogoče ni potrebno 'zdraviti' otroke, temveč je mogoče bolj nujno zdraviti bolezen odraslih - gluhost, zaslepljenost, brezsrčje? Mogoče je nujno 'spucati ušesa' staršev in prisluhniti otroškemu joku in smehu? Otroek še ni opredeljen. Še ne ve za 'smisel'. Niti za 'nesmisel'. Zato ne zna lagati.

KAM VODIMO NAŠE OTROKE? - je tvoje že kar standardno vprašanje. Ali ni otrok in vojna oziroma brezobčutje družbe tema vseh tvojih knjig? Knjižica Komu žrtvujemo otroke govori o grozi in nesmislu vojne in o brezvestnem izkoriščanju nedolžnih otrok, ki na komando umirajo za plen in privilegije in 'čast' brezčutnih starcev, ki otroke vidijo le kot številke in... in o solzah staršev...

Vsak otrok je rojen v določeno okolje. Nedolžen pade v informacijo, v besedni in številčni svet. In od staršev povedano mu 'resnico' sprejme za svojo 'sveto resnico'. Vsaka vas ima svojo resnico. Vsako okolje govori otroku drugačno 'sveto' resnico. In to 'edino' resnico in, danes moderno, 'pravico' vzame otrok za temeljni kamen svojega 'ega'. 'Svete resnice' in 'svete pravice' se v vseh verniških in imperialističnih vojnah pobijajo med seboj, a na bojnem polju interesov vzvišenih ideologij in brezsrčnega pohlepa umirajo naši otroci. Ne krivci vojn, temveč nedolžni otroci. Otroci niso pohlepni. Pohlepa se priučijo od staršev skozi vzgojo in ukročni v nerazmišljajoče lutke, na znak 'Ubij!', brez dvoma, brez pomisleka ubijejo. Otroci so svinčeni vojaki motenih otročajev, lutke odraslih, ki se radi igrajo vojno. 'Številke' na strateško-taktičnih planih umobolnih, ki dandanes še vedno planirajo vojno, se pripravljajo na naslednjo vojno in 'študirajo' uničenje in smrt. In z vojno - izven svojega doma, seveda - služijo bogastvo. In čast?

Toda ne umirajo, 'gospodje', številke.

Na bojnih poljih, kjer se umira, se igrate z našimi otroci. Živimi otroci.

Zato se sprašujem, ali ni že res skrajni čas, da prenehamo krotiti otroke 'po generalski podobi'? Prenehajmo goniti na morišče? Ali ni že čas, da starši stopimo PRED otroke in jih zavarujemo pred vojnimi dobičkarji (pred samimi sabo? kje so naše delnice?), obranimo njih inteligenco živo in ohranimo njihovo pozornost in srce neujeto, nepogojeno? Brez strahu pred SINtezo - spoznavanjem in zblíževanjem.

Ali ni že skrajni čas, da odrasli prenehamo biti otročaji? Ali ni že čas, da se starši zamislimo, pogledamo okoli sebe in se resno vprašamo, kaj 'dejansko' damo v zibelko otroku? Mu damo orodje? Harfo? Orožje? Razpelo? Ali pa le opazujemo 'igračko', skrivnost, ki nam jo otrok prinaša v dar?

Od darila nas, staršev, je odvisno otrokovo življenje in jutrišnji dan.

Ali smo starši tega zavestni?

Z orodjem bo otrok svet vrgel s tečajev. Z orožjem ga bo, gordijski voz, presek in obrnil meč na lastne starše in brate. S križem bo Zemljo prekel in blagoslovil britof ter polnilce britofa - grobarje. In s harfo bo zavrtel svet v simfonijo zvokov...

In sedaj se lahko vprašamo, kakšno glasBObobob si vrtijo starši? Kakšno 'vzdušje' navijajo obdajajoči otroci danes? V kakšnih (različnih) simfonijah živimo?

Ali naš otrok prisluškuje petju slavčka in boooo že jočiiii glas njegove harfe joka ob ujetosti in bolečini sveta in ob milini rojevanja novega dne? Mačistična pamet takšnemu filingu reče 'gay'. Ali otrok igra na frulo in začaran v magičnost lastnih zvokov opazuje kačo, kako pleše? Ali pa, brez ljubezni staršev, otrok vse bolj jezno in obupano, vse glasneje tolče in tolče na 'vojaški boben', ki sili v korakanje in koračnice? V tehno, v brezpogojno predajanje robotskemu koraku. V uniformiran red, ki ujame in rrrrolalatatata?

In če k rolanim skinheadom 'dodaš' puške?

Se rola in poka in razbija... saj gluhi otroci gluhih in brezsrdnih ne poznajo nežnosti in ne slišijo pokanja...

Knjige sprejemajo predvsem mladi...

Knjigo jemljejo v roke predvsem tisti, ki še niso bili izgubili upanja po zaupanju in ki se ne bojijo 'greha' oziroma 'pogleda vstran', proč od, od 'goSPODov', zaukazane smeri. Berejo jih vsi 'še živi' uporniki, od nadzornikov prekleti, ki se ne dajo zapreti v pastirski kalup in se še upirajo izgubiti samosvojost in inteligenco. Tisti, ki nočejo zanikati svobode nepogojenega doživljanja sveta. Zato nočejo poklekniti v understanding (podrejenost in dvoličnost) utečenemu kastnemu mačističnemu redu in zakonu, ki gospodom vampirjem zagotavlja 'kri', a delovnim ovčicam uzakonja 'krvodajalske akcije'.

Zato moje eseje, veliko lažje kot fanatični pripadniki nacije ali verskega prepričanja ali kluba ali dobička, berejo vsi še neopredeljeni. Nenavijači. Še nepokvarjeni otroci. Nezvezani. Še nezakoličeni otroci. Mladi po srcu ter nežni in občutljivi v duši. Tisti, ki si še niso bili dogradili lažne samozavesti na idolih in štempiljkah, se zato še niso našli lažnega občutka veličine, ponosa, da so bili 'nekaj postali'. Zato še niso 'zavzeli stališča' in 'umrli v statičnost'. Še niso izgubili srca.

Rekel bi celo, da knjigo lažje sprejema bolj srčni - 'ženski', ne-ekonomski del družbe, kajti beseda skozi celo knjigo Na oni strani dotika neprestano s tal iz blata pobira in dvigne poteptano 'žensko dušo', od 'mačota' vedno podcenjeno in zaničevano Evo, saj poudarja pomen spoznavanja. Dootika in tikanja.

Knjiga razkriva obup, ki ga povzročata brezsrdnost in omejenost intelekta. Predvsem pa se sooči s strahom. S strahom pred sočlovekom, pred naravo in pred uničujočim brezčutjem mačizma in strahom otroka pred avtoriteto očeta. A tudi s strahom očeta pred staranjem in padcem s 'konja'. Razkriva Lajev kompleks - strah vseh avtoritet moči, vseh 'bogov' znanosti in religije, a tudi avtoritet magije. Strah oblasti pred izgubo nadzora nad 'svojim' svetom. Iz tega strahu izhaja vse očetovo nezaupanje otroku in vsa tiranija in ukalupljanje in nadzor nad otrokom. Nezaupanje očeta je osnova Ojdipovega kompleksa.

In ker starši, kot vse avtoritete, 'ljubijo' le 'svoj' kalup' in ne otroka, otroku ne zaupajo, temveč otroka nadzorujejo in ukalupljajo 'po svoji podobi' z moraš/ne smeš, čemur se vsak 'še živ', še nezatr otrok upre, zato zbeži od očeta, razišče očetov 'ne smeš' in kot Ojdip Laja, očeta kasneje sesuje v 'nulo'.

A ko zaupamo otroku? In zato otrok 'zaupa nazaj'?

Zaupanje pomeni odpuščenje 'skrbi' in 'opuščenje nadzora'. Brezdvomno zaupanje otroku pomeni 'blagoslov' svobode. In Ojdipu ni več treba v svet...

In kakšne kritike dobivajo tvoje knjige?

Kritiko (dobro?slabo) pričakujejo le-tisti, ki bi radi ugajali, in tisti, katerim šele mnenje kritikov pove, kaj so bili sploh napisali. Meni je vseeno, kaj kdo na moje knjige reče. Ne pišem, da bi ugajal. Vem, kaj v njih stoji, vem 'od kod' so bile napisane, zato me niti pohvale ne kritike ne zanimajo.

Sam se nimam ne za umetnika, ne za pisatelja ali karkoli, le bolečina v meni ob masovnem pobijanju 'ničvrednih' otrok po svetu in groza nad gluho brezbriznostjo 'odraslega' sveta, nad brezsrčjem mačizma ter slaboumnostjo feminizma, se leta in leta vztrajno trudita izraziti ENOstavno. Učita pisati soljudem razumljivo. Moje knjige so le moj vpogled skozi zgodbo zgodovine v obstoječe dogajanje, v (obstoječe drvenje?) obdrveče drvenje (?obdrveče stanje), katerega kolešček (hočeš??nočeš) smo vsi mi. Vpogled v vojno 'zunaj nas' in v vojno 'znotraj nas' samih. V vojno. Zmedo. Brezsrčje. In vzroke gluhosti srca. In, čeprav knjig nihče ni bil bral, sem vseeno neutrudno pisal in pisal. Vedno 'zadnjo knjigo'. Soljudem razumljivo knjigo. In zdaj imam občutek in tudi odzivi tako kažejo, da moja beseda počasi postaja razberljiva. Upam le, da bodo napisano ljudje pač vzeli v roke, prisluhnilo **zgodbi o Lajevem kompleksu**, zgodbi o ubijanju lastnih otrok, in da jim bo 'resničnost v povedanem' mogoče pomagala vpogledati, kam gluhi in slepi voditelji slepe poslušneže vodijo. Mogoče bodo komu pomagale razvozlati gordijski vozol svobode, modrosti in ljubezni. Vpogledati v tisto, kar psihologi skrivnostno imenujejo 'podzavest'. Doumeti grozljivost kraljevskega, suženjskega in dvoličnega odnosa ljudi do soljudi in do narave.

Dojetje življenjskega pomena skromnosti (nevzvišene neponižnosti) lahko le pomaga razvozlati zmedo kraljev, sužnjev in 'biričev', v katero smo bili rojeni, v kateri živimo in ki jo je bila večina sprejela za svoj 'jaz'.

Spoznanja in razumevanje vzroka, zakaj se otrokom 'meša' (kot jih vidijo odrasli) in zakaj odrasli norijo (kot jih vidijo otroci), zakaj se torej vsem meša in zakaj se vojna dejansko sploh dogaja in nadaljuje, lahko spremeni človekov 'osebni odnos' z 'zunanjim' svetom in s tem spremeni celotno vzdušje našega 'jutrišnjega' sveta, vzdušje, v kakršnem bodo bivali naši otroci in vnuki. Kajti vsako spoznanje je spregledanje nove resničnosti. Nove 'možnosti'. Nove svobode.

Toda spoznanje je šele seme, ki šele s solzo sočutja zalito lahko vzklije, zraste in obrodi sad... Zato se sadovi teh vrstic oziroma opazne posledice lahko pokažejo mogoče šele sčasoma, v spremenjenem vzdušju okolja. V vzdušju sožitja ozaveščenih, obzirnih ljudi, kar pomeni, v razcvetu manj brezsrčne, manj 'moške', manj objestne družbe. Bolj 'ženske' - pozorne, občutljive, nežne družbe. Prijateljskega vzdušja. Harmonije.

Toda v povzpetništvo in mačizem hiteči obdrveči družbi, v vse bolj kavbojski junaški družbi jokajo le še 'cmere' in zaničevane 'reve' oziroma 'ničvredni' pedri. Mačo z belim klobukom, rešitelj sveta - ta nima srca. Ne pozna solze usmiljenja in ne strahu, ko, z nasmeškom na faci, frajer dela red in za šalo premaguje in iztreblja vse indijance in vse 'črne klobuke'. Vse samosvoje. Še nepodrejene kavboyskemu zakonu?

V vse bolj trdosrčni mačistični, kavbojski, junaški družbi, kot lahko vidiš, solze sočutja tečejo poredko in zato semena, na žalost, kalijo počasi... toda saditi Sem-Ena in zaupati bogu statistike, Pozejdonu, da mu s svojim trizobom ne zalije, ne požge ali poruši sanjano 'ŽeTu'... to je vse, kar poljedelec zna... razen da hrepeni, da ne pridrvi na konju in s sabljo oderuški birič, ošabni policaj ali morilski vojak... Cefizel...

knjige istega avtorja:

Ali sem živ mrtvec, ali sem živo človeško bitje (1991)

Zakaj vojna? (1992)

Ugovor vojni (1993)

Moč besed (1995)

Anonimus, kdo joka? (1996)

Komu žrtvujemo otroke? (1997)

Na oni strani dotika (1999)

zavil *   jaka modic

tiskal *   cicero

opazil in samozaložil *   miha jensterle

1999 *   no ©